

Ontvouwde Openbaring zevende hoofdstuk

1. Na deze dingen zag ik vier engelen staan op de vier hoeken van de aarde, terughoudende de vier winden van de aarde, opdat de wind niet zou waaien op de aarde, noch op de zee, noch op enige boom.
2. En ik zag een andere engel opklimmen vanuit de opgang van de Zon, hebbende het zegel van de levende God; en hij riep met een grote stem tot de vier engelen, aan wie het gegeven was de aarde en de zee te beschadigen.
3. Zeggende: Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen, totdat wij de dienstknechten van onze God hebben gezegeld op hun voorhoofden.
4. En ik hoorde het getal van de gezegelden, honderdvierenveertigduizend gezegelden vanuit elke stam van Israël.
5. Vanuit de stam van Juda twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Ruben twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Gad twaalfduizend gezegelden.
6. Vanuit de stam Aser twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam Naftali twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Manasse twaalfduizend gezegelden.
7. Vanuit de stam van Simeon twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Levi twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Issaschar twaalfduizend gezegelden.
8. Vanuit de stam van Zebulon twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Jozef twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Benjamin twaalfduizend gezegelden.
9. Na deze dingen zag ik, en zie, een grote schare, die niemand kon tellen, vanuit alle natie en stammen en volken en tongen, staande voor de troon en voor het Lam, bekleed met witte lange klederen en palmen in hun handen.
10. En roepende met grote stem, zeggende: Het heil zij onze God Die op de troon zit en het Lam.
11. En al de engelen stonden rondom de troon en de ouderen en de vier levende wezens en zij vielen voor de troon op hun aangezichten en aanbaden God.
12. Zeggende: Amen, de zegen en de heerlijkheid en de wijsheid en de dankzegging en de eer en de macht en de sterkte zij onze God tot in de eeuwen der eeuwen, amen.
13. En een uit de ouderen antwoordde, zeggende tot mij: Dezen die bekleed zijn met de witte lange klederen, wie zijn zij en van waar zijn zij gekomen.
14. En ik zei tot hem: Heer, gij weet het; en hij zei tot mij: Dezen zijn het die komen vanuit de grote verdrukking en zij hebben hun lange klederen gewassen en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed van het Lam.
15. Daarom zijn zij voor de troon van God en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Die op de troon zit, zal wonen over hen.
16. Zij zullen niet meer hongeren en zullen ook niet meer dorsten en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte.
17. Aangezien het Lam, Dat in het midden van de troon is, hen zal weiden en hen zal heenleiden tot de levende bronnen van de wateren; en God zal alle traan uit hun ogen afwissen.

415. vers 1. Na deze dingen zag ik vier engelen staan op de vier hoeken van de aarde, terughoudende de vier winden van de aarde, opdat de wind niet zou waaien op de aarde, noch op de zee, noch op enige boom.

Na deze dingen zag ik, betekent een nieuwe doorvatting ten aanzien van de staat van de hemel vóór het Laatste Gericht; vier engelen staande op de vier hoeken van de aarde, betekent het Goddelijke uit de Heer voortgaande in de algehele geestelijke wereld; terughoudende de vier winden van de aarde, betekent de verminderde spanning van de invloeiing ervan; opdat de

wind niet zou waaien, betekent opdat de goeden niet zouden worden gekwetst en de bozen niet vóór de dag zouden worden verworpen; op de aarde, noch op de zee, noch op enige boom, betekent overal in de geestelijke wereld tot aan de laatsten ervan toe bij hen bij wie enige doorvatting is.

416. Na deze dingen zag ik; dat dit betekent een nieuwe doorvatting ten aanzien van de staat van de hemel vóór het Laatste Gericht, staat vast uit wat volgt in dit hoofdstuk, waar wordt gehandeld over de scheiding van de goeden van de bozen; want voordat het Laatste Gericht over hen komt, worden de goeden gescheiden van de bozen door de Heer en heengeleid; en omdat de dingen die werden gezien deze dingen behelzen, worden daarom hier met: Na deze dingen zag ik, al die dingen aangeduid.

417. Vier engelen staande op de vier hoeken van de aarde; dat dit betekent het Goddelijke uit de Heer voortgaande in de algehele geestelijke wereld, staat vast uit de betekenis van de engelen, namelijk het Goddelijke voortgaande uit de Heer, zie de nrs. 130, 200, 302; en uit de betekenis van de vier hoeken van de aarde, te weten de algehele geestelijke wereld; met de vier hoeken immers wordt de geestelijke wereld aangeduid, met als oorzaak dat daar evenzeer landen zijn zoals op onze aardbol.

Er zijn daar immers evenzeer: bergen, heuvels, rotsen, vlakten en dalen en meer dingen, zoals eerder meerdere malen is gezegd; en omdat er ten aanzien van het Laatste Gericht over allen in de geestelijke wereld in de Openbaring wordt gehandeld en hier over de scheiding van de goeden van de bozen daar, is het vandaar dat onder de aarde die wereld wordt verstaan.

Dat met de aarde de Kerk wordt aangeduid, zoals meermalen eerder is gezegd, is omdat het aangezicht van de aarde [land] in de geestelijke wereld geheel en al zoals het aangezicht van de Kerk bij de geesten en de engelen daar is: een allerschoonst aangezicht waar de engelen van de hogere hemelen wonen en eveneens schoon waar de engelen van de lagere hemelen wonen en niet schoon waar de boze geesten zijn.

Waar immers de engelen wonen zijn: paradijzen, tuinen, bloemparken, paleizen en alle dingen in hemelse vorm en harmonie, waarvandaan liefelijkheden uitvloeien en het gemoed op de meest innerlijke wijze verlustigen.

Maar bij de boze geesten zijn alle dingen moerassig, stenig en onvruchtbaar en zij wonen in hutten armoedig van aanzien en ook in hollen en spelonken.

Deze dingen zijn gezegd, opdat men zal weten dat onder de aarde [land] in de naaste zin in de geestelijke wereld wordt verstaan.

Ook heeft geen andere aarde aan Johannes kunnen verschijnen, omdat zij door hem is gezien toen hij in de geest was; wanneer ook een mens in de geest is, ziet hij niets van wat op onze aardbol is, maar wat in de geestelijke wereld is; vandaar ook dat hij vier engelen zag en dezen staande op de vier hoeken van die aarde.

Dat er vier engelen werden gezien, is omdat met ‘hen staande in de vier hoeken’ wordt aangeduid het Goddelijke uit de Heer voortgaande in de algehele geestelijke wereld; die algehele wereld immers maken de vier windstreken, namelijk de oostelijke, de westelijke, de zuidelijke en de noordelijke, zo is die wereld immers verdeeld.

In de oostelijke streek wonen degenen die in het goede van de liefde tot de Heer zijn, eender degenen in de westelijke streek; maar de eerstgenoemden in het heldere goede van de liefde, omdat zij in het innerlijke zijn; de westelijken eveneens in het goede van de liefde, maar in het duistere goede van de liefde, omdat zij in het uiterlijke zijn; in de zuidelijke streek wonen degenen die in het heldere licht van het ware zijn en in de noordelijke streek zij die in het duistere licht van het ware zijn; maar over deze windstreken zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 141 tot 153, waarover daar is gehandeld.

Omdat alle dingen betrekking hebben op het goede van de liefde en op het ware vanuit dat goede, of in het algemeen op het goede en het ware, worden daarom onder die vier

windstreken ook alle dingen van de hemel en van de Kerk verstaan. Die windstreken worden ook in het Woord verstaan onder de vier winden, hier ook onder de vier hoeken; daaruit blijkt dat de engelen niet werden gezien als staande in de vier hoeken van de aarde, maar in de vier windstreken.

Dat de windstreken ook vier hoeken worden genoemd, is omdat met de hoeken de uitersten worden aangeduid en de uitersten betekenen alle dingen, omdat zij die insluiten.

Dat de hoeken de windstreken betekenen, staat vast uit de plaatsen in het Woord, waar de windstreken worden beschreven met hoeken, zoals in het volgende bij Mozes: ‘Voor het habitakel zult gij maken twintig planken voor de hoek van de middag, naar de zuidenwind; voor de tweede zijde van het habitakel naar de hoek van het noorden twintig planken, enzovoort’, (Exodus 26:18,20; 27:9,10; 36:21,23,25).

Voor de hoek van de middag is voor de zuidelijke windstreek en naar de hoek van het noorden is naar de noordelijke windstreek, want er waren twintig planken voor de ene en de andere zijde.

Eender bij Ezechiël: ‘Aan de grens van Dan, van de hoek van het oosten tot aan de hoek van het westen, Aser een; en van daar aan de grens van Aser, van de hoek van het oosten af en tot aan de hoek naar het westen’, enzovoort, (Ezechiël 48:1-8); bij dezelfde: ‘Deze zijn de maten; de hoek van het noorden vierduizend en vijfhonderd; en de hoek van het zuiden evenzoveel; en vanaf de hoek van het oosten evenzoveel; de hoek van het westen evenzoveel; aan de grens tot de hoek van het oosten naar het westen’, enzovoort, (Ezechiël: 48:16,17,23-25,27,28,33,34; 47:17-20).

Bij Mozes: ‘Gij zult meten buiten de stad de hoek naar de opgang, tweeduizend ellen en de hoek van het zuiden evenzoveel en de hoek van het westen evenzoveel en de hoek van het noorden evenzoveel’, (Numeri 35:5; Jozua 15:5; 18:12,14,15,20).

Hier wordt onder de hoek van het oosten, zuiden, westen en noorden, verstaan: de zijde aan de oostelijke, zuidelijke, westelijke en noordelijke windstreek; waaruit blijkt, dat onder de vier engelen staande op de vier hoeken van de aarde, niet wordt verstaan op de vier hoeken ervan, maar in de vier windstreken ervan; eender elders in de Openbaring: ‘De satan zal uitgaan om te verleiden de natiën die in de vier hoeken van de aarde zijn’, (Openbaring 20:8).

Dat gezegd wordt vier hoeken en niet vier windstreken, is omdat ook met de hoeken alle dingen worden aangeduid, aangezien zij de uitersten zijn; de uitersten immers vatten alle dingen samen die van het middelpunt tot de laatste omtrekken zijn, want zij zijn de laatste grenzen.

Vandaar was het dat op de vier hoeken van het altaar vier hoornen waren gesteld en daarop bloed werd gegoten en zo het gehele altaar werd verzoend, zoals blijkt in (Exodus 27:2; 29:12; 30:2,3,10; 38:2; Leviticus 4:7,18,25,30,34; 16:18,19; Ezechiël 41:22; 43:20).

Dat met de hoeken alle dingen worden aangeduid, omdat zij uitersten zijn, heeft als oorzaak, waarover hiervoor, dat de uitersten alle dingen in zich sluiten en samenvatten.

Dit staat klaarblijkend vast uit bepaalde inzettingen bij de zonen Israëls: ‘Dat zij niet zouden afronden of afscheren de hoek van hun hoofd’, (Leviticus 19:27); ‘dat zij niet zouden afscheren de hoek van hun baard’, (Leviticus 21:5); ‘en dat zij niet zouden afoogsten de hoek van hun veld wanneer zij oogstten’, (Leviticus 19:9; 23:22).

Waarom deze inzettingen aan hen waren gegeven, kan men niet weten, tenzij men weet wat betekent: het haar van het hoofd, wat de baard, wat het veld en tevens wat de hoek.

Met het haar van hoofd en baard wordt aangeduid wordt aangeduid het laatste van het leven van de mens, dat het zinlijk-lichamelijke wordt genoemd en met het veld wordt de Kerk aangeduid en met de oogst het ware van de leer en daarom werd daarmee aangeduid dat de uitersten zouden worden bewaard, omdat zij alle dingen betekenen; indien immers de uitersten er niet zijn, worden ook de middelste dingen niet bewaard, maar vloeien weg, als vergelijking: indien de huid er niet zou zijn rondom de mens, de innerlijke dingen zouden

wegvloeien; dit geldt in elke zaak, dus eveneens in de dingen die worden aangeduid met het haar van het hoofd, de baard en met de oogst van het veld.

Dat met het haar van het hoofd wordt aangeduid het uiterste van het leven van de mens, dat het zinlijk-lichamelijke wordt genoemd, zie eerder nr. 66 en dat het eender met de baard wordt aangeduid in ‘Hemelse Verborgenheden’ nr. 9960; dat de uitersten of de laatsten alle dingen in de samenvatting, dus het geheel betekenen, nrs. 10044, 10329, 10335; en omdat het veld de Kerk betekende en de oogst de waarheden ervan, wordt vandaar met ‘niet de hoek van het veld afoogsten wanneer gij oogst’, de instandhouding aangeduid van alle dingen die worden aangeduid met de oogsten van het veld.

Dat de hoeken alle dingen betekenen omdat zij uitersten zijn, kan ook vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Mozes: ‘In de uiterste hoeken zal Ik hen uitwerpen; Ik zal doen ophouden van de mens hun gedachtenis’, (Deuteronomium 32:26); uitwerpen in de uiterste hoeken, betekent beroofd worden van elk goede en ware en daarom wordt ook gezegd: Ik zal doen ophouden van de mens hun gedachtenis; waarmee wordt aangeduid, zodat zij niet langer iets van geestelijk leven hebben; wat plaatsvindt, wanneer de mens alleen in de laatsten van het leven is, wat het zinlijk-lichamelijke wordt genoemd, waarin de meesten zijn die niet iets van geestelijk leven hebben verkregen; zij worden immers dan niet ongelijk aan de dieren; deze zijn immers ook niet in een ander leven; met dit verschil dat de mens, omdat hij als mens is geboren, kan spreken en redeneren; maar dit doet hij vanuit de begoochelingen van de zinnen of die van de uitersten van de natuur van de wereld en van het lichaam; dit wordt hier verstaan onder, uitgeworpen worden in de uiterste hoeken.

Bij Jeremia: ‘De kamelen zullen ten roof zijn en de menigte van de stukken vee ten buit; en Ik zal hen verstrooien in alle wind, in de afgesnedenen van de hoek en uit al zijn doorgangen zal Ik de ondergang aanbrengen’, (Jeremia 49:32).

Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de verwoesting van Arabië en Hazor door de koning van Babel en met Arabië en Hazor worden de erkenningen van het goede en het ware aangeduid en met de koning van Babel het verwoestende boze en valse.

De verwoesting van alle bevestigende wetenschappen en van alle erkenningen van het goede en het ware, wordt daarmee aangeduid dat hun kamelen ten roof zullen zijn en de menigte van de stukken vee ten buit.

De kamelen zijn de bevestigende wetenschappen en de stukken vee zijn de erkenningen van het goede en het ware; de verwoesting van alle dingen van het goede en het ware, totdat er niets meer van over is, wordt aangeduid met: Ik zal hen verstrooien in alle wind, in de afgesnedenen van de hoek.

De afgesnedenen van de hoek, zijn de laatsten waar niet langer het goede en het ware is; dat dan de boosheden en de valsheden van alle kanten zullen binnen storten, wordt aangeduid met: Uit al zijn doorgangen zal Ik de ondergang aanbrengen.

In de geestelijke wereld immers staan daar waar die bozen zijn, aan alle kanten wegen open uit de hellen en door die storten de boze en de valse dingen daaruit binnen en langs diezelfde wegen gaan alle die in een eendere boze en valse dingen zijn en zij vergezelschappen zich daarmee.

Dit is gezegd, opdat men zal weten wat er wordt verstaan onder: Uit alle doorgangen zal Ik de ondergang aanbrengen; met ten roof en met ten buit zijn en verder ook met verstrooien en de ondergang aanbrengen, wordt de verwoesting aangeduid.

Bij dezelfde: ‘Zie, de dagen zijn komende, waarop Ik bezoeking zal doen over alle besnedene in de voorhuid, over Egypte en Juda en Edom en de zonen van Ammon en Moab en over alle afgesnedenen van de hoek, wonende in de woestijn; want alle natiën zijn met de voorhuid behelpt en het gehele huis Israëls, de met voorhuid behepten van hart’, (Jeremia 9:25,26).

Met de afgesnedenen van de hoek worden hier degenen aangeduid die in de laatsten van de innerlijke dingen zijn van de afgescheiden Kerk; de innerlijke dingen zijn de geestelijke

dingen; dus degenen die alleen in de zinlijke dingen zijn, die de laatsten van de natuurlijke mens zijn.

Over degenen die louter zinlijk zijn, wie en hoedanig zij zijn, zie ‘De Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nr. 50.

Dat dezen met de afgesnedenen van de hoek worden aangeduid, is omdat met de hoeken de windstreken van de geestelijke wereld worden aangeduid en met die windstreken worden alle goedheden en waarheden van de hemel en van de Kerk aangeduid, zoals eerder is gezegd.

De woningen van de geesten en van de engelen volgen elkaar daar op in volgorde; in het midden zijn degenen die in de hoogste wijsheid en het hoogste inzicht zijn en vanuit het midden tot aan de laatste omtrekken degenen die dit in een steeds mindere mate zijn en die afnemingen zijn geheel en al volgens de afstanden vanuit het midden; in de laatsten zijn degenen die niet in enige wijsheid of inzicht zijn en daarbuiten zijn zij die in boosheden en daaruit in boosheden zijn; dezen zijn het die worden verstaan onder de afgesnedenen van de hoek en omdat daar woestijnen zijn, wordt van hen gezegd: Wonende in de woestijn.

Over die afnemingen in de geestelijke wereld, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 43, 50, 189.

Dezen worden ook aangeduid met de natiën behept met de voorhuid en met het huis Israëls de met de voorhuid behepten van hart; met de ‘met de voorhuid behepten’ worden degenen aangeduid die zonder de liefde en de naastenliefde zijn, dus die zonder het goede zijn en vandaar in de liefden van zich en van de wereld en degenen die in dezen liefden zijn, zijn in de laatsten van de natuurlijke mens en zijn geheel en al afgesneden van de geestelijke dingen en daarom zijn zij afgesnedenen van de hoek, wonende in de woestijn.

Onder Egypte, Juda en Edom, de zonen van Ammon en Moab worden allen verstaan die zich van alle goedheden en waarheden van de Kerk hebben afgescheiden door die liefden en daarom zijn zij daarbuiten, dus afgesneden van de hoek.

Iets eenders wordt aangeduid met de afgesnedenen van de hoek bij, (Jeremia 25:23).

Bij Mozes: ‘Een ster zal opgaan vanuit Jakob en een scepter zal oprijzen vanuit Israël, welke de hoeken van Moab zal verbrijzelen’, (Numeri 24:17).

Onder de hoeken van Moab worden alle dingen verstaan die met Moab worden aangeduid die in de laatsten van het Woord, van de Kerk en van de eredienst zijn en in de tegengestelde zin, zij die die zaken afbreken daardoor, dat zij zich keren tot zichzelf en in de afzonderlijke dingen ervan hun eigen eer op het oog hebben en daarom zijn de hoeken van Moab de echtbrekingen van het Woord en vandaar van de Kerk en van de eredienst, zodanig als die zijn bij hen die zodanig zijn.

Eendere dingen worden met de hoek van Moab aangeduid bij, (Jeremia 48:45).

Bij Zefanja: ‘Een dag der bazuin en des geklanks over de versterkte steden en over de hoge hoeken’, (Zefanja 1:16); de dag van de bazuin en van het geklank betekent de geestelijke strijd, dus de strijd tegen de valsheden en boosheden; de versterkte steden betekenen de valse leerstellingen die zij hebben bevestigd en de hoge hoeken betekenen die welke hun liefden begunstigen.

Daaruit blijkt wat er wordt aangeduid met de dag der bazuin en des geklanks over de versterkte steden en over de hoge hoeken.

Bij dezelfde: ‘Ik zal de natiën uitroeien; hun hoeken zullen verwoest worden; Ik zal hun straten verlaten maken zodat niemand daar doorgaat en Ik zal hun steden verwoesten zodat er geen bewoner is’, (Zefanja 3:6); de vernietiging van alle goede dingen van de Kerk wordt aangeduid met: Ik zal de natiën uitroeien; en met: Hun hoeken zullen verwoest worden.

De natiën zijn de goede dingen van de Kerk, de hoeken zijn al die dingen, omdat zij de uitersten zijn, zoals eerder; de vernietiging van de waarheden van de leer wordt aangeduid met: Ik zal hun straten verlaten maken; en met: Hun steden zullen verwoest worden.

De straten zijn de waarheden en de steden zijn de leerstellingen; de totale vernietiging totdat er niet enig ware en niet enig goede meer is, wordt aangeduid met: Zodat niemand daar

doorgaat en er geen bewoner is; want doorgaan wordt in het Woord gezegd van de waarheden en wonen van de goedheden.

In het boek Richteren: ‘Alle zonen Israëls gingen uit en de gemeente was vergaderd zoals één man, van Dan af tot Berseba toe; en de hoeken van het gehele volk, alle stammen van Israël, stonden opgesteld in de vergadering van het volk Gods’, (Richteren 20:1,2).

Dat de hoeken van het gehele volk stonden opgesteld in de vergadering van het volk Gods, betekent allen van alle kanten of uit elke windstreek, blijkt duidelijk hieruit, dat gezegd wordt dat alle zonen en alle stammen Israëls uitgingen en dat de gemeente vergaderd was van Dan af tot Berseba toe; in de geestelijke zin echter worden met de hoeken van het gehele volk, alle waarheden en goedheden van de Kerk aangeduid; eender ook worden met alle stammen van Israël, van Dan af tot Berseba toe, die dingen aangeduid van laatsten tot eersten; en met de vergadering van het volk Gods wordt aangeduid de beraadslaging over de dingen van de Kerk.

In de historische delen van het Woord immers is er overal een geestelijke zin, evenzeer als in de profetische delen ervan en daarom worden in de historische zin met de hoeken de windstreken aangeduid, zodanig als die in de geestelijke wereld zijn, maar in de geestelijke zin worden alle waarheden en goedheden van de Kerk aangeduid, vanwege de oorzaak waarover eerder is gehandeld.

Hieruit kan vaststaan, wat er wordt aangeduid met ‘de Steen des hoeks’ in deze plaatsen, bij Jesaja: ‘Hij zal in Zion een steen grondvesten, een steen der beproeving, van een hoek van prijs, van een gefundeerde grondslag, (Jesaja 28:16).

Bij Jeremia: ‘Zij zullen van u geen steen nemen voor een hoek of een steen der fundamenteën’, (Jeremia 51:26).

Bij Zacharia: ‘Vanuit Juda hoekig, vanuit hem de nagel, vanuit hem de boog des krijgs’, (Zacharia 10:4).

Bij David: ‘De steen die zij hebben verworpen, is geworden tot een hoofd des hoeks’, (Psalm 118:22; Mattheüs 21:42; Markus 12:10,11; Lukas 20:17,18).

De steen des hoeks betekent al het Goddelijk Ware waarop de hemel en de Kerk wordt gegrondvest, dus het gehele fundament en omdat het fundament het laatste is waarop het huis of de tempel rust, betekent het daarom alle dingen.

Omdat met de steen des hoeks alle dingen worden aangeduid waarop de Kerk wordt gegrondvest, wordt daarom gezegd: Hij zal in Zion een steen grondvesten, een steen van een hoek van prijs, van een gefundeerde fundering; en er wordt gezegd: Een steen van een hoek en een steen der fundamenteën; en omdat met de steen des hoeks wordt aangeduid al het Goddelijk Ware waarop de Kerk wordt gegrondvest, wordt daarom eveneens de Heer aangeduid ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, omdat al het Goddelijk Ware uit Hem voortgaat.

De bouwers of de architecten die de steen hebben verworpen, zoals men leest bij de evangelisten, zijn degenen die van de Kerk zijn, daar van de Joodse Kerk, die de Heer heeft verworpen en met Hem al het Goddelijk Ware.

Bij hen immers waren niets dan zinledige overleveringen vanuit de letterlijke zin van het Woord, waarin de waarheden zelf van het Woord waren vervalst en de goedheden verechtbreukt.

Dat de ‘laatsten’ alle dingen betekenen en vanwaar dit is, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 634, 5897, 6239, 6451, 6465, 9216, 9824, 9828, 9836, 9905, 10044, 10099, 10329, 10335, 10548.

418. Terughoudende de vier winden van de aarde; dat dit betekent de verminderde spanning van de invloeiing ervan, staat vast uit de betekenis van de vier winden van de aarde, namelijk al het Goddelijke in de hemel, waarover hierna; en uit de betekenis van die terughouden, dus de invloeiing ervan verminderde spanning geven; maar wat wordt verstaan onder de

verminderde spanning van de invloeiing van het Goddelijke in de hemel, kan niemand weten dan alleen hij, aan wie het is onthuld en dus kan het ook niet worden geweten wat er wordt aangeduid met het terughouden van de vier winden van de aarde.

Wie zou, zonder een onthulling, niet van mening zijn, dat onder de vier winden daar winden worden verstaan, die door de engelen worden terughgehouden, aangezien er ook volgt: Opdat de wind niet zou waaïen, noch op de zee, noch op alle boom.

Met de winden van de aarde wordt hier, zoals elders in het Woord, aangeduid al het Goddelijke dat uit de Heer in de hemel is, in het bijzonder het Goddelijk Ware en omdat dit invloeit uit de Heer als Zon in de algehele hemel en daaruit in de algehele aarde, wordt daarom met die terughouden aangeduid de invloeiing verminderde spanning geven.

Maar, opdat men deze dingen beter zal kunnen verstaan, zal ook gezegd worden, hoe het is gesteld met die invloeiing.

De Heer is de Zon van de engelenhemel; vanuit Hem als Zon gaat alle Licht en alle Warmte daar voort; het Licht dat voortgaat, is in zijn wezen het Goddelijk Ware, omdat het geestelijk Licht is en de Warmte die voortgaat, is in haar wezen het Goddelijk Goede, omdat zij een geestelijke Warmte is.

Deze dingen vloeien van de Heer als Zon uit de hemelen, aangepast aan de opneming door de engelen daar; en daarom nu eens meer ontspannen en dan weer gespannen; wanneer het met verminderde spanning plaatsvindt, dan worden de goeden gescheiden van de bozen, wanneer het echter met vermeerderde spanning plaatsvindt, dan worden de bozen verworpen; daarom vloeit de Heer, wanneer het Laatste Gericht aanstaande is, eerst met verminderde spanning in, met als oorzaak dat de goeden mogen worden gescheiden van de bozen.

Aangezien in dit hoofdstuk over die scheiding wordt gehandeld, wordt daarom vooraf gehandeld over het terughouden van de vier winden van de aarde, waarmee wordt aangeduid de verminderde spanning van de invloeiing van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware uit de Heer.

Dat het de scheiding van de goeden van de bozen betreft, blijkt uit het volgende: Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch alle boom, totdat wij de dienstknechten van onze God hebben gezegd op hun voorhoofden, vers 3; en daarna wordt tot aan het einde van dat hoofdstuk over de gezegelden, dat wil zeggen, over de goeden die van de bozen zijn gescheiden, gesproken.

Maar over deze scheiding zal meer worden gezegd in wat volgt, eveneens over de neerwerping van de bozen in de hel, wat daarna plaatsvindt.

Dat de vier winden betekenen al het Goddelijk voortgaande, is omdat met de winden van de hemel de windstreken van de hemel worden aangeduid; de gehele hemel is immers onderscheiden in vier windstreken, namelijk de oostelijke, de westelijke, de zuidelijke en de noordelijke; in een tweetal windstreken: de oostelijke en de westelijke, vloeit de Heer met het Goddelijk Goede sterker in dan met het Goddelijk Ware en in een tweetal windstreken: de zuidelijke en de noordelijke, met het Goddelijk Ware sterker dan met het Goddelijk Goede; daarom zijn dezen meer in wijsheid en inzicht en de eerdergenoemden, meer in liefde en naastenliefde; en omdat de gehele hemel is onderscheiden in vier windstreken en die vier windstreken worden verstaan onder de vier winden, wordt daarom met de vier winden aangeduid al het Goddelijk voortgaande.

Dat zij de vier winden van de aarde worden genoemd, is omdat onder de aarde de gehele aarde [land] in de geestelijke wereld wordt verstaan, maar in de geestelijke zin wordt met de aarde [land] de hemel en de Kerk aangeduid, zie hierover het voorgaande artikel.

Hieruit kan vaststaan, wat elders in het Woord wordt verstaan onder de vier winden, zoals bij Ezechiël: ‘De Heer Jehovih zei tot mij: Profeteer over de geest, profeteer en zeg tot de geest: Zo zei de Heer Jehovih: Van de vier winden kom, o geest en blaas in deze gedoden opdat zij leven en toen ik had geprofeteerd, kwam de geest en zij herleefden’, (Ezechiël 37:9,10).

Deze dingen betreffen de dorre beenderen die door de profeet zijn gezien, waaronder de zonen Israëls worden verstaan, zoals blijkt uit vers 11 daar; en met dat visioen wordt beschreven de hervorming en de instauratie van de nieuwe Kerk vanuit degenen die tevoren niet in enig geestelijk leven zijn geweest; de dorre beenderen zijn zij die niet iets van geestelijk leven hebben; het geestelijk leven dat aan hen uit de Heer werd gegeven, waaruit bij hen de Kerk is, wordt met deze woorden beschreven; met de geest waarover hij zou profeteren en waardoor zij herleefden, wordt het geestelijk leven aangeduid, dus het leven volgens de waarheden van het Woord.

‘Van de vier winden kom, o geest’, betekent vanuit het Goddelijke van de Heer in de hemel; de vier winden zijn de vier windstreken in de hemel en de vier windstreken zijn al het Goddelijke daar, zoals eerder is gezegd.

In de letterlijke zin wordt onder de geest daar de geest van de ademhaling verstaan, dus de wind en daarom wordt gezegd dat hij zou komen en in deze gedoden zou inblazen en met de geest van de ademhaling wordt evenzeer het geestelijk leven aangeduid, zoals uit het volgende zal blijken.

Met de gedoden wordt iets eenders aangeduid als met de dorre beenderen, namelijk zij die niet iets van geestelijk leven hebben.

Bij Zacharia: ‘Er werden gezien vier wagens uitgaande tussen twee bergen van brons, aan welke wagens paarden waren; en de engel zei: Deze zijn de vier winden van de hemel, uitgaande van te staan naast de Heer van de ganse aarde’, (Zacharia 6:1,5); daar wordt gehandeld over de Kerk die moet worden verspreid bij hen die nog niet in enig licht van het ware van de Kerk zijn geweest, omdat zij het Woord niet hadden.

Wat de vier wagens en de vier paarden betekenen en wat de verscheidene andere dingen ten aanzien hiervan, zie eerder nr. 355; en wat de bergen van brons, zie ook eerder in nr. 364, waar zij zijn ontvoud.

Met de vier winden daar wordt aangeduid al het Goddelijke voortgaande of het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware, waar vanuit de Kerk is, en daarom wordt er gezegd: De winden van de hemelen uitgaande van te staan naast de Heer van de ganse aarde; uitgaan van te staan naast Hem, betekent voortgaan; dat de wagens en de paarden, die winden worden genoemd, is omdat de wagens de leerstellingen van het goede en het ware betekenen en de paarden het verstand ervan en deze dingen gaan voort vanuit het Goddelijke van de Heer.

Bij de evangelisten: ‘De Zoon des mensen zal Zijn engelen zenden met een grote stem van de bazuin en Hij zal Zijn uitverkorenen vergaderen van de vier winden, van het uiterste van de hemelen tot het uiterste ervan’, (Mattheüs 24:31; Markus 13:27).

Daar worden door de Heer alle opeenvolgende staten van de Kerk voorzien tot aan het einde van haar, wanneer het Laatste Gericht plaatsvindt; en met de engelen met een grote stem van de bazuin wordt de verkondiging ten aanzien van de Heer aangeduid; en met de uitverkorenen vergaderen van de vier winden, van het uiterste der hemelen tot het uiterste ervan, wordt de instauratie van de nieuwe Kerk aangeduid.

De uitverkorenen zijn degenen die in het goede van de liefde en van het geloof zijn; de vier winden zijn alle staten van het goede en het ware; het uiterste der hemelen tot het uiterste ervan, zijn de innerlijke en de uiterlijke dingen van de Kerk, zie deze dingen meer helder ontvoud in ‘Hemelse Verborgenheden’, nr. 4060.

Bij Daniël: ‘De geitenbok maakt zich zeer groot; maar toen hij sterk was geworden, werd de grote hoorn gebroken en er kwamen in het aanzien in de plaats ervan vier op, naar de vier winden der hemelen’, (Daniël 8:8).

Wat wordt verstaan onder de geitenbok en onder de ram in dat hoofdstuk, zie nr. 316, namelijk dat met de geitenbok wordt aangeduid het van de naastenliefde gescheiden geloof, dus zij die menen dat zij daardoor worden gezaligd dat zij de leerstellingen en de waarheden van het Woord weten en niet denken over enig leven volgens die leerstellingen en waarheden.

Met de hoornen worden de waarheden aangeduid en in de tegengestelde zin de valsheden; hier de valsheden; met de grote hoorn het heersende valse, dus dit: dat daardoor, dus alleen weten en daaruit geloven de zaliging is.

Dat de grote hoorn werd gebroken, en er vier in de plaats ervan opkwamen, naar de vier winden van de hemelen, betekent dat vanuit het ene beginsel, dus het geloof-alleen, vele valsheden oprijzen die met boosheden zijn verbonden.

De grote hoorn betekent het heersende valse, namelijk dit, dat het geloof-alleen zaligt; gebroken betekent verdeeld in verscheidene valsheden die daaruit geboren worden; vier in de plaats ervan, betekent de verbinding ervan met de boosheden; naar de vier winden van de hemelen, betekent ten aanzien van alle en de afzonderlijke dingen van het valse en het boze. De vier winden van de hemelen betekenen immers al het goede en ware van de hemel en van de Kerk en de verbinding ervan, maar in de tegengestelde zin al het boze en valse en de verbinding ervan.

Dat de vier winden van de hemelen ook al het boze en valse betekenen, is omdat in de vier windstreken in de geestelijke wereld niet alleen degenen wonen die in het goede van de liefde en in de waarheden daaruit zijn, maar ook zij die in boosheden en de valsheden daaruit zijn. De hellen immers zijn in dezelfde windstreken, maar diep onder de hemelen daar, de meeste in holen, spelonken en krochten, zie hierover nr. 410.

In deze zelfde zin wordt van de winden gesproken bij Jeremia: 'Ik zal aanbrengen over Elam vier winden vanuit de vier einden van de hemelen en Ik zal hen verstrooien in al deze winden, zodat er geen natie zal zijn waarheen niet zal komen van de verdrevenen van Elam', (Jeremia 49:36).

Met Elam worden daar degenen aangeduid die in de erkenissen zijn die van het geloof worden genoemd en niet tegelijk in enige naastenliefde; met de vier winden vanuit de vier einden van de hemelen worden de met de boosheden verbonden valsheden aangeduid en met hem verstrooien in al deze winden wordt aangeduid in valsheden van het boze van elk geslacht.

Zodat er geen natie zal zijn waarheen niet zal komen van de verdrevenen van Elam, betekent zodat er geen boze zal zijn waaraan niet het valse kan worden aangepast; de natie is het boze; alleen de erkenissen immers zonder het leven van de naastenliefde baren talloze valsheden van het boze.

Bij Daniël: 'Ik was ziende in mijn visioen toen het nacht was en zie, de vier winden van de hemelen braken voort op de grote zee en vier grote beesten klommen op uit de zee', (Daniël 7:2,3); met de vier winden worden ook hier de met de boosheden verbonden valsheden aangeduid; met de grote zee de hel waaruit zij zijn; en met de vier beesten worden de boosheden van elk geslacht aangeduid, maar meer hierover in wat volgt.

Iets eenders wordt met de vier winden aangeduid bij (Daniël 11:4; Zacharia 2:10,11).

Dat met de vier winden de vier windstreken worden aangeduid, blijkt duidelijk bij (Ezechiël 42:16-19), waar wordt gehandeld over de maten van het huis volgens de vier winden, dus de windstreken; naar hetzelfde woord ook, wordt in de Hebreeuwse taal daar de windstreek genoemd als waaruit het woord wind en waaruit het woord geest is.

Maar over de winden zal meer worden gezien in het volgende artikel.

419. Opdat de wind niet zou waaien; dat dit betekent opdat de goeden niet zouden worden gekwetst en de bozen niet vóór de dag zouden worden verworpen, staat vast uit de betekenis van de wind, namelijk het Goddelijk voortgaande, dat is het Goddelijk Goede verenigd met het Goddelijk Ware; en daarom betekent dat de wind niet zou waaien, dat dit met verminderde spanning en zacht zou invloeden; opdat de wind niet zou waaien op de aarde, betekent opdat de goeden niet zouden worden gekwetst en de bozen niet vóór de dag zouden worden verworpen, is omdat de scheidingen van de goeden van de bozen en de verwerping van de bozen in de geestelijke wereld plaatsvindt door verschillende graden van verminderde en

vermeerderde spanning van het Goddelijk voortgaande uit de Heer als Zon; wanneer dit met verminderde spanning invloeit, dan worden de goeden van de bozen gescheiden en wanneer het met vermeerderde spanning invloeit, dan worden de bozen verworpen.

De oorzaken hiervan zijn: wanneer het Goddelijke uit de Heer met verminderde spanning invloeit, dat is er de kalmte en het serene overal, waarin allen verschijnen zodanig als zij zijn ten aanzien van de staat van hun goede; dan immers vertonen zich allen in het licht en daarom worden dan zij die in het goede zijn vanuit geestelijke oorsprong gescheiden van hen die in het goede zijn alleen vanuit natuurlijke oorsprong.

De Heer immers ziet degenen aan die in het geestelijk goede zijn en Hij leidt hen tot Zich en zo scheidt Hij hen af; zij die in het goede zijn vanuit geestelijke oorsprong, zijn degenen ten aanzien van wie wordt gezegd in wat volgt, dat zij gezegeld zijn op hun voorhoofden; zij zijn immers geestelijk en engelen van de hemel; maar zij die alleen in het goede zijn vanuit natuurlijke oorsprong, zijn niet goed omdat zij niet geestelijk zijn; het schijnbaar goede immers bij hen is het boze, omdat het zich en de wereld als einddoel beoogt; want zij bedrijven het goede in de uiterlijke vorm ter wille van eigen roem, eer en gewin en niet ter wille van het goede van de naaste; daarom doen zij het goede slechts om door de mensen gezien te worden.

Dezen, die louter natuurlijk zijn, zijn degenen die niet gezegeld zijn en die daarna worden verworpen, wanneer echter het Goddelijke uit de Heer met spanning invloeit, dan worden de goede dingen die bij de bozen zijn, verstrooid, aangezien die in zich niet goed zijn, maar boos en de boosheden houden de invloeiing van het Goddelijke niet uit; vandaar vindt bij hen de sluiting van de uiterlijke dingen plaats en wanneer die gesloten zijn, worden de innerlijke dingen geopend, waarin niets dan boosheden en de valsheden daaruit zijn; daardoor ervaren zij smart, angst en marteling en daardoor werpen zij zich af tot de hellen, waar eendere boosheden en valsheden zijn.

Wanneer de invloeiing van het Goddelijke in spanning wordt vermeerderd, wat plaatsvindt wanneer de bozen moeten worden verworpen, dan ontstaat lager in de geestelijke wereld een sterk waaiende wind, zoals een storm of een orkaan; deze wind is het die in het Woord de oostenwind wordt genoemd, waarover ook in het volgende; vandaar eveneens wordt de nederwerping van de bozen beschreven met heftige en onstuimige winden, met stormen en orkanen.

Met de wind van Jehovah wordt iets eenders aangeduid als met de Geest van Jehovah, want verstaan wordt de wind van de ademhaling, die ook geest wordt genoemd; vandaar is het dat in de Hebreeuwse taal en in vele andere talen de geest met hetzelfde woord wordt aangeduid als de wind; de oorzaak hiervan is, dat de mensen voor het merendeel ten aanzien van de geest en ten aanzien van geesten geen ander idee hebben opgevat dan zoals de wind, zodanig als de wind van de ademhaling is; vandaar de meningen, ook in de geletterde wereld, dat geesten en engelen zijn zoals winden, waarin alleen een vitale van het denken is.

Dit is ook de oorzaak dat weinigen van hen zich laten overreden dat geesten en engelen mensen zijn, voorzien van een lichaam, van aangezichten en van zintuigen, zoals de mensen op onze aarde.

Dat met de wind en de geest, waar het met betrekking tot de mens wordt gezegd, wordt aangeduid het leven van het ware of het leven volgens de waarheden of de geboden van de Heer, is omdat de ademhaling, die van de longen is, overeenstemt met dat leven en het hart en de bewegingen daarvan overeenstemmen met het leven van het goede; er zijn immers twee levens die één maken bij de mens: het leven van het ware en het leven van het goede.

Het leven van het ware is het leven van het verstand van de mens, maar het leven van het goede is het leven van zijn wil; in het verstand immers zetelen de ware dingen, omdat die het verstand maken, maar in de wil zetelen de goede dingen, omdat deze de wil maken; iets eenders wordt in het Woord aangeduid met de ziel en het hart, wanneer het ene en het andere wordt genoemd.

Hieruit kan vaststaan, wat wordt verstaan onder de wind en onder de geest van Jehovah, namelijk het Goddelijk Ware en onder de vier winden, het Goddelijk Ware verenigd met het Goddelijk Goede; aangezien onder de wind wordt verstaan de wind of de geest van de ademhaling en daarmee wordt aangeduid het Goddelijk Ware en het geestelijk leven en voor hen die dit opnemen, wordt daarom die wind ook genoemd: de adem van de neusgaten van Jehovah en eveneens de adem van de mond en de ademhaling, zoals kan vaststaan uit deze volgende plaatsen bij Ezechiël: ‘Ik zag, en op de dorre beenderen zenuwen en vlees kwam op en daarover werd een huid gedekt van boven; een geest evenwel niet in hen; toen zei Hij tot mij: Profeteer over de geest, profeteer, zoon des mensen en zeg tot de geest: Zo zei de Heer Jehovih: Van de vier winden kom, o geest en blaas in deze gedoden opdat zij leven’, (Ezechiël 37:8,9); wat met de dorre beenderen daar wordt aangeduid, is in het hier voorgaande artikel gezegd: namelijk degenen die niet iets van geestelijk leven hebben of die niet enig leven hebben door het Goddelijk Ware; de inblazing ervan uit de Heer wordt aangeduid met: Profeteer over de geest en zeg tot de geest: Van de vier winden kom, o geest en blaas in deze gedoden op dat zij leven; dat hier onder de geest de geest van de ademhaling wordt verstaan, is duidelijk; er waren immers zenuwen, vlees en huid, maar nog geen ademhaling en daarom wordt gezegd: Zeg tot de geest dat hij zal blazen in hen.

Daaruit kan vaststaan dat die geest of wind het geestelijk leven betekent; dat niet de gewone ademhaling is verstaan, staat hieruit vast, dat gezegd wordt dat het huis Israëls staat voor die dorre beenderen, dat wil zeggen, dat zij zonder het geestelijk leven waren en dat daarna van hen wordt gezegd: Ik zal Mijn Geest in u geven, opdat gij leeft en Ik zal u plaatsen op uw land opdat gij leeft, vers 14; waarmee wordt aangeduid dat zij moeten worden wederverwekt opdat vanuit hen de Kerk in wording zal komen.

De wederverwekking vindt plaats door het leven volgens het Goddelijk Ware, waaruit het geestelijk leven is en met terugbrengen op het land wordt aangeduid: opdat zij de Kerk zullen worden; het land Kanaän betekent de Kerk.

Bij Mozes: ‘Jezus zei tot de discipelen: Vrede zij ulieden, zoals de Vader Mij heeft gezonden, aldus zend Ik u; en dit zeggende blies Hij in hen en zei tot hen: Ontvangt de Heilige Geest’, (Johannes 20:21,22).

Dat de Heer in hen blies en tot hen zei: Ontvangt de Heilige Geest, betekent iets eenders als dat Jehovah in de neusgaten van Adam de ziel des levens blies, dus het geestelijk leven.

De Heilige Geest immers betekent het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer, waaruit het geestelijk leven is; dat zij dit vanuit de Heer zouden leren, wordt aangeduid met: Zoals de Vader Mij heeft gezonden, aldus zend Ik u; de Heer immers was het Goddelijk Ware Zelf toen Hij in de wereld was, dit leerde Hij vanuit Zijn Goddelijk Goede dat in Hem was vanuit de ontvangenis.

Het is dit Goddelijke dat de Heer hier en elders de Vader noemt en omdat Hij toen uit de wereld heenging, heeft Hij het Goddelijk Ware met het Goddelijk Goede verenigd, opdat zij in Hem één zouden zijn en omdat dan het Goddelijk Ware uit hem voortgaat, zei Hij daarom: Zoals de Vader Mij heeft gezonden, aldus zend Ik u.

Dat de wind van de ademhaling het geestelijk leven betekent, vindt plaats vanuit de overeenstemming, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3883 tot 3896.

Ook worden allen in de geestelijke wereld gekend aan de ademhaling alleen, zodanig als zij zijn; zij die in het leven van de ademhaling van de hemel zijn, zijn onder de engelen; degenen echter die niet in die ademhaling zijn, kunnen als zij in de hemel komen, daar niet ademen; vandaar komt er een beklemming over hen zoals bij verstikking, zie hierover ook ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs 1119, 3887, 3889, 3892, 3893.

Krachtens die overeenstemming is het, dat gezegd wordt inblazing, dat bij de profeten geïnspireerd wordt genoemd en dat het Woord, Goddelijk ingeblazen wordt genoemd.

Hieruit kan vaststaan wat wordt aangeduid met de woorden van de Heer bij Johannes: ‘Indien iemand niet is verwekt geweest vanuit water en geest, zo kan hij niet inschrijven tot het

koninkrijk Gods; gij moet opnieuw verwekt worden; de wind blaast waar hij wil en gij hoort zijn stem, doch gij weet niet vanwaar hij komt en waarheen hij gaat; zo is een elk die is verwekt uit de geest', (Johannes 3:5,7,8).

Onder opnieuw verwekt worden, wordt verstaan wederverwekt worden en omdat de mens wordt wederverwekt door het leven volgens het Goddelijk Ware en al het Goddelijk Ware waardoor de mens wordt wederverwekt, voortgaat vanuit de Heer en invloeit bij hem wanneer hij het niet weet, wordt vandaar gezegd: De wind blaast waarheen hij wil en gij hoort zijn stem, doch gij weet niet vanwaar hij komt en waarheen hij gaat.

Zo wordt beschreven, het leven van de geest van de mens die hij ontvangt door de wederverwekking; de wind is het Goddelijk Ware waardoor dat leven is; hoe dit invloeit uit de Heer weet de mens in het geheel niet zolang hij in de wereld is, aangezien hij dan vanuit de natuurlijke mens denkt en hij doorvat dan slechts een weinig dat, vanuit de geestelijke mens invloeiing is in de natuurlijke mens.

Dit dus is het wat wordt verstaan onder: Gij hoort zijn stem en gij weet niet vanwaar hij komt en waarheen hij gaat; het water waaruit hij wordt verwekt, betekent het ware vanuit het Woord en de geest betekent het leven volgens het Woord; dat het water het ware betekent, zie eerder nr. 71.

In Klaagliederen: 'De geest van onze neusgaten, de Gezalfde van Jehovah, is gevangen in hun kuilen, waarvan wij zeiden: In de schaduw ervan zullen wij leven onder de natiën', (Klaagliederen 4:20).

Onder de Gezalfde van Jehovah wordt hier de Heer verstaan ten aanzien van het Goddelijk Ware; iets eenders immers wordt met de Gezalfde van Jehovah als met de Koning aangeduid; dat de koning in de hoogste zin de Heer betekent ten aanzien van het Goddelijk Ware, zie eerder nr. 31 en ook de Gezalfde van Jehovah, nr. 375; vandaar is het, dat wordt gezegd: De geest van onze neusgaten, waarvan wij zeiden: In haar schaduw zullen wij leven.

De geest immers en de wind van de neusgaten, betekent in de hoogste zin het Goddelijk Ware, zoals eerder is gezegd; dat het Goddelijk Ware is vergaan door de valsheden van het boze, wordt daarmee aangeduid dat hij is gevangen in hun kuilen; de kuilen zijn de valsheden vanuit het boze.

Elders in Klaagliederen: 'Gij hebt mijn stem gehoord, o Jehovah; verberg Uw oor niet tot mijn ademhaling, tot mijn schreeuw', (Klaagliederen 3:56).

Het oor verbergen tot de ademhaling, betekent tot de eredienst, de belijdenis en de gebeden, die zijn vanuit de waarheden en vanuit de goede dingen.

Alle eredienst, de belijdenis en de gebeden immers zal zijn vanuit de ware en de goede dingen; daaruit zullen zij zijn om gehoord te worden; indien zij alleen vanuit de waarheden zijn, dan worden zij niet gehoord, omdat het leven er dan niet in is; het leven van het ware is vanuit het goede.

Ademhaling wordt daar gezegd van de ware dingen en schreeuw van de goede dingen; dat schreeuw wordt gezegd van de goede dingen, zal men elders zien.

Bij Mozes: 'Al wat een ademtocht van de geest der levens, in zijn neusgaten had, van al dat op het droge was, zij zijn gestorven', (Genesis 7:22); wat deze dingen inde letterlijke zin betekenen, ziet eenieder, namelijk dat door de vloed alle dingen worden uitgeblust die op de aarde waren, dus alle mensen die leefden, uitgezonderd Noach en diens zonen; maar wat in de geestelijke zin met die woorden wordt aangeduid, zie 'Hemelse Verborgenheden' nrs. 805, 806, waar zij zijn ontvouwd, namelijk dat onder de ademtocht van de geest in de neusgaten wordt verstaan het geestelijk leven, dat diegenen hadden die van de Oudste Kerk waren; de vloed immers betekent het einde van die Kerk en het Laatste Gericht dat plaatsvond toen alles van de Kerk was uitgeblust.

Bij David: 'Oren hebben zij, zij horen niet; ook is er geen wind in hun mond', (Psalm 135:17); geen wind in hun mond, betekent geen waarheid in het denken; de mond immers betekent het denken.

Bij Jeremia: ‘De woudezels hijgden naar wind zoals de walvissen; hun ogen zijn verteerd omdat er geen kruid is’, (Jeremia 14:5,6); naar wind hijgen zoals de walvissen, betekent, er is geen ware om te putten; omdat er geen kruid is, betekent omdat er geen ware meer in de Kerk is.

Aangezien de bozen worden neergeworpen door een heviger invloeiing van het Goddelijk Ware en Goede voortgaande uit de Heer als Zon, zoals eerder is gezegd, wordt daarom eveneens de neerwerping van hen die in de valsheden van het boze zijn, beschreven met de ademtocht van de neusgaten van Jehovah, zoals bij Jesaja: ‘Tofet [offerplaats] is van gisteren bereid; zijn brandstapel, vuur en veel brandhout is bereid; de ademtocht van Jehovah zal hen aansteken zoals een rivier van zwavel’, (Jesaja 30:33).

Bij David: ‘De beddingen van de wateren verschenen en de fundamenteën van het wereldrond werden onthuld van het schelden van Jehovah, van de ademtocht van de geest van Uw neus’, (Psalm 18:16).

Bij Mozes: ‘Door de ademtocht van Uw neusgaten werden de wateren opgehoopt; Gij hebt geblazen met Uw wind, de zee heeft hen bedekt’, (Exodus 15:8,10).

Bij Job: ‘De beramers van de ongerechtigheid, van de adem Gods vergaan zij, van de geest van Zijn neus worden zij verteerd’, (Job 4:8,9).

Onder de ademtocht, de geest en de adem van de neusgaten van Jehovah wordt ook hier verstaan het Goddelijk voortgaande, waardoor de bozen worden verstrooid en neergeworpen, als het met spanning en sterk invloei.

Maar over deze invloeiing zal worden gesproken in wat volgt, waar wordt gehandeld over de orkanen, de stormen en over de oostenwind.

Dat de wind van de aarde ook betekent het Goddelijk voortgaande, is eveneens vanwege vanwege de overeenstemming met de winden in de geestelijke wereld; ook in de geestelijke wereld immers ontstaan winden, die opkomen vanuit de bepaling van de Goddelijke invloeiing en opsteken naar de lagere dingen van de aarde daar; in de hemelen worden zelden enige winden dan alleen zachte waargenomen, maar bij hen die lager op de landen wonen, herhaaldelijk; die winden nemen immers toe naarmate zij afdalen.

De bepalingen ervan zijn van de windstreken uit waar het Goddelijke invloei, vooral uit het noorden; en omdat de winden daar uit geestelijke oorsprong zijn, betekenen zij vandaar eveneens geestelijke dingen, in het algemeen het Goddelijk Ware waaruit die zijn, zoals bij David: ‘Jehovah beschiet met wateren Zijn opperzalen, Hij stelt de wolken tot Zijn wagen, Hij wandelt op de vleugels van de wind, Hij maakt Zijn engelen winden, Zijn bedienaren een vlamvend vuur’, (Psalm 104:3,4); met de wateren, de wolken en de vleugels van de wind, wordt aangeduid het Goddelijk Ware in laatsten, dat is zoals het ware van de letterlijke zin van het Woord; omdat dit in laatsten is, wordt gezegd dat Hij met wateren Zijn opperzalen beschiet, de wolken tot Zijn wagen, op de vleugels van de wind wandelt; de wateren zijn de waarheden in laatsten; de wolken en de vleugels van de wind eender; de wagen is het ware van de leer; dat Hij Zijn engelen winden maakt en Zijn bedienaren een vlamvend vuur, betekent dat Hij hen maakt opdat zij de opnemingen zijn van het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede; onder de engelen worden degenen verstaan die in het geestelijk rijk van de Heer zijn en omdat dezen de ontvangers van het Goddelijk Ware zijn, wordt gezegd dat Hij hen winden maakt; en onder de bedienaren worden degenen verstaan die in het hemels rijk van de Heer zijn en omdat dezen de ontvangers van het Goddelijk Goede zijn, wordt gezegd dat Hij hen een vlamvend vuur maakt.

Het vlamvend vuur betekent het goede van de liefde en daaruit het ware; dat zij die in het geestelijk rijk van de Heer zijn, de ontvangers van het Goddelijk Ware zijn en zij die in het hemels rijk de ontvangers zijn van het Goddelijk Goede, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 20 tot 28.

Dat de engelen krachtens de opneming van het Goddelijk Ware engelen worden genoemd, zie eerder de nrs. 130, 412 en dat de bedienaren krachtens de opneming van het Goddelijk Goede

bedienaren worden genoemd, zie ook hiervoor nr. 155 en dat het vuur het goede van de liefde betekent, nr. 68.

Bij dezelfde: ‘Jehovah boog de hemelen, Hij daalde neder en donkerheid was onder Zijn voeten en ‘Hij reed op een cherub, Hij vloog en Hij werd gedragen op de vleugels van de wind’, (Psalm 18:10,11); daarmee dat Jehovah de hemelen boog, neerdaalde, wordt de bezoeking aangeduid, die aan het Laatste Gericht voorafgaat; met de donkerheid onder Zijn voeten wordt aangeduid in het lagere, de valsheden van het boze; met Hij reed op een cherub, Hij vloog en Hij werd gedragen op de vleugels van de wind, wordt de alomtegenwoordigheid met het Goddelijke aangeduid; de vleugels van de wind zijn het Goddelijk Ware in laatsten, zoals eerder.

Bij Jeremia: ‘De Maker van de aarde, door Zijn kracht bereidende het wereldrond door Zijn wijsheid; door Zijn inzicht heeft Hij de hemelen uitgebreid; op de stem die Hij geeft, is er veelheid van wateren in de hemelen en Hij doet dampen opklimmen van het einde van de aarde; bliksemen voor de slagregen maakt Hij en Hij leidt de wind uit Zijn schatkamers uit’, (Jeremia 10:12,13; 51:15,16) en bij David: ‘Die de dampen doet opklimmen van het uiteinde van de aarde, bliksemen maakt voor de regen, Die de wind uit Zijn schatkamers uitleidt’, (Psalm 135:7).

Met deze dingen wordt in de geestelijke zin beschreven de hervorming van de mens en de restauratie van de Kerk; vanwege die hervorming en restauratie wordt de Heer genoemd de Maker van de aarde en elders de Formeerder en de Schepper; de aarde is de Kerk.

Het Goddelijk Goede, waardoor de hervorming is, wordt daarmee aangeduid dat Hij het wereldrond bereidt door Zijn wijsheid; het wereldrond is de Kerk en wordt gezegd van het goede.

Het Goddelijk Ware, waardoor ook de hervorming is, wordt aangeduid met de stem die Hij geeft, waarop er veelheid van wateren in de hemelen is.

De stem die Hij geeft, betekent de invloeiing van het Goddelijk Ware; de veelheid van de wateren in de hemelen, betekent de opneming; de wateren zijn de waarheden; de laatste waarheden, dus de erkenningen vanuit de letterlijke zin van het Woord, worden aangeduid met de dampen vanuit het einde van de aarde; de geestelijke dingen daaruit worden aangeduid met de bliksemen voor de regen; bliksemen worden zij genoemd vanwege het licht van de hemel en regen vanwege de invloeiing.

De hervorming vandaar door het Goddelijk Ware uit Hem, wordt aangeduid met: Hij leidt de wind uit Zijn schatkamers uit, zo worden al deze dingen in de hemelen verstaan.

Bij David: ‘Die Zijn hagel heenwerpt zoals brokken; wie zal bestaan voor diens koude; Hij zendt Zijn Woord, Hij doet ze smelten; Hij doet Zijn wond blazen, de wateren vloeien; Hij verkondigt Zijn woord aan Jakob, Zijn inzettingen en Zijn gerichten aan Israël’, (Psalm 147:17-19).

Hiermee wordt eveneens de hervorming beschreven, maar ten aanzien van de natuurlijke mens; de wetenschappelijke dingen daar en de erkenningen die bij de mens zijn vóór de hervorming, worden aangeduid met de hagel die als brokken zijn, wie zal bestaan voor diens koude; want de mens vóór de hervorming is geheel en al koud.

Die koude wordt eveneens klaarblijkend gevoeld wanneer het Goddelijke vanuit de hemel invloeit en omdat die kouden worden verstrooid door de opneming van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware, dus door de hervorming, wordt daarom gezegd: Hij zendt Zijn woord, Hij doet ze smelten; Hij doet Zijn wind blazen, de wateren vloeien.

Met het woord wordt aangeduid het Goddelijk Goede verenigd met het Goddelijk Ware; met de wind wordt het Goddelijk Ware aangeduid en met de wateren vloeien wordt de opneming van het ware aangeduid; en omdat die dingen hiermee worden aangeduid, wordt eraan toegevoegd: Hij verkondigt Zijn woord aan Jakob, Zijn inzettingen en gerichten aan Israël.

Met Jakob en Israël wordt de Kerk aangeduid: met Jakob de Kerk die in het goede is en met Israël de Kerk die in waarheden is; de inzetten en de gerichten zijn de uiterlijke en de innerlijke waarheden die vanuit het goede zijn.

Bij dezelfde: Looft Jehovah, vuur en hagel, sneeuw en damp, gij stormwind, doende Zijn woord', (Psalm 148:7,8); dat met vuur en hagel, met sneeuw en damp en met de wind iets anders wordt aangeduid dan die dingen, is duidelijk.

Wat zou immers in het Goddelijke Woord zijn om van die dingen te zeggen dat zij Jehovah zouden loven?

Maar met het vuur, de hagel en met de sneeuw en de dampen, worden de verkwikkingen aangeduid van de liefden van de natuurlijke mens en diens wetenschappen en erkentissen, deze immers zijn: vuur en hagel, sneeuw en damp, voordat de mens is hervormd en geestelijk is geworden.

De sfeer van hun leven als die daaraan ontvloeit, vertoont in de geestelijke wereld zulke beelden, daaruit de Heer vereren wordt daarmee aangeduid dat zij Jehovah zullen loven; loven is vereren; met de stormwind echter wordt het Goddelijk Ware aangeduid ten aanzien van de opneming en daarom wordt ook gezegd: Gij stormwind, doende Zijn woord; het woord doen is met het leven de dingen opnemen die van de leer zijn.

Zoals overal in het Woord alles ook een tegengestelde zin kan hebben, zo heeft ook de wind die en in die zin betekent hij het valse, zoals in de volgende plaatsen, bij Jesaja: 'Zie, allen zijn ongerechtigheid; niets hun werken; wind en ijdelheid hun gesmolten dingen', (Jesaja 41:28); wind en ijdelheid zijn de valsheden van het boze en de boosheden van het valse: de wind de valsheden van het boze en de ijdelheid de boosheden van het valse; want waar het ijle en het lege is, dat wil zeggen, zonder het goede en het ware, daar is het boze en het valse.

Dat met de wind daar het valse wordt aangeduid, blijkt hieruit dat gezegd wordt: allen zijn ongerechtigheid, niets hun werken en ook dat gezegd wordt dat de gesmolten dingen wind en ijdelheid zijn; met de gesmolten dingen immers worden de dingen aangeduid die de mens vanuit zijn eigen inzicht uitbroedt, welke dingen vals en boos zijn.

Bij Jeremia: 'De profeten zullen tot wind zijn en het woord is niet in hen', (Jeremia 5:13); met de profeten worden degenen aangeduid die de waarheden leren en abstract genomen de waarheden van de leer, hier de valsheden van leer.

De valsheden worden aangeduid met de wind en daarom wordt ook gezegd: Niet is het woord in hen; het woord betekent het Goddelijk Ware.

Bij dezelfde: 'Ik zal hen verstrooien zoals het kaf, heenvliegend tot de wind van de woestijn', (Jeremia 13:24); de wind van de woestijn betekent waar niet het ware is, maar het valse; de woestijn immers in het Woord betekent waar niet het goede is, omdat er niet het ware is.

Bij dezelfde: 'De wind zal al uw herders weiden en uw liefhebbers zullen in gevangenschap heengaan', (Jeremia 22:22); met de herders in het Woord worden degenen aangeduid die het goede van het leven leren en daar naartoe leiden, wat plaatsvindt door waarheden; hier echter worden onder de herders degenen verstaan die niet het goede van het leven leren, te minder daar naartoe leiden, omdat zij in valsheden zijn.

Dit wordt daaronder verstaan, dat de wind al uw herders zal weiden; de wind is het valse dat zij opvatten en liefhebben; met de liefhebbers die in gevangenschap zullen heengaan, worden aangeduid de verkwikkingen van de eigenliefde en de liefde van de wereld en daaruit de verkwikkingen van de boosheden; de liefhebbers zijn die verkwikkingen en de gevangenschap is de opsluiting in de hellen.

Bij Hosea: 'Efraïm weidt zich met wind en jaagt de oostelijke wind na; elke dag vermenigvuldigt hij leugen en verwoesting; en zij sluiten een verbond met Assyrië en de olie wordt naar Egypte afgevoerd', (Hosea 12:2); met Efraïm wordt het verstandelijke van de Kerk aangeduid, met Assyrië de redenering en met Egypte het wetenschappelijke en daarom wordt met: Efraïm weidt zich met wind en jaagt de oostenwind na, aangeduid dat inzichtsvollen in

de Kerk zich doordrenken van valsheden, die de waarheden geheel en al verstrooien; de wind is het valse en de oostenwind is het valse dat de waarheden uitdroogt en verstroot.

Omdat met de wind en de oostenwind die dingen worden aangeduid, wordt daarom eveneens gezegd: Elke dag vermenigvuldigt hij leugen en verwoesting; de leugen betekent ook het valse en de verwoesting de verstrooiing van het ware.

Zij sluiten een verbond met Assyrië en de olie wordt naar Egypte afgevoerd, betekent dat zij door redeneringen vanuit vals toegepaste wetenschappen de waarheden en de goedheden van de Kerk verdraaien; een verbond sluiten met Assyrië betekent vanuit valsheden redeneren en de waarheden verderven.

Olie naar Egypte afvoeren, betekent het goede van de Kerk door wetenschappelijke dingen verderven; degene immers die in beginselen van het valse is, past daarop de wetenschappelijke dingen toe die hij vanaf de knapen jaren heeft opgenomen, aangezien zijn verstand niet iets anders ziet.

Het verstand immers wordt geformeerd of vanuit waarheden, of vanuit valsheden; indien vanuit waarheden, dan ziet het ware dingen; indien vanuit valsheden, dan ziet het valse dingen; deze dingen ziet het in de natuurlijke mens, in wiens geheugen de wetenschappelijke dingen zetelen en waaruit het de dingen kiest die begunstigen; en die welke niet begunstigen, verdraait het of verwerpt het.

Bij dezelfde: 'Efraïm is vergezeld met de afgoden; hun wijn is geweken, al hoererende hebben zij hoererij bedreven; zij hebben gemind, zij hebben schande toegevoegd aan haar schild; een wind heeft haar gebonden in zijn vleugels en zij zullen beschaamd worden vanwege hun slachtoffers', (Hosea 4:17-19); met Efraïm wordt de Kerk aangeduid ten aanzien van het verstand van het ware, hier dat zij niet het ware verstaat maar het valse; de valsheden van de Kerk worden aangeduid met de afgoden; daaruit blijkt wat er wordt aangeduid met: Efraïm is vergezeld met de afgoden; met de wind in de vleugels wordt de redenering aangeduid vanuit begoochelingen, waarvandaan de valsheden zijn; wat de overige dingen betekenen, zie de nrs. 283, 376, waar zij zijn ontvouwde; iets eenders wordt ook 'met de wind in de vleugels', aangeduid bij (Zacharia 5:9).

Bij Jeremia: 'Hun kamelen zullen ten roof zijn en de menigte van hun stukken vee ten buit en Ik zal hen verstrooien in alle wind, de afgesnedenen van de hoek', (Jeremia 49:32); met verstrooien in alle wind, wordt aangeduid in elk valse en boze nadat de waarheden en de goedheden zijn verstrooid; zie de ontvouwing van de overige dingen in nr. 417.

Bij Ezechiël: 'Een derde deel zult gij verstrooien in de wind en het zwaard zal Ik uittrekken achter hen', (Ezechiël 5:2,12).

Deze dingen zijn gezegd ten aanzien de haren van het hoofd en van de baard, die hij met een scheermes op bevel afschoor en met die haren wordt het laatste van het ware in de Kerk aangeduid; want de algehele hemel en de algehele Kerk zijn vóór de Heer zoals één mens en daarom stemmen alle dingen van de hemel en van de Kerk overeen met alle dingen van de mens, zowel met de dingen die buiten hem zijn als met die binnen hem zijn.

Zie over deze overeenstemming het werk 'Hemel en Hel', nrs. 87 tot 102 en daarom stemmen de haren van het hoofd en van de baard, omdat die de laatsten van de mens zijn, overeen met de laatsten van het ware en het goede.

De laatsten van het ware en het goede zijn zodanig als de laatste waarheden van de letterlijke zin van het Woord; dat deze laatsten door de Joden waren verdraaid, vervalst en verechtbreukt, wordt aangeduid met die dingen die over de haren van het hoofd en de baard van de profeet daar worden gezegd, namelijk dat hij een derde deel ervan zou verstrooien in alle wind, wat betekent de verstrooiing van elk ware en omdat na de verstrooiing van het ware louter valsheden worden aangegrepen, wordt er daarom gezegd: Het zwaard zal Ik uittrekken achter hen; het zwaard betekent de vernietiging van het ware door het valse, zie nr. 131.

Indien men niet wist dat zulke dingen zoals eerder zijn gezegd, met de haren worden aangeduid, wie zou het dan verstaan wat het behelsde dat het de profeet werd bevolen de

haren van zijn hoofd en van zijn baard af te scheren en een derde deel te verbranden in het midden van de stad, een derde deel met het zwaard te slaan rondom haar en een derde deel in alle wind te verstrooien en dat het zwaard achter hen zou worden uitgetrokken?

Dat de vervalsing van het ware door de Joden daarmee wordt aangeduid, blijkt duidelijk uit het volgende in dat hoofdstuk, waar onder andere wordt gezegd: ‘Dit is Jeruzalem; zij heeft Mijn gezichten veranderd in goddeloosheid meer dan de natiën en Mijn inzettingen meer dan de landen die rondom haar zijn’, vers 5,6.

Bij dezelfde: ‘Al zijn benden zal Ik verstrooien in alle wind en het zwaard zal Ik uittrekken achter hen’, (Ezechiël 12:14); hiermee worden eendere dingen aangeduid.

Bij Mattheüs: ‘Een slagregen is neergedaald en de winden hebben gewaaid en zijn tegen dat huis aangestort en toch is het niet gevallen, het was immers op een rots gegrond’, (Mattheüs 7:24,25,27); met een slagregen is neergedaald en de winden hebben gewaaid, worden de verzoeken aangeduid en vandaar eveneens de binnenstormende valsheden; want geestelijke verzoeken zijn niet iets anders dan bestokingen van het gemoed door valsheden en boosheden en daarom worden met de winden ook hier valsheden aangeduid, de overige dingen zie men eerder ontvouwd in nr. 411.

Er doen zich, zoals eerder is gezegd, in de geestelijke wereld evenals in de natuurlijke wereld sterke winden en orkanen voor; maar de orkanen in de geestelijke wereld ontstaan vanuit de invloeiing van het Goddelijke in de lagere gebieden waar degenen zijn die in boze en valse dingen zijn; die invloeiing wordt naarmate die neerdaalt vanuit de hemelen naar de landen die beneden zijn, steeds dichter en hij verschijnt zoals een wolk en bij de bozen dicht en ondoorschijnend volgens de omvang en de hoedanigheid van het boze; deze wolken geven het aanschijn weer van het valse vanuit het boze,

afkomstig vanuit de sferen van hun leven, want rondom iedere geest en engel is de sfeer van het leven; wanneer het Goddelijke sterk wordt uitgezonden door de Heer als Zon en in deze dichte en ondoorschijnende wolken invloeit, komt een orkaan opzetten die de geesten daar gewaarworden eender als de mensen op onze aarde door orkanen.

Het is mij ook ettelijke malen gegeven die orkanen gewaar te worden en eveneens de oostenwind waardoor de bozen werden verstrooid en in de hel geworpen, wanneer het Laatste Gericht werd voltrokken; hieruit kan vaststaan wat de orkanen, de stormen en de onstuimige winden betekenen in de volgende plaatsen; bij Jesaja: ‘Gij zult hen verstrooien, zodat de wind hen zal wegnemen en de orkaan hen zal verstrooien’, (Jesaja 41:16).

Bij Jeremia: ‘Zie, een orkaan van Jehovah, een toorn is uitgegaan en een wervelwind dreigende toe te storten op het hoofd der goddelozen zal hij toestorten’, (Jeremia 23:19; 30:23).

Bij David: ‘Ik zal verhaasten mijn ontsnapping aan de onstuimige wind, aan de orkaan’, (Psalm 55:9).

Bij dezelfde: ‘Mijn God, achtervolg hen door Uw orkaan en door Uw storm verschrik hen’, (Psalm 83:16).

Bij Ezechiël: ‘Ik zal doen doorbreken een wind van orkanen in Mijn ontsteking en een overstromende regen zal geschieden in Mijn toorn, ter voleinding’, (Ezechiël 13:13).

Bij Jeremia: ‘Het boze zal uitgaan van natie tot natie en een grote orkaan zal worden opgewekt van de zijden der aarde’, (Jeremia 25:32).

Bij Jesaja: ‘Van met Jehovah Zebaoth zult gij worden bezocht met orkanen en storm en de vlam van een verterend vuur’, (Jesaja 29:6).

Bij Amos: ‘Ik zal een vuur aansteken in de muur van Rabba, dat haar paleizen zal verteren, met een orkaan ten dage van de storm’, (Amos 1:14).

Bij Nahum: ‘Van Jehovah is in orkaan en storm de weg’, (Nahum 1:3).

Bij Zacharia: ‘De Heer Jehovih zal met de bazuin blazen en Hij zal voorttreden in de orkanen van het zuiden’, (Zacharia 9:14).

Bij David: ‘Over de goddelozen een wind van orkanen, het deel van de beker van de goddelozen’, (Psalm 11:6).

Bij dezelfde: ‘Onze God zal komen en Hij zal niet zwijgen; rondom Hem zal een orkaan hevig waaien’, (Psalm 50:3).

Bij Hosea: ‘Zij zaaien wind, derhalve zullen zij een orkaan oogsten’, (Hosea 8:7).

Met de orkaan en de storm wordt in deze plaatsen aangeduid de verstrooiing van de valsheden en de boosheden, met als oorzaak dat degenen die in de valsheden van het boze zijn, in de hel worden geworpen door de orkaanwind.

Bij David: ‘Die tot de zee afdalen met schepen, werk doende in vele wateren; en Hij zei en een wind des orkaans stak op en hij hief in de hoogte de golven ervan; Hij deed de orkaan stilstaan, zodat de golven ervan stilzwegen’, (Psalm 107:23,25,29).

Deze dingen ten aanzien van de verzoeken en de bevrijding ervan; met de wind des orkaans en met de opgeheven golven van de zee dientengevolge worden de verzoeken aangeduid, aangezien geestelijke verzoeken plaatsvinden door het binnen storten van valsheden in het denken, ten gevolge waarvan de gewetenskwellingen en smarten van het natuurlijk gemoed en van het hogere gemoed ontstaan, die worden aangeduid met: Een wind des orkaans stak op en hij hief in de hoogte de golven ervan.

De bevrijding ervan wordt daarmee aangeduid, dat Hij de orkaan deed stilstaan, zodat de golven stilzwegen.

Iets eenders wordt hiermee aangeduid bij Markus: ‘Er werd een grote wervel van wind en de golven sloegen over in het schip, aldus dat het reeds gevuld werd; doch Jezus was in het achterschip op een neksteun [hoofdkussen] slapende; en zij wekten Hem en zeiden tot Hem: Bekommert het u niet dat wij vergaan?’

En Hij gewekt zijnde, berispte de wind en Hij zei tot de zee: Zwijg, verstom en de wind ging leggen en er werd een grote kalmte’, (Markus 4:37-39).

Bij Lukas: ‘Als zij voeren, viel Jezus in slaap; toen kwam een orkaan van wind op het meer, aldus dat zij daarvan werden gevuld en in gebaar verkeerden en toetredende wekten zij Hem, zeggende: Meester, Meester, wij vergaan.’

En Hij, gewekt zijnde, berispte de wind en de golf der zee en deze hielden op en er werd windstilte’, (Lukas 8:23,24).

Dit wonder van de Heer behelst eender verborgenheden van de hemel en innerlijke dingen van de Kerk evenals alle overige; de Goddelijke wonderen verschillen van de niet-Goddelijke wonderen hierin, dat de Goddelijke wonderen eveneens Goddelijke dingen betekenen, omdat het Goddelijke daarin is; maar de niet-Goddelijke wonderen betekenen niets, omdat daarin van binnen niets van het Goddelijke is.

Bovendien is er in de beschrijving van de Goddelijke wonderen in het Woord en in de afzonderlijke dingen ervan, een geestelijke zin; dit wonder sluit in zich geestelijke verzoeken.

De grote wervel van wind zodat de golven over sloegen in het schip, zodat het werd gevuld, betekent dit en dat toen zij in de hoogste vrees waren, Jezus ontwaakt zijnde, de wind berispte en tot de zee zei: Zwijg, verstom; en dat de wind ging liggen en een grote kalmte ontstond, betekent de bevrijding daaruit.

De woorden, elk afzonderlijk bevatten ook daar een geestelijke zin, maar het is hier niet de plaats om die afzonderlijk te ontvouwen; alleen dit, dat de wervel en de orkaan van wind verzoeken betekent, omdat zij het binnenstorten zijn van valsheden of de overstromingen van het gemoed door valsheden, wat ook blijkt uit de berisping van de wind en van de golven en uit de woorden van de Heer tot de zee: Zwijg, verstom, zoals Hij zou hebben gezegd tot de dingen of tot hen die de verzoeken teweegbrengen.

Bovendien, de winden die in de geestelijke wereld ontstaan, schijnen vanuit verschillende windstreken daar te komen opzetten: sommige vanuit het zuiden, sommige vanuit het noorden en sommige vanuit het oosten.

Die vanuit het zuiden opzetten, verstrooien de waarheden bij hen die in valse dingen zijn en die vanuit het oosten verstrooien de goedheden bij hen die in boosheden zijn.

Dat de winden die dingen verstrooien, is omdat zij ontstaan vanuit een machtige en sterke invloeiing van het Goddelijke door de hemelen in de lagere gebieden en waar het invloeit, vult het de waarheden en de goedheden, dat wil zeggen: de lagere en de hogere gemoederen van hen die in de ware en de goede dingen zijn, met het Goddelijke.

Daarom houden degenen, bij wie de innerlijke dingen die van de gemoederen zijn, louter valse en boze dingen zijn en uiterlijke waarheden vermengd met valse dingen en goedheden vermengd met boze dingen, zo'n invloeiing vanuit het Goddelijke niet uit en daarom begeven zij zich in hun valsheden en boosheden die zij liefhebben en verwerpen de waarheden en de goedheden, die zij niet liefhebben dan alleen ter wille van zich en ter wille van de schijn. Hieruit blijkt welke uitwerking de uit het oosten komende wind vertoont, welke wind de oostenwind wordt genoemd, namelijk dat hij bij de bozen alle goedheden en waarheden verstrooit die zij in de uiterlijke vorm voor de wereld hadden opgesteld en die zij hadden gesproken om zich een schijn te geven.

Vandaar is het dat aan die wind verdorring en uitdroging wordt toegeschreven: het verdorde betekent, waar niet het goede is en het uitgedroogde, waar niet het ware is; zoals kan vaststaan uit de plaatsen in het Woord waar die wind wordt vermeld, zoals bij Ezechiël: 'Zie, de geplante wijnstok; zal hij niet, wanneer de oostenwind hem zal hebben aangeroerd, al verdorrende verdorren', (Ezechiël 17:10).

Bij dezelfde: 'De wijnstok werd afgescheurd in Mijn toorn, hij werd ter aarde neergeworpen en de oostenwind deed zijn vrucht verdorren; zij zijn afgescheurd, zij verdorren, de roeden van zijn sterkte', (Ezechiël 19:12).

Bij Hosea: 'Efraïm, onder de broeders onversaagd; de oostenwind zal komen, de wind van Jehovah, opklimmende vanuit de woestijn en zijn bronwel zal verdorren en zijn bron zal uitgedroogd worden; die zal roven de schat van elk vat van verlangen', (Hosea 13:15).

Bij Jona: 'Het is geschied als de zon oprees, dat God een uitdrogende oostenwind beschikte', (Jona 4:8).

Dat de oostenwind ook alle dingen vernietigt waar de bozen zijn, hun landen, hun woningen en hun schatten, zie het werkje 'Over het Laatste Gericht', nr. 61.

De oorzaak dat hij vernietigt, is dat de landen, de woningen en de schatten in de geestelijke wereld overeenstemmingen zijn en daarom wanneer deze vergaan eveneens de dingen vergaan die overeenstemmen; vandaar is het, dat wanneer daar het land is vernietigd waar de bozen hebben gewoond, het aangezicht van een nieuw land voor de goeden oprijst.

Omdat de oostenwind in de geestelijke wereld zo'n kracht in zich heeft, werd daarom vanwege de overeenstemming aangevoerd, 'een oostenwind waardoor de zee Suph werd uitgedroogd', (Exodus 14:21); en 'die de sprinkhanen voortbracht', (Exodus 10:13); en 'een harde wind wordt genoemd', (Jesaja 27:8); en 'verbrekende de schepen van Tarsis', (Psalm 48:8); 'brekende in het hart der zeeën', (Ezechiël 27:26); en 'verstrooiende de vijand', (Jeremia 18:17).

420. Op de aarde, noch op de zee, noch op alle boom; dat dit betekent overal in de geestelijke wereld tot aan de laatsten ervan toe bij hen die in enige doorvatting zijn, staat vast uit de betekenis van de aarde, dus de algehele geestelijke wereld, dus alle geesten en engelen die daar zijn.

Dat de aarde die wereld in de algemene en naaste zin betekent, is omdat er in de geestelijke wereld evenzeer landen, bergen, heuvels, vlakten, dalen en ook zeeën zijn als op onze aarde, zie de nrs. 304,342,413.

Uit de betekenis van de zee, dus de laatsten van het land in de geestelijke wereld, de oorzaak hiervan is dat de laatste grenzen of einden daar, zeeën zijn, zie nr. 342.

Uit de betekenis van de boom, namelijk de doorvatting en eveneens de erkenenis, waarover hierna.

Aangezien die dingen met de aarde, de zee en de boom worden aangeduid, betekenen vandaar die die drie tot één zin verbonden, alle dingen in de geestelijke wereld tot aan de laatsten ervan toe bij hen bij wie enige doorvatting is.

Dat de boom in het algemeen de doorvatting en de erkenenis betekent, komt daarvandaan dat de tuin het inzicht betekent en alle inzicht is volgens de erkenenissen en de doorvatting ervan; vandaar is het, dat iedere soort van bomen iets van wetenschap en inzicht betekent. Omdat de boom in het algemeen de doorvatting en de erkenenis betekent, betekent hij daarom eveneens de innerlijke dingen die van het gemoed zijn bij de mens en eveneens de gehele mens, want de mens is zodanig als zijn innerlijke dingen zijn, die van het gemoed zijn en deze zijn zodanig als de doorvatting is vanuit de erkenenissen.

Dat de boom de innerlijke dingen betekent die van het gemoed zijn en eveneens de mens, zie eerder de nrs. 109, 110; dat de boom de doorvatting en de erkenenis betekent, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 103, 2163, 2682, 2722, 2972, 7692; dat de Ouden de Goddelijke eredienst hielden in de bossen onder de bomen volgens de betekenissen ervan, nrs. 2722, 4552; dat dit bij de Joodse natie verboden is geweest, over de oorzaak, nr. 2722; dat de paradijzen en de tuinen het inzicht betekenen, nrs. 100, 108, 3220 en ook in het werk ‘Hemel en Hel’, nr. 176 en in dit werk nr. 110.

421. vers 2,3. En ik zag een andere engel opklimmen uit de opgang van de Zon, hebbende het zegel van de levende God; en hij riep met een grote stem tot de vier engelen, aan wie het gegeven was de aarde en de zee te beschadigen; zeggende: Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen, totdat wij de dienstknechten van onze God hebben gezegeld op hun voorhoofden.

En ik zag een andere engel opklimmen uit de opgang van de Zon, betekent de Goddelijke Liefde uitgaande van de Heer; hebbende het zegel van de levende God, betekent de Goddelijke Wil; en hij riep met een grote stem, betekent het Goddelijk bevel; tot de vier engelen, aan wie het gegeven was de aarde en de zee te beschadigen, betekent toch het tegenhouden opdat de invloeiing niet intens zou worden; zeggende: Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen, betekent opdat niet de goeden met de bozen vergaan, waar zij ook maar zijn; totdat wij de dienstknechten van onze God hebben gezegeld op hun voorhoofden, betekent dat eerst diegenen moeten worden afgescheiden die in ware dingen vanuit het goede zijn.

422. En ik zag een andere engel opklimmen uit de opgang van de Zon; dat dit betekent de Goddelijke Liefde, uitgaande van de Heer, staat vast uit de betekenis van de engel, namelijk enig Goddelijk voortgaande uit de Heer; onder de engel immers in het Woord wordt in de naaste zin een volledig gezelschap van engelen verstaan; in de algemene zin echter wordt met de engel aangeduid eenieder die het Goddelijk Ware opneemt in leer en leven; maar in de hoogste zin wordt met de engel enig Goddelijke aangeduid dat voortgaat uit de Heer, in het bijzonder het Goddelijk Ware; zie over de betekenissen van de engel eerder de nrs. 90, 130, 200, 302, 307.

Hier dus wordt met de engel opklimmende uit de opgang van de Zon aangeduid: het Goddelijk voortgaande vanuit de Liefde van de Heer.

De opgang van de zon of het oosten betekent de Goddelijke Liefde van de Heer en daaruit opklimmen betekent uitgaan en voortgaan; vandaar nu wordt met de engel opklimmende uit de opgang van de Zon, aangeduid de Goddelijke Liefde uitgaande vanuit de Heer.

De dingen die volgen zijn ook van de Goddelijke Liefde, te weten opdat de goeden niet worden beschadigd.

Dat de opgang van de zon de Goddelijke Liefde van de Heer betekent is omdat de Heer in de engelenhemel de Zon is en de Heer verschijnt als Zon vanuit Zijn Goddelijke Liefde.

Waar de Heer als Zon verschijnt daar in de hemel, is het oosten; en omdat zij bestendig daar is, is zij ook bestendig in de opgang.

Er zijn in de geestelijke wereld vier windstreken, namelijk: het oosten, het westen, het zuiden en het noorden; al die windstreken worden bepaald door de Zon die de Heer is en waar de Zon is, daar is het oosten; daaraan tegengesteld is het westen, aan de rechterzijde is het zuiden en aan de linkerzijde het noorden.

In de streek van het oosten wonen de engelen die in de liefde tot de Heer zijn, de oorzaak hiervan is dat zij onder het naaste toezicht van de Heer zijn; in hen immers vloeit de Heer het naast en rechtstreeks in vanuit de Goddelijke Liefde; vandaar is het, dat met de opgang van de zon en met het oosten in het Woord de Goddelijke Liefde van de Heer wordt aangeduid.

Dat de Heer in de engelenhemel als Zon verschijnt en dat het de Goddelijke Liefde van de Heer is die zo verschijnt, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 116-125.

Dat de zon in het Woord vandaar de Goddelijke Liefde betekent, zie eerder nr. 401; dat alle streken in de geestelijke wereld worden bepaald door het oosten, waar de Heer als Zon is, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nr. 141; dat in de oostelijke windstreek vandaar degenen wonen die in het goede van de liefde tot de Heer zijn, nrs. 148,149.

Meermalen worden in het Woord de windstreken met name genoemd, dus: het oosten, het westen, het zuiden en het noorden; en degene die niet iets ten aanzien van de geestelijke zin van het Woord weet, gelooft dat daaronder de windstreken van onze zonnewereld worden verstaan en vandaar meent hij dat daarin niets verborgen is dat van de hemel en van de Kerk is, terwijl toch onder de met name genoemde windstreken, de windstreken in de geestelijke wereld worden verstaan, die geheel en al verschillen van de windstreken in onze wereld.

Alle engelen en geesten daar wonen in windstreken volgens de hoedanigheid van hun goede en ware; degenen die in het goede van de liefde tot de Heer zijn, wonen in het oosten en het westen daar en zij die in de waarheden vanuit dat goede zijn, wonen in het zuiden en het noorden.

De oorzaak dat zij zo wonen is, dat de Heer daar de Zon is en uit Hem als Zon daar alle warmte en licht is of al het goede en ware; de warmte daar die de geestelijke warmte is of het goede van de liefde, vloeit rechtstreeks in vanuit het oosten tot het westen en volgens de opneming door de engelen neemt zij af, dus volgens de afstanden; want alle afstand van de Heer uit in de geestelijke wereld is volgens de opneming van het goede en het ware uit Hem. Dit is de oorzaak dat in het oosten daar degenen wonen die in het innerlijk goede van de liefde en vandaar in het heldere zijn; en in het westen zij die in het uiterlijk goede van de liefde en vandaar in het duister zijn; maar het licht, dus het geestelijk Licht of het Goddelijk Ware, vloeit ook rechtstreeks in uit het oosten tot het westen en eveneens vloeit het in tot de zijden aan weerskanten; maar met dit verschil dat het Goddelijk Ware dat invloeit uit het oosten tot het westen, in zijn wezen het goede van de liefde is, maar dat wat tot de zijden aan weerskanten invloeit, in zijn wezen het ware vanuit dat goede is.

Vandaar zijn zij die in het zuiden en in het noorden wonen, welke windstreken aan de zijden zijn, in het licht van het ware; zij die in het zuiden zijn in het heldere licht van het ware en zij die in het noorden zijn in het duistere licht van het ware; het licht van het ware is het inzicht en de wijsheid; maar over deze windstreken zie men meer in het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 141-153.

Deze windstreken worden dus verstaan in het Woord waar die vermeld worden en daarom betekenen zij ook de Goddelijke dingen zodanig als zij in die windstreken zijn: namelijk het oosten het goede van de liefde in de helderheid, het westen het goede van de liefde in het duister, het zuiden het ware vanuit dat goede in de helderheid en het noorden het ware vanuit dat goede in het duister.

Bovendien zijn er windstreken in de geestelijke wereld die van de nu vermelde windstreken verschillen en daarvan ongeveer dertig graden afstaan en deze zijn onder het toezicht van de Heer als Maan; want de Heer verschijnt als Zon aan hen die in de liefde tot Hem zijn, maar als Maan aan hen die in de liefde jegens de naaste en daaruit in het geloof zijn; zie over deze schijn ook het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 118,119,122; in de oostelijke en de westelijke windstreek daar wonen zij die in het goede van de liefde jegens de naaste zijn en in de zuidelijke en de noordelijke windstreek daar, zij die in waarheden vanuit dat goede zijn, die de waarheden van het geloof worden genoemd.

Deze windstreken worden ook enige malen in het Woord verstaan, waar wordt gehandeld over die waarheden en over dat goede.

Hieruit kan vaststaan, dat degenen die niet iets weet ten aanzien van de windstreken van de hemel, waarover nu is gesproken, niet de geestelijke dingen van het Woord kan weten, waar die windstreken worden genoemd; zoals in het volgende, bij Jesaja: ‘Uit het oosten zal Ik uw zaad aanbrengen en uit het westen zal Ik u verzamelen; Ik zal zeggen tot het noorden: Geef; en tot het zuiden: Houd niet terug, breng aan Min zonen van verre en Mijn dochters van het uiteinde van de aarde’, (Jesaja 43:5,6).

Daar wordt gehandeld over Jakob en Israël; wie niet weet dat onder die windstreken geestelijke dingen worden verstaan die eerder zijn gezegd, kan geloven dat er wordt verstaan dat de zonen van Israël en Jakob moeten worden verzameld van alle kanten; maar onder Jakob en Israël wordt de Kerk verstaan, die is uit hen die in het goede van de liefde en in de waarheden vanuit dat goede zijn; en onder hun zaad worden allen verstaan die van de Kerk zijn.

Dat diegenen moeten worden aangebracht en verzameld die in het goede van de liefde zijn, wordt verstaan onder: Uit het oosten zal Ik uw zaad aanbrengen en uit het westen zal Ik u verzamelen en dat degenen die in waarheden vanuit dat goede zijn, moeten worden aangebracht en verzameld, wordt verstaan onder: Ik zal zeggen tot het noorden: Geef; en tot het zuiden: Houd niet terug.

Dat allen die in die ware en goede dingen zijn, tot aan hen toe die in de laatsten zijn, zullen worden aangebracht, wordt aangeduid met: Breng aan Mijn zonen van verre en Mijn dochters aan het uiteinde van de aarde; de zonen zijn zij die in waarheden zijn en de dochters zij die in de goede dingen zijn; van verre en van het uiteinde van de aarde, betekent hen die in de laatste dingen van het ware en goede van de Kerk zijn.

Eendere dingen worden met die windstreken aangeduid in deze volgende plaatsen, bij David: ‘Jehovah zal de verlostten vergaderen vanuit de landen, van de opgang en van de ondergang, uit het noorden en uit de zee’, (Psalm 107:3).

Bij Mozes: ‘Jehovah zei tot Jakob in de droom: Uw zaad zal zijn zoals het stof der aarde en het zal zich uitbreiden naar het westen en naar het oosten, naar het noorden en naar het zuiden’, (Genesis 28:14).

Bij Lukas: ‘Zij zullen komen van de opgangen en de ondergangen en uit het noorden en het zuiden, aanzittende in het koninkrijk Gods’, (Lukas 13:29).

In zeer vele plaatsen wordt alleen gezegd van het oosten tot het westen en niet tegelijk van het zuiden tot het noorden en daaronder worden allen verstaan die in het goede van de liefde tot de Heer zijn en in het goede van de liefde jegens de naaste.

Die windstreken sluiten ook het tweetal andere in en de oorzaak ervan is dat allen die in het goede zijn, ook in de ware dingen zijn; het goede immers en het ware treden overal als één op; deze worden dus verstaan waar er wordt vermeld: van het oosten tot het westen.

Bij Mattheüs: ‘Velen zullen komen van het oosten af en van het westen en zij zullen met Abraham en Izaäk en Jakob aanzitten in het koninkrijk der hemelen’, (Mattheüs 8:11).

Bij Lukas wordt in de eerder aangehaalde plaats (Lukas 13:29) gezegd ten aanzien van hen die zullen aanzitten in het koninkrijk der hemelen, dat zij zullen komen van de opgangen en de ondergangen, uit het noorden en het zuiden; hier slechts van het oosten en van het westen

met als oorzaak dat onder die twee windstreken tegelijk het tweetal andere wordt verstaan, zoals eerder gezegd, eender in de volgende teksten, bij Maleachi: ‘Van de opgang van de zon tot de ondergang zal Mijn Naam groot zijn onder de natiën’, (Maleachi 1:11).

Bij David: ‘Van de opgang van de zon tot de ondergang is groot de Naam van Jehovah’, (Psalm 113:3).

Bij Jesaja: ‘Vrezen zullen zij van de ondergang van de zon de Naam van Jehovah en van de opgang van de zon Zijn heerlijkheid’, (Jesaja 59:19).

Bij dezelfde: ‘Opdat zij bekenen van de opgang van de zon en van de ondergang, dat er geen is buiten Mij’, (Jesaja 45:6).

Bij David: ‘God, God Jehovah spreekt en Hij zal de aarde samenroepen van de opgang van de zon tot haar ondergang’, (Psalm 50:1).

Bij Zacharia: ‘Zie, Ik ben bevrijdende Mijn volk vanuit het land van het oosten en vanuit het land van het westen’, (Zacharia 8:7).

In deze plaatsen betekent: van de opgang en van de ondergang allen die in de goede en ware dingen van de hemel en van de Kerk zijn.

Iets eenders wordt aangeduid met de windstreken volgens welke ‘de tempel werd gemeten’, (Ezechiël 42); en volgens welke ‘het land tot erfenis zou worden gegeven’, (Ezechiël 47:13); en ‘verdeeld onder de stammen Israëls’, (Ezechiël 48); en ook volgens welke ‘de zonen Israëls het kamp zouden meten’, (Numeri 2); en volgens welke ‘zij zouden voorttrekken’, (Numeri 10); en volgens welke ‘de poorten van de nieuwe stad zouden zijn’, (Ezechiël 40; Openbaring 21:13); en ook andere dingen elders.

Dat de tempel volgens de windstreken bij Ezechiël werd gemeten en dat het land volgens de windstreken onder de stammen werd verdeeld, bij dezelfde en eveneens bij Jona; en verder dat de zonen Israëls volgens de windstreken hun tenten opsloegen en ook in dezelfde volgorde voorttrokken, was omdat alle dingen volgens de windstreken in de geestelijke wereld zijn geordend, niet alleen in het algemeen, maar ook in het bijzonder.

In het algemeen wonen alle engelen en geesten volgens de staten van het goede en het ware bij hen in overeenstemmende windstreken, zoals eerder is gezegd.

In het bijzonder vindt iets eenders plaats: in alle samenkomsten immers krijgen degenen die daar zijn, plaatsen in de windstreken die overeenstemmen met de staten van hun leven; in de tempels daar zitten zij eender, ook wonen zij eender in de huizen; in een woord, alle en de afzonderlijke dingen daar zijn geordend volgens de windstreken van de hemel; immers de vorm van de hemel is in elk bijzondere zodanig als hij is in het algemeen.

Hieruit kan vaststaan wat wordt aangeduid met de ordeningen volgens de windstreken in het Woord en eveneens met de windstreken volgens welke de tabernakel werd gebouwd en eveneens volgens welke de tempel werd gebouwd door Salomo; en nog andere dingen.

Ten aanzien van de windstreken in het algemeen: dat het Oosten de Heer betekent ten aanzien van de Goddelijke Liefde en vandaar bij hen die het goede van de liefde tot de Heer opnemen, kan vaststaan uit de volgende plaatsen; bij Ezechiël: ‘Hij bracht mij heen tot de poort van de tempel die heenzag naar het oosten; toen, zie, de heerlijkheid van de God Israëls kwam van de weg van het oosten en Zijn stem was zoals de stem van vele wateren en de aarde was verlicht van Zijn heerlijkheid.

De heerlijkheid van Jehovah ging het huis binnen langs de weg van de poort waarvan de aangezichten zijn naar het oosten; toen hief de geest mij op en leidde mij binnen in de innerlijke voorhof; en zie, de heerlijkheid van Jehovah vervulde het huis’, (Ezechiël 43:1,2,4,5).

Daar wordt gehandeld over de bouw van de nieuwe tempel, waarmee de nieuwe Kerk wordt aangeduid die door de Heer moet worden geïnstalleerd; en omdat het binnenleiden plaatsvindt door het goede van de liefde tot de Heer en door het ware vanuit dat goede, werd daarom de poort gezien die uitzag naar het oosten en de God Israëls komende van de weg van het oosten; met de poort wordt het binnengaan en de toegang aangeduid, onder de God Israëls

wordt de Heer verstaan, onder het oosten het goede van de liefde uit Hem tot Hem en onder de heerlijkheid het ware vanuit dat goede.

De Heer treedt immers in de hemel en vandaar in de Kerk binnen vanuit Zijn Goddelijke Liefde, dat in de hemelen verschijnt als Zon, zoals eerder is gezegd; daarvandaan is al het Goddelijk Goede en Goddelijk Ware daar.

Iets eenders wordt daarmee aangeduid dat gezien werd dat de heerlijkheid van Jehovah binnenging in het huis langs de weg van de poort, waarvan de aangezichten naar het oosten zijn; en daarmee dat de heerlijkheid van Jehovah het huis vervulde; met het huis of de tempel wordt de hemel en de Kerk aangeduid; met de heerlijkheid wordt in het Woord het uit de Heer voortgaande Goddelijk Ware aangeduid en met de heerlijkheid van de God Israëls het Goddelijk Ware dat degenen verlicht die in het geestelijk rijk van de Heer zijn en met de heerlijkheid van Jehovah het Goddelijk Ware dat degenen verlicht die in het hemels rijk van de Heer zijn.

Dat het Goddelijk Ware heerlijkheid wordt genoemd, is omdat dit het Licht van de hemel is en vanuit dat Licht is alle glans, pracht en heerlijkheid daar; al wat immers voor de ogen verschijnt in de hemelen, is vanuit dat Licht; vandaar ook wordt gezegd dat de aarde was verlicht van Zijn heerlijkheid.

Onder de aarde wordt de Kerk verstaan; de invloeiing ervan naar de lagere dingen toe van alle kanten wordt daarmee aangeduid dat Zijn stem was zoals de stem van vele wateren; de stem betekent de invloeiing en de wateren betekenen de waarheden.

Bij dezelfde: ‘Daarna bracht hij mij terug langs de weg van de poort van het uiterlijk heiligdom, heenziende naar het oosten, die echter gesloten was; maar Jehovah, de God Israëls, zal erdoor binnentreden’, (Ezechiël 44:1,2)

Bij dezelfde: ‘De poort van de innerlijke voorhof, heenziende naar het oosten, zal gesloten zijn de zes werkdagen, maar op de dag van de sabbat zal zij worden geopend’, (Ezechiël 46:1).

Met de poort heenziende naar het oosten wordt ook hier aangeduid het binnenleiden in de hemel en in de Kerk uit de Heer door het uit Hem voortgaande goede van de liefde; dit dus wordt er verstaan onder het oosten; en dat dit uit de Heer is, wordt daarmee aangeduid, dat Jehovah de God Israëls door die poort zal binnentreden.

Dat het binnenleiden plaatsvindt door de eredienst van Hem vanuit dat goede, wordt daarmee aangeduid dat zij op de dag van de sabbat zal worden geopend en dat wanneer er geen eredienst vanuit dat goede is, het binnenleiden niet plaatsvindt, wordt daarmee aangeduid dat die poort zes werkdagen gesloten zou zijn.

Bij dezelfde: ‘De cherubim hieven hun vleugels op en stonden aan de deur van de poort van het huis van Jehovah aan het oosten en de heerlijkheid van de God Israëls was op hen van boven’, (Ezechiël 10:19).

Met de cherubim wordt de Heer aangeduid ten aanzien van de Goddelijke Voorzienigheid en ten aanzien van de bescherming opdat Hij niet zal worden genaderd dan alleen door het goede van de liefde, zie de nrs. 152, 277 en omdat de Heer met de cherubim wordt aangeduid en uit de Heer als Zon, waar het oosten is, al het goede van de liefde en al het ware vanuit dat goede voortgaat, werd daarom gezien dat de cherubim stonden aan de deur van de poort van het huis van Jehovah aan het oosten en werd de heerlijkheid van de God Israëls op hen van boven gezien.

Met het huis van Jehovah, met het oosten en met de heerlijkheid van de God Israëls, worden hier eendere dingen aangeduid als eerder.

Bij Jesaja: ‘Wie heeft opgewekt uit het oosten Hem Die Hij in gerechtigheid heeft geroepen tot Zijn gevolg; Hij heeft vóór Hem de natiën gegeven en over de koningen heeft Hij Hem doen heersen’, (Jesaja 41:2); deze woorden betreffen de Heer, van Wie wordt gezegd dat Hij is opgewekt uit het oosten, omdat Hij is ontvangen vanuit het Goddelijke Zelf, Dat in Zijn Wezen de Goddelijke Liefde is, waaruit ook de Heer de Zon van de engelenhemel is.

Roepen in gerechtigheid, betekent om de hemel en de Kerk te herstellen; de gerechtigheid van de Heer immers in het Woord betekent, dat Hij vanuit eigen macht het menselijk geslacht heeft gezaligd, wat daardoor heeft plaatsgevonden dat Hij alle dingen in de hemelen en in de hellen in de orde heeft teruggebracht, zie nr. 293; wat de overige dingen betekenen, is eerder in nr. 357 ontvouwd.

In het tweede boek van Samuël: ‘De Geest van Jehovah sprak in mij; de God Israëls zei, de Rots Israëls sprak tot mij: zoals het licht van de morgen wanneer de zon opgaat, een morgen zonder wolken, van de glans na de regen spruit het gras uit de aarde’, (2 Samuël 23:2-4). De God Israël en de Rots Israëls, is de Heer, van Wie, omdat Hij de Zon van de engelenhemel is en vanuit Hem als Zon voortgaat en invloeit al het Goddelijk Ware dat engelen en mensen verlicht en inzicht geeft en hervormt, wordt gezegd: Zoals het Licht des morgens wanneer de zon opgaat, een morgen zonder wolken, van de glans na de regen spruit het gras uit de aarde; het Licht des morgens wanneer de zon opgaat, betekent het Goddelijk Ware uit de Heer als Zon; een morgen zonder wolken, betekent het zuivere Ware; de regen betekent de invloeiing ervan; en het gras vanuit de aarde betekent daaruit het inzicht en de hervorming.

Deze dingen worden immers met het gras aangeduid, omdat het gras uit de aarde wordt geboren vanuit de zon van de wereld na de regen, maar het inzicht vanuit de Heer als Zon door de invloeiing van het Goddelijk Ware.

Bij Jesaja: ‘Over U zal Jehovah opgaan en Zijn heerlijkheid zal op U worden gezien; en de natiën zullen tot Uw Licht wandelen en de koningen tot de glans van Uw opgang’, (Jesaja 60:2,3).

Deze dingen betreffen de Heer; het Goddelijke in Hem wordt verstaan onder: Over U zal Jehovah opgaan en Zijn heerlijkheid zal op U worden gezien; het Goddelijk Goede van de Goddelijke Liefde wordt verstaan onder: Over U zal Jehovah opgaan en het Goddelijk Ware vanuit dat Goede wordt verstaan onder: Zijn heerlijkheid zal op U worden gezien.

De natiën betekenen degenen die in het goede zijn en de koningen degenen die in het ware vanuit het goede zijn; van hen wordt gezegd dat zij zullen wandelen tot Uw Licht, waarmee het leven volgens het Goddelijk Ware wordt aangeduid; en van dezen wordt gezegd: dat zij zullen wandelen tot de glans van Uw opgang, waarmee het leven van het inzicht vanuit het Goddelijk Goede wordt aangeduid.

Wandelen betekent leven, het licht het Goddelijk Ware en de glans van de opgang het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede, vanwaar het inzicht is.

Bij Ezechiël: ‘De cherubim hieven hun vleugels op en de heerlijkheid van de God Israëls was op hen van boven; en de heerlijkheid van Jehovah klom op over het midden van de stad en stond op de berg aan het oosten van de stad’, (Ezechiël 11:22,23).

Met de cherubim wordt de Heer aangeduid ten aanzien van de Goddelijke voorzienigheid en de bescherming en met de heerlijkheid van de God Israëls wordt aangeduid het Goddelijk Ware, voortgaande uit de Heer, zoals eerder en omdat het Goddelijk Ware, dus het Licht, voortgaat uit de Heer als Zon in de engelenhemel, werd er daarom gezien dat de heerlijkheid van Jehovah opklom van over het midden van de stad en stond op de berg aan het oosten van de stad.

Onder de stad wordt hier Jeruzalem verstaan, waarmee de Kerk wordt aangeduid ten aanzien van de leer en omdat de leer van de Kerk is vanuit het Goddelijk Ware, werd daarom gezien dat de heerlijkheid van Jehovah opklom over het midden van de stad; en omdat al het Goddelijk Ware voortgaat uit de Heer als Zon, waar het oosten is, werd daarom gezien dat zij stond op de berg aan het oosten van de stad.

De berg aan het oosten van de stad was de Olijfberg; dat de Olijfberg de Goddelijke Liefde van de Heer betekent en dat de Heer daarom daar placht te verblijven, zie nr. 405; en dat de Olijfberg was vóór de aangezichten van Jeruzalem aan het oosten, zie (Zacharia 14:4).

Bij dezelfde: ‘Hij bracht mij weder tot de deur van het huis, waar, zie, wateren waren uitgaande van onder de dorpel van het huis naar het oosten, omdat het aangezicht van het huis

het oosten is; en de wateren waren afdalende van onderen uit de rechterzijde van het huis, van het zuiden van het altaar.

Hij leidde mij uit langs de weg van de poort naar het noorden en hij leidde mij rond langs de uitwendige weg tot de uitwendige poort langs de weg, schouwende naar het oosten; waar, zie, wateren waren uitstromende vanuit de rechterzijde.

Hij zei tot mij: Deze wateren zijn uitgaande tot de oostelijk grens en zij dalen af in de vlakte en zij komen naar de zee; in de zee zijn zij uitgezonden, opdat de wateren gezond worden; en daarom geschiedt dat alle levende ziel die kruipt, waarheen ook maar de rivieren komen, leeft. Daarom geschiedt het dat er zeer veel vis is; aan de rivier op haar oever, klimt van deze en gene zijde op, alle boom van de spijs, waarvan het blad niet afvalt en waarvan de vrucht niet wordt verteerd', (Zacharia 47:1,2,8,9,12).

Hier wordt beschreven de nieuwe Kerk in de hemelen en op aarde die door de Heer moet worden geïnstalleerd, wanneer al het Goddelijke vanuit Zijn Goddelijk Menselijke zal voortgaan; want vóór de Komst van de Heer ging het Goddelijke voort vanuit Zijn Goddelijke, dat Hij de Vader noemt, maar dit reikte niet tot de laatsten nadat de Kerk was verwoest; met het huis wordt daar de Kerk aangeduid; met de poort ervan de toegang en de inleiding naar binnen; met het oosten de Heer, waar Zijn Goddelijke Liefde verschijnt als de Zon; en met de wateren die vandaar uitgaan wordt het Goddelijk Ware aangeduid dat van daaruit voortgaat; met de vlakte en de zee worden de laatsten van de Kerk aangeduid of waar degenen zijn die in de laatste waarheden en goedheden zijn, omdat zij natuurlijk en zinlijk en slechts weinig geestelijk zijn, tot wie tevoren het Goddelijke niet reikte.

Dat de wateren van de zee gezond werden door de invloeiing van de rivier uit het oosten, betekent het leven uit het Goddelijke ook voor hen na de Komst van de Heer.

Zeer veel vis, betekent een overvloed aan erkentissen en van wetenschappelijke dingen, die ook het geestelijk leven bij hen verkrijgen.

De bevruchting van het goede en de vermenigvuldiging van het ware wordt daarmee aangeduid dat op de oever van de rivier alle boom van de spijs opklimt, waarvan het blad niet afvalt en waarvan de vrucht niet wordt verteerd.

Hieruit kan vaststaan, wat de afzonderlijke dingen in de reeks daar betekenen en dat het oosten, van waaruit al die dingen zijn, de Heer en Zijn Goddelijke Liefde betekent.

Iets eenders wordt aangeduid bij Zacharia: 'Het zal te dien dage geschieden dat levende wateren zullen uitgaan van Jeruzalem, een deel ervan tot de oostelijke zee', (Zacharia 14:8); ook daar wordt over de Heer gehandeld; te dien dage betekent Zijn Komst en de oostelijke zee betekent het laatste einde naar het oosten in de geestelijke wereld, waar geen opneming was van het Goddelijk Ware vóór de Komst van de Heer en daarna de opneming wanneer dit voortgaat vanuit Zijn Goddelijk Menselijke.

Dat de laatsten in de geestelijke wereld zijn zoals zeeën, zie eerder nr. 342; en dat daar droogten en woestheden zijn, bij (Joël 2:20).

Aangezien de Heer in de hemel waar de engelen zijn, als Zon verschijnt en daar het oosten is, 'sprengde daarom Aharon van het bloed van een var, wanneer hij verzoening deed voor zich en zijn huis, tot de aangezichten van de verzoendeksel naar het oosten, (Leviticus 16:14,15); en daarom, 'maten Mozes en Aharon en diens zonen het kamp vóór de tent der samenkomst naar het oosten, (Numeri 3:38); en eveneens 'de stammen van Juda', (Numeri 2:3).

Door Mozes, Aharon en de zonen en door de stam van Juda werd de Heer uitgebeeld ten aanzien van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware voortgaande vanuit de Goddelijke Liefde; vandaar was hun kamp naar het oosten gericht en daarom ook keerden de Ouden in de aanbiddingen hun aangezichten tot het oosten van de zon en daarom bouwden zij hun tempels op die wijze, dat de vooraan gelegen dingen, waar het allerheiligste was, naar het oosten uitzagen, wat ook heden ten dage plaatsvindt naar oud gebruik.

De algehele engelenhemel wordt ook gekeerd tot de Heer als Zon, dus voortdurend tot het oosten; ook zijn alle innerlijke dingen van de engelen in de hemelen daarheen gekeerd;

vandaar is het, dat de engelen van de hemel hun aangezichten keren tot de Heer, zie hierover meer vermeldenswaardige dingen in het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 17,123,142-144,272. Omdat de Heer het oosten is, wordt er daarom gezegd bij Mattheüs: ‘Zoals de bliksem uitgaat van het oosten en schijnt tot aan het westen, aldus zal de Komst van de Zoon des mensen zijn’, (Mattheüs 24:27).

Aangezien met het oosten van de zon, waar het de mensen betreft, wordt aangeduid het goede van de liefde, voortgaande uit de Heer als de Zon en wordt door hen opgenomen, wordt daarom gezegd in het boek Richteren: ‘Laten al Uw vijanden vergaan, o Jehovah; maar laten zij die Hem liefhebben, zijn zoals het opgaan van de zon in haar sterkte’, (Richteren 5:31); deze dingen staan in het profetische lied van Debora en Barak; en van hen die Jehovah liefhebben, dus degenen die in het goede van de liefde tot de Heer zijn, wordt gezegd: Zoals het opgaan van de zon in haar sterkte.

Bij Mozes: ‘Jozef zal hebben van de eerstelingen van de bergen van het oosten en van de kostbare dingen van de heuvelen der eeuw’, (Deuteronomium 33:15); met Jozef wordt in de uitbeeldende zin het geestelijk rijk van de Heer aangeduid en daarom wordt van hem gezegd dat hij zal hebben van de eerstelingen van de bergen van het oosten en van de kostbare dingen van de heuvelen der eeuw.

Met de eerstelingen van de bergen van het oosten worden aangeduid de echte goede dingen van de liefde tot de Heer en daaruit van de naastenliefde jegens de naaste; de bergen van het oosten zijn de goedheden van de liefde tot de Heer; de eerstelingen zijn de echte en voornaamste dingen; en de heuvels der eeuw zijn de goedheden van de naastenliefde jegens de naaste; wanneer deze echt zijn, worden zij kostbaar genoemd; de overige dingen in de zegening van Jozef, zie men ontvouwd in nr. 405.

In de oude tijden was de Kerk in verscheidene koninkrijken van Azië, zoals in het land Kanaän, Syrië en Assyrië, Arabië, Ethiopië, Egypte, Chaldea, in Tyrus en Zidon en elders; maar de Kerk bij hen was een uitbeeldende Kerk; er worden immers in de afzonderlijke rituelen van hun eredienst en in hun afzonderlijke inzettingen, geestelijke en hemelse dingen uitgebeeld, namelijk de innerlijke dingen van de Kerk en in de hoogste zin de Heer Zelf. Deze uitbeeldingen van de eredienst en van de inzettingen bleven voortduren bij verscheidenen tot aan de Komst van de Heer toe en vandaar de erkenenis ten aanzien van Zijn Komst.

Dit kan vaststaan uit de profetieën van Bileam, die uit Syrië was en over de Heer voorzegging deed met deze woorden: ‘Ik zie Hem, hoewel niet alreeds, ik aanschouw Hem, hoewel niet nabij; een Ster zal opgaan vanuit Jakob en een Scepter zal verrijzen vanuit Israël’, (Numeri 24:17); dat het daarna plaatsvond, bleek hieruit dat bepaalde wijzen uit de oosterlingen, toen de Heer werd geboren, een ster zagen uit het oosten, die zij volgden, waarover het volgende bij Mattheüs: ‘In de dagen van de koning Herodes kwamen wijzen uit de oosterlingen tot Jeruzalem, zeggende: Waar is geboren de Koning der Joden; wij hebben Zijn Ster gezien in het oosten en wij zijn gekomen om Hem te aanbidden; en zie, de ster die zij hadden gezien in het oosten, ging hun voor totdat zij al komende stond over waar de Knaap was’, (Mattheüs 2:1,2,9).

Aangezien de Heer het Oosten is, verscheen daarom de ster aan hen vanuit het oosten en omdat zij in de erkenenis waren ten aanzien van de Komst van de Heer vanuit de uitbeeldingen die bij hen waren, verscheen daarom een ster en ging voort, eerst tot Jeruzalem, waarmee de Kerk zelf ten aanzien van de leer en ten aanzien van het Woord werd uitgebeeld en van daar tot de plaats waar de Heer als kind was.

De ster betekent ook de erkenenissen van het goede en het ware en in de hoogste zin de erkenenis ten aanzien van de Heer; dat de sterren in het Woord de erkenenissen van het goede en het ware betekenen, zie eerder in de nrs. 72, 179, 402; en omdat de oosterlingen in die erkenenissen waren, werden zij daarom ook zonen van het oosten genoemd, die uit Arabië waren, staat vast bij, (Jeremia 49:28).

Met de zonen van het oosten worden in het Woord ook de erkenningen van het goede en het ware aangeduid; eender met Kadar en Arabië; dat Job was uit de zonen van het oosten, blijkt uit, (Job 1:3).

Zoals de meeste dingen in het Woord ook een tegengestelde zin hebben, dus eveneens het oosten; en in die zin betekent het de eigenliefde; de oorzaak hiervan is dat deze liefde is tegenovergesteld aan de liefde tot de Heer; in deze zin wordt het oosten genoemd bij, (Ezechiël 8:16; Jesaja 2:6).

Dat het oosten de Heer betekent ten aanzien van de Goddelijke Liefde en het goede van de liefde tot Hem daaruit, kan nog uitvoeriger vaststaan uit wat eerder ten aanzien van de Zon en de Morgen is getoond: ten aanzien van de Zon, nr. 401; en ten aanzien van de Morgen, nr. 176; want waar de Zon is in de engelenhemel, daar is het oosten; en omdat het de morgen is waar de zon opgaat en daar de Zon steeds in de opgang en nooit in de ondergang is, betekent vandaar de Morgen eveneens iets eenders.

423. Hebbende het zegel van de levende God; dat dit de Goddelijke Wil betekent, staat vast uit de betekenis van het zegel van iemand hebben, dus een opdracht of bevel hebben, want een opdracht wordt met het zegel bevestigd; vandaar is het zegel van de levende God, de Goddelijke opdracht hebben.

Dat het Goddelijke bevel hier is de Goddelijke Wil, is omdat met de engel opklimmend van de opgang van de zon, die het zegel had, wordt aangeduid de Goddelijke Liefde uitgaande van de Heer en alles wat van de Goddelijke Liefde uitgaat, dat is de Goddelijke Wil.

Er zijn ook Goddelijke bevelen die niet vanuit de Goddelijke Wil zijn, maar vanuit vergunning en toelating en verscheidene hiervan werden aan de zonen Israëls gegeven, zoals dat het hun was geoorloofd meerdere vrouwen te trouwen en scheidbrieven te geven en ook andere eendere dingen.

Die bevelen waren vanuit toelating gegeven vanwege de hardheid van hun hart, zoals vaststaat uit de woorden van de Heer bij, (Mattheüs 19:8; Markus 10:4,5); maar de bevelen die rechtstreeks vanuit de Goddelijke Liefde zijn, die alle zijn van de Goddelijke Wil; en daarom wordt ook gezegd: het zegel van de levende God.

De Heer immers wordt de levende God genoemd krachtens de Goddelijke Liefde, want de liefde is het leven van de mens zelf en het is de Goddelijke Liefde waaruit het leven van allen is.

424. En hij riep met een grote stem; dat dit het Goddelijk bevel betekent, staat vast uit de betekenis van de grote stem, wanneer die uit de Heer is, te weten het Goddelijk bevel. Het bevel zelf dat hij kenbaar maakte, volgt ook, te weten dat de vier engelen niet zouden beschadigen de aarde, noch de zee, noch de bomen, totdat de dienstknechten Gods zouden zijn gezegeld op hun voorhoofden.

Dat gezegd wordt met een grote stem en dat hij uitriep, is omdat groot in het Woord wordt gezegd met betrekking tot het goede van de liefde en eveneens uitroep; dat groot wordt gezegd met betrekking tot het goede van de liefde en veel met betrekking tot de waarheden vanuit het goede, zie eerder de nrs. 336, 337; en dat uitroep of schreeuw wordt gezegd met betrekking tot de aandoeningen, die van de liefde zijn, nr. 393; hier dus wordt, omdat dit bevel was vanuit de Goddelijke Liefde en vanuit de Goddelijke Wil, gezegd: Hij riep met een grote stem.

425. Tot de vier engelen, aan wie het gegeven was de aarde en de zee te beschadigen; dat dit betekent het alsnog tegenhouden opdat de invloeiing niet te intens zou worden, staat vast uit het voorgaande, waar gehandeld is over de scheiding van de goeden van de bozen door een invloeiing van verminderde spanning of een zachte invloeiing; zie over deze invloeiing de nrs. 413, 418, 419, namelijk dat door de zachte invloeiing van verminderde spanning de goeden

worden gescheiden van de bozen en door de intense en sterke invloeiing de bozen worden neergeworpen en omdat in wat nu volgt eerst wordt gehandeld over de scheiding van de goeden van de bozen, welke scheiding plaatsvindt door een invloeiing van verminderde spanning, wordt daarom met die woorden aangeduid het alsnog tegenhouden opdat de invloeiing niet intens zal worden.

Met de vier engelen op de vier hoeken van de aarde, houdende de vier winden van de aarde, wordt aangeduid het Goddelijke uit de Heer voortgaande en de invloeiing ervan in de algehele geestelijke wereld, zie de nrs. 417, 418; en met de aarde en de zee, wordt aangeduid, overal tot aan de laatsten ervan toe, nr. 420.

426. Zeggende: Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen; dat dit betekent opdat niet de goeden met de bozen vergaan, waar zij ook maar zijn, staat vast uit de betekenis van niet beschadigen, namelijk opdat zij niet vergaan, waarover hierna; en uit de betekenis van de aarde, de zee en de bomen, te weten overal in de geestelijke wereld, tot aan de laatsten ervan toe, bij degenen waarbij enige doorvatting is, zie nr. 420.

Dus de goeden met de bozen waar zij ook maar zijn; dat dit de zin van die woorden is, staat vast uit de reeks van de dingen in de geestelijke zin; nu wordt immers gehandeld in wat volgt over de scheiding van de goeden van de bozen, welke scheiding wordt aangeduid met de verzegeling van de dienstknechten Gods op de voorhoofden en met de twaalfduizend vanuit iedere stam en met hen die met witte lange klederen bekleed verschenen en over dezen wordt in dit hoofdstuk gehandeld; onder al dezen worden de goeden verstaan, die eerst van de bozen moeten worden gescheiden, voordat de bozen in de hel worden geworpen; en omdat de scheiding van de goeden van de bozen en de uitwerping van de bozen tot de hel plaatsvindt door een Goddelijke invloeiing vanuit de Heer als Zon: de scheiding van de goeden van de bozen door een zachte invloeiing en van verminderde spanning en de neerwerping van de bozen tot de hel door een sterke en intense invloeiing, zoals eerder is getoond in de nrs. 413, 418, 419, wordt daarom in deze drie verzen gehandeld over de eerstgenoemde invloeiing waardoor de goeden van de bozen worden gescheiden; en over de goeden die gescheiden zijn in het volgende van dit hoofdstuk tot aan het einde.

Maar eerst zal iets hierover worden gezegd dat de goeden, indien zij niet tevoren van de bozen werden gescheiden, voordat de bozen in de hel werden geworpen, tegelijk met de bozen zouden vergaan; de goeden immers die nog niet tot de hemel zijn verheven, maar moeten worden verheven nadat de bozen zijn uitgeworpen, hadden een uiterst dichte en nabije vergemeenschapping gehad met de bozen door de uiterlijke eredienst van dezen.

Want zoals eerder is gezegd en eveneens in het werkje ‘Het Laatste Gericht’, nrs. 59,70, is getoond: de bozen die tot aan het Laatste Gericht toe waren geduld, waren in een uiterlijke eredienst en niet in enig innerlijke; want met de mond en gebaren hadden zij de heilige dingen van de Kerk rondgedragen en geveinsd, maar met ziel en hart waren zij niet in die dingen; en daarom hadden zij, door de uiterlijke eredienst, gemeenschap met hen die innerlijk ook goed waren.

Die vergemeenschapping was de oorzaak dat de bozen niet konden worden neergeworpen voordat de goeden van hen waren gescheiden; want indien dit tegelijkertijd was gedaan, dan zouden de goeden, met wie de bozen door die uiterlijke eredienst verbonden waren geweest, beschadigd zijn geworden, dat wil zeggen, zij zouden zijn vergaan.

De bozen immers zouden hen met zich hebben meegesleurd; dit is het eveneens wat de Heer heeft voorzien bij Mattheüs: ‘Het koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mens goed zaaiende in zijn akker; maar als de mensen sliepen, kwam zijn vijand en zaaide onkruid en ging heen; toen echter het kruid was opgeschoten en vrucht had gemaakt, toen verscheen ook het onkruid.

Toetredende echter zeiden de dienstknechten van de heer des huizes tot hem: Heer, hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid, vanwaar heeft hij dan het onkruid.

Deze echter zei: Een vijandig mens heeft dit gedaan.

De dienstknechten echter zeiden tot hem: Wilt gij dan dat wij heengaande hetzelfde verzamelen?

Hij echter zei: Neen, opdat gij het onkruid verzamelende ook mogelijk tegelijk met hetzelfde de tarwe niet uittrekt.

Laat ze beide tezamen opwassen tot de oogst en in de tijd van de oogst zal ik tot de maaiers zeggen: Verzamelt eerst het onkruid en bindt het in bussels om hetzelfde te verbranden; de tarwe echter verzamelt die in mijn schuur', (Mattheüs 13:24-39).

Onder de mens zaaiende wordt de Heer verstaan; onder de akker wordt de geestelijke wereld en de Kerk verstaan, waar zowel de goeden als de bozen zijn; onder het goede zaad en de tarwe worden de goeden verstaan en onder het onkruid worden de bozen verstaan; dat zij niet eerder gescheiden kunnen worden dan ten tijde van het Laatste Gericht, vanwege de eerdergenoemde verbinding, wordt verstaan onder het antwoord tot de dienstknechten, die eerst het onkruid wilden verzamelen, dat wil zeggen, de bozen van de goeden scheiden: 'Opdat gij het onkruid verzamelende ook mogelijk tegelijk met hetzelfde de tarwe niet uittrekt; laat ze beide tezamen opwassen tot de oogst; de oogst is het Laatste Gericht.'

Dat deze dingen hiermee worden aangeduid, leert de Heer Zelf, als Hij zegt: 'Die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen; de akker is de wereld; het zaad zijn de zonen van het koninkrijk; het onkruid zijn de zonen van de boze; de oogst is de voleinding der eeuw; gelijkerwijs het onkruid wordt verzameld en met vuur verbrand, zo al het zijn in de voleinding der eeuw', (Mattheüs 13:37-40).

Daaruit blijkt de mens, de heer des huizes, die het goede zaad zaait, de Heer is, Die Zich daar de Zoon des mensen noemt; en dat de akker de wereld is, waaronder de geestelijke wereld en de Kerk wordt verstaan, waar zowel de goeden als de bozen zijn.

Dat deze wereld wordt verstaan, blijkt hieruit dat er wordt gezegd dat het koninkrijk der hemelen gelijk is aan een mens die goed zaad zaait in zijn akker; het koninkrijk der hemelen is de geestelijke wereld en de Kerk; dit blijkt ook hieruit, dat die dingen worden gezegd van het Laatste Gericht en het Laatste Gericht wordt voltrokken in de geestelijke wereld en niet in onze wereld, zie hierover het werkje 'Over het Laatste Gericht'.

Dat het goede zaad en de tarwe de goeden zijn, die daar worden genoemd, zonen des koninkrijks; en dat het onkruid daar de bozen zijn, die de zonen van de boze worden genoemd; en dat de oogst, wanneer de scheiding zal plaatsvinden, de tijd is van het Laatste Gericht; want gezegd wordt dat de oogst de voleinding van de eeuw is.

Dat de voleinding van de eeuw, de tijd van het Laatste Gericht is, zie nr. 397; dat dan het onkruid in bussels zal worden verzameld om verbrand te worden en de tarwe moet worden verzameld in de schuur, betekent dat de bozen volgens de geslachten en de soorten van het boze dat bij hen is, moeten worden verzameld en tot de hel verworpen.

Zo vindt dit plaats met de bozen wanneer zij worden verworpen; dit wordt verstaan onder het verzamelen in bussels; en dat de goeden bewaard moeten worden, wordt verstaan onder het vergaderen van de tarwe in de schuur; de schuur is waar de verzameling van de goeden is.

Hieruit kan vaststaan, dat de scheiding van de goeden van de bozen volledig gebeurt ten tijde van het Laatste Gericht en dat het tevoren niet kan plaatsvinden, vanwege de eerder vermelde verbinding en dat anders de goeden met de bozen zouden vergaan.

Er wordt immers gezegd: Opdat gij het onkruid verzamelende ook mogelijk tegelijk met hetzelfde de tarwe niet uittrekt en verder wordt gezegd: Laat ze beide tezamen opwassen tot de oogst, dat wil zeggen, tot de voleinding van de eeuw.

Omdat nu de scheiding van de goeden van de bozen plaatsvindt door een zachte invloeiing en met verminderde spanning, van het uit de Heer voortgaande Goddelijke en de uitwerping van de bozen tot de hel door een sterke en intense invloeiing van het Goddelijke, zo kan vaststaan hoe al deze dingen moeten worden verstaan in de drie eerste verzen van dit hoofdstuk.

Als men vanuit de geestelijke zin weet wat er wordt aangeduid met de winden die moesten worden tegengehouden opdat de aarde, de zee en de bomen niet zou worden beschadigd, voordat de dienstknechten van God gezegeld waren op hun voorhoofden. Hoe de scheiding zelf plaatsvindt, zal ook in het kort worden gezegd; wanneer de goeden worden gescheiden van de bozen, wat door de Heer geschiedt door een invloeiing van Zijn Goddelijke met verminderde spanning en door een inzicht in de dingen die van de geestelijke aandoening zijn bij de engelen en bij de geesten, dan maakt de Heer dat degenen die innerlijk en vandaar eveneens uiterlijk goed zijn, zich tot Hem keren en zich zo van de bozen afkeren en wanneer zij zich afkeren, worden zij onzichtbaar voor de bozen; dit immers is gewoon in de geestelijke wereld, dat iemand wanneer hij zich van een ander afkeert, onzichtbaar wordt. Wanneer dit heeft plaatsgevonden, zijn de bozen gescheiden en tegelijk ook van het heilige dat zij in de uiterlijke dingen hebben voorgelogen en zo schouwen zij dan tot de hel, waarheen zij ook weldra zullen worden geworpen; over die toekering zie meer daarover in het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 17,123,142,144,145,151,153,251,255,272,510,548,561. Dat de bozen, die hebben kunnen zijn in een uiterlijke eredienst of in een uiterlijke vroomheid en heiligheid, hoewel niet in enig innerlijke, tot aan het Laatste Gericht geduld zijn geweest en niet langer; waarom dit zo is, zie het werkje ‘Over het Laatste Gericht’, nrs. 59,70.

427. Totdat wij de dienstknechten van onze God gezegeld hebben op hun voorhoofden; dat dit betekent dat eerst degenen moeten worden afgescheiden die in waarheden vanuit het goede zijn, staat vast uit de betekenis van zegelen, dus onderscheiden en scheiden, waarover hierna. Uit de betekenis van de dienstknechten van God, dus degenen die in waarheden vanuit het goede zijn, zie nr. 6; en uit de betekenis van het voorhoofd, namelijk het goede van de liefde. Dat het voorhoofd het goede van de liefde is, is vanwege de overeenstemming; alle dingen immers die in de mens zijn, zijn in het gehele lichaam, zowel die binnen hem zijn, als die erbuiten zijn, stemmen overeen met de hemel; want de algehele hemel is zoals één mens in de aanblik van de Heer en zo geordend dat hij overeenstemt met alle en de afzonderlijke dingen bij de mens.

Het gehele aangezicht, waar de zinzetels zijn gelegen van het gezicht, de reuk, het gehoor en de smaak, stemt overeen met de aandoeningen en daaruit het denken in het algemeen; de ogen stemmen overeen met het verstand, de neusgaten met het doorvatten, de oren met het luisteren en de gehoorzaamheid en de smaak met het verlangen van weten en wijs zijn; het voorhoofd echter stemt overeen met het goede van de liefde, van waaruit alle dingen gemaakt zijn; het maakt ook het hoogste van het aangezicht en omsluit het voorste en voornaamste deel van de hersenen, waar vandaan de verstandelijke dingen van de mens zijn.

Vandaar is het, dat de Heer de engelen aanziet in het voorhoofd en de engelen de Heer door de ogen en dit omdat het voorhoofd overeenstemt met de liefde, waaruit de Heer hen aanziet en de ogen stemmen overeen met het verstand, van waaruit zij de Heer aanzien.

De Heer immers geeft Zich te zien door de invloeiing van de liefde in hun verstand; waarover men ook zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 145, 151; en dat de algehele hemel in de gehele samenvatting één mens weergeeft, in hetzelfde werk, nrs. 87 tot 102.

Hieruit blijkt wat er wordt aangeduid met gezegeld worden op de voorhoofden, namelijk in het goede van de liefde tot de Heer uit de Heer zijn en daardoor onderscheiden en afgescheiden worden van hen die niet in die liefde zijn; de Heer immers ziet hen aan in het voorhoofd en vervult hen met het goede van de liefde, waar vanuit zij de Heer aanzien met het denken vanuit de aandoening.

De overigen kunnen niet in het voorhoofd worden aangezien door de Heer, omdat zij zich van Hem afkeren en zich keren tot de tegengestelde liefde, waardoor zij worden gevuld en getrokken.

Dat eenieder in de geestelijke wereld en eveneens de mens ten aanzien van zijn geest, het aangezicht keert tot de regerende liefde, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 17,123,142-144,153,552.

Gezegeld worden is niet gezegeld worden, maar in die staat worden gebracht opdat zij kunnen worden erkend zodanig als zij zijn, dus opdat zij worden verbonden met degenen die in een eendere staat zijn en worden gescheiden van hen die in een niet eendere staat zijn. Dit wordt aangeduid met gezegeld worden of getekend en met het teken in de volgende plaatsen, bij Ezechiël: ‘Jehovah zei tot de man met linnen bekleed: Ga door het midden van de stad, door het midden van Jeruzalem en teken op de voorhoofden van de mannen die kermen en zuchten over alle gruwelen die in het midden van haar zijn gedaan; en ga door de stad achter hem en slaat en uw oog spare niet en gebruikt geen goedertierenheid, maar nadert niet tegen enig man op wie het teken is’, (Ezechiël 9:4-6).

Ook hier wordt gehandeld over de scheiding van de goeden van de bozen en met getekend worden op de voorhoofden wordt iets eenders aangeduid als in deze plaats van de Openbaring, namelijk onderscheiden en gescheiden worden van de bozen en verbonden worden met de goeden; over de uitwerping en de verdoemenis van de bozen daarna wordt ook gehandeld: zij die in het goede zijn, worden beschreven met hen die kermen en zuchten over alle gruwelen gedaan in het midden van de stad Jeruzalem; kermende en zuchtende over de gruwelen zijn degenen die niet in het boze en daaruit in valsheden zijn; het gekerm en het gezucht daarover betekent de afschuw en de smart daarover; Jeruzalem is de Kerk en de stad is de leer; de uitwerping en de verdoemenis van de bozen daarna wordt daarmee beschreven dat zij door de stad zouden gaan achter hem en slaan en het oog niet zou sparen; slaan en doden betekent verdoemd worden, want de geestelijke dood, dus de verdoemenis, wordt in het Woord aangeduid met de natuurlijke dood.

Bij Jesaja: ‘Hij zal komen om te vergaderen alle natiën en tongen opdat zij komen en zien Mijn heerlijkheid en Ik zal in haar een teken stellen’, (Jesaja 66:18,19); deze dingen zijn gezegd over de Heer en over de door Hem te instaureren nieuwe Kerk en dus ten aanzien van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, zie vers 22 in dat hoofdstuk.

Met alle natiën en tongen vergaderen wordt iets eenders aangeduid als met de uitverkorenen vergaderen van de vier winden, (Mattheüs 24:31); vergaderen betekent degenen die van Hem zijn tot Zich nemen; de natiën betekenen hen die in het goede zijn en de tongen betekenen degenen die in het leven volgens de leer zijn; komen de heerlijkheid van de Heer zien, betekent verlicht worden door het Goddelijk Ware en vandaar de hemelse vreugde genieten; de heerlijkheid van de Heer immers betekent het Goddelijk Ware en daaruit verlichting en vreugde.

In haar een teken stellen betekent onderscheiden en afscheiden van de bozen en verbinden met de goeden.

Men leest van ‘Kaïn dat Jehovah een teken aan hem stelde, opdat niemand hem zou doden’, (Genesis 4:15).

Wie deze verborgenheid van het Woord niet weet, dat onder personen die daar in de historische teksten zijn genoemd, in de geestelijke zin dingen worden verstaan, of dat iedere persoon daar een of ander iets van de Kerk en van de hemel uitbeeldt en vandaar dit ook betekent, kan niet iets anders weten dan de historische zin van de letter, waarin niet meer van het Goddelijke verschijnt dan in andere geschiedenissen; terwijl toch in het Woord, zowel in het profetische als in het historische, in alle en de afzonderlijke dingen ervan, het Goddelijke is, dat in de letterlijke zin niet verschijnt dan alleen aan hen die in de geestelijke zin zijn en die kennen.

De geestelijke verborgenheid in de historische tekst ten aanzien van Abel en Kaïn is deze: Abel beeldt daar het goede van de naastenliefde uit en Kaïn het ware van het geloof; dat goede en dit ware worden ook in het Woord broeders genoemd en het ware van het geloof de eerstverwekte; de oorzaak hiervan is dat de waarheden die daarna van het geloof mogen

worden, het eerst verworven en weggelegd zijn in het geheugen, opdat het goede daaruit zoals uit een schatkamer datgene zal putten wat het met zich kan verbinden en kan maken dat zij van het geloof zijn; het ware immers wordt niet eerder van het geloof dan wanneer de mens dit wil en doet en voor zoveel als de mens dit doet, voor zoveel verbindt de Heer hem met Zich en de hemel en vloeit Hij vanuit de liefde met het goede in en door het goede in de waarheden die de mens zich van de knapen jaren aan heeft verworven en verbindt die met het goede en maakt dat zij van het geloof zijn.

Daarvoor zijn die niets anders dan erkentissen en wetenschappen, waarin de mens nog niet een ander geloof heeft dan zoals in dingen die hij van een ander heeft gehoord; waarvan hij kan terugtreden indien hij daarna anders denkt en daarom is dat geloof een geloof van een ander in hemzelf en niet het zijne.

Toch zal bij de mens zijn eigen geloof zijn opdat het hem zal bijblijven na de dood en het wordt dan het zijne, wanneer hij dat wat hij gelooft, ziet, wil en doet, dan immers treedt het de mens binnen en formeert het zijn geest en wordt van zijn aandoeningen en denken.

De geest van de mens immers is in wezen niets anders dan aandoening en denken; dat wat van de aandoening is, wordt het goede genoemd en dat wat daaruit het denken is, wordt het ware genoemd.

De mens gelooft ook niet dat iets anders waar is dan dat wat van zijn gemoedsaandoening is, maar van de innerlijke aandoening, die van zijn geest is; en daarom is dat wat de mens vanuit innerlijke aandoening denkt, zijn geloof en de overige dingen, welke dan ook, die hij in zijn geheugen houdt, hetzij hij die geput heeft vanuit het Woord, hetzij vanuit de leer van de Kerk door lezing, hetzij vanuit prediking, hetzij vanuit het eigen verstand, zijn het geloof niet, hoezeer hij ook meent dat dit zo is en hoezeer het heden te dagen wordt gezegd en gelooft dat: dit eerstverwekte en voornaamste het is, wat Kaïn in dit historische uitbeeldt en betekent, want Kaïn was de eerstverwekte; wanneer van iets zodanigs wordt geloofd dat dit het geloof is dat de mens zaligt en dit niet willen en doen, dat wil zeggen daarnaar leven, dan ontstaat de verderfelijke ketterij dat het geloof-alleen zaligt, onverschillig hoedanig men leeft en dat er geloof bestaat zonder het leven ernaar, terwijl dit toch niet het geloof is, maar alleen kennis, die buiten de mens in diens geheugen zetelt en niet binnen hem in zijn leven en indien dit het geloof wordt genoemd, dan is dit een historisch geloof, en dit geloof is van een ander bij hem en het neemt niet eerder het leven aan, dan wanneer hij van dat wat hij heeft geput, zelf ziet dat het waar is en dit ziet hij eerst dan wanneer hij dit wil en doet.

Wanneer die ketterij zich geldend maakt, dan wordt de naastenliefde, namelijk het goede van het leven, tenietgedaan en tenslotte verworpen als niet wezenlijk voor het heil.

Dit is daarmee uitgebeeld dat Kaïn Abel zijn broeder heeft gedood; het geloof immers en de naastenliefde of het ware van het geloof en het goede van de naastenliefde, worden in het Woord broeders genoemd, zoals eerder is gezegd.

Dat Jehovah aan Kaïn een teken stelde opdat hij niet zou worden gedood, betekent dat Hij hem van de anderen heeft onderscheiden en dat Hij hem in stand heeft gehouden, omdat het zaligmakende geloof niet kan worden weergegeven tenzij het historische geloof eraan voorafgaat, dat de erkenning is van de dingen van de Kerk en van de hemel uit anderen, in een woord, het is de wetenschap van zulke dingen die daarna van het geloof zullen zijn; indien immers de mens niet van de kindertijd waarheden putte vanuit het Woord, of vanuit de leer van de Kerk, of vanuit prediking, dan zou hij leeg zijn en in een leeg mens valt er geen werking en wordt er geen invloeiing vanuit de hemel uit de Heer gegeven; de Heer immers werkt en vloeit in door het goede in de ware dingen bij de mens en verbindt die en maakt dat naastenliefde en geloof één kunnen zijn.

Hieruit nu kan vaststaan, wat het betekent dat Jehovah aan Kaïn een teken stelde opdat niemand hem zou doden en dat wie hem doodde, zevenvoudig zou worden gewroken; bovendien worden degenen die alleen in het historische geloof zijn, dat wil zeggen, de kennis hebben van zulke dingen die van het geloof en dezen zijn Kaïn of dat geloof wat Kaïn is, ook

in stand gehouden, omdat zij anderen de waarheden vanuit het Woord kunnen leren, zij leren immers vanuit het geheugen.

Aangezien het voorhoofd overeenstemt met het goede van de liefde en daarom de Heer vanuit de Goddelijke Liefde de engelen en de mensen in het voorhoofd aanziet, zoals eerder is gezegd, was het daarom bevolen dat een plaat uit zuiver goud, waarop was geschreven: Heiligheid voor Jehovah, zou worden gesteld op de tulband van Aharon aan de kant van het voorhoofd; waarover het volgende bij Mozes: ‘Gij zult een plaat maken, zuiver goud en daarop graveren met de gravingen van een zegel: Heiligheid voor Jehovah; en gij zult haar stellen op een hemelsblauwe draad, aan de kant der aangezichten van de tulband zal zij zijn, opdat zij zal zijn op het voorhoofd van Aharon en zij zal zijn op zijn voorhoofd bij voortduur, hun tot een welbehagen vóór Jehovah’, (Exodus 2:36-38).

Aharon immers als hogepriester beeldde de Heer uit ten aanzien van het goede van de Goddelijke Liefde; en vandaar beeldden zijn klederen zulke dingen uit die voortgaan vanuit die liefde.

De tulband beeldde het inzicht en de wijsheid uit en de voorkant ervan de liefde, waaruit het inzicht en de wijsheid is.

Daarom was daar een plaat uit zuiver goud gesteld op een hemelsblauwe draad, waarop was gegraveerd: Heiligheid voor Jehovah.

Het zuiver goud waaruit de plaat was, betekent het goede van de hemelse liefde; het hemelsblauw waaruit de draad was waarop de plaat was gezet, betekent het goede van de geestelijke liefde; de geestelijke liefde is de liefde van het ware; het zegelgraveersel betekent de voortdurende tot in het eeuwige; de heiligheid voor Jehovah, betekent de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, waar vanuit al het heilige van de hemel en van de Kerk voortgaat.

Deze dingen waren op het front van de tulband die op het hoofd van Aharon was, omdat de tulband iets eenders betekent als het hoofd, namelijk de Goddelijke Wijsheid en het voorhoofd het Goddelijk Goede van de Liefde.

Dat Aharon de Heer heeft uitgebeeld ten aanzien van het goede van de liefde, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 9806, 9946, 10017; dat het hemelsblauw de liefde van het ware betekent, nrs. 9466, 9687, 9833; dat de tulband het inzicht en de wijsheid betekent, nr. 9827. Aangezien het voorhoofd het goede van de liefde betekent, werd het daarom de zonen Israëls bevolen dat zij het gebod ten aanzien van de liefde tot Jehovah zouden vastbinden op hun voorhoofden, waarover het volgende bij Mozes: ‘Gij zult Jehovah uw God liefhebben vanuit uw ganse hart, vanuit uw ganse ziel en vanuit al uw krachten; gij zult die woorden vastbinden tot een teken op uw hand en laten zij zijn tot voorhoofdspannelsen vóór uw ogen’, (Deuteronomium 6:5,8; 11:18; Exodus 13:9,16).

Dat gezegd wordt: opdat zij zijn tot voorhoofdspannelsen vóór uw ogen, was een uitbeelding daarvoor dat de Heer de engelen en de mensen aanziet in het voorhoofd, omdat het is vanuit de Goddelijke Liefde en dat Hij geeft dat de engelen en de mensen Hem aanzien vanuit het inzicht en de wijsheid, want de ogen betekenen het verstand; alle verstand van de mensen ook is vanuit het goede van zijn liefde en volgens dat wat hij opneemt uit de Heer.

Dat zij ook zouden vastbinden op de hand, beeldde de laatsten uit, aangezien de handen de laatsten zijn van de krachten van de ziel van de mens; dus betekent op het voorhoofd en op de hand in eersten en in laatsten; en het eerste en het laatste betekenen alle dingen, zie eerder nr. 417.

Dat zij dat gebod op die wijze zouden vastbinden, had als oorzaak dat daarvan de Wet en de profeten afhangen, dat wil zeggen, het gehele Woord en dus alle dingen van de hemel en van de Kerk.

Dat de Wet en de profeten van dat gebod afhangen, leert de Heer bij (Mattheüs 22:35-38). Hieruit blijkt ook, vanwaar het is en wat het betekent, dat de koningen oudtijds en eveneens heden ten dage, wanneer zij worden gekroond, worden gezalfd met olie op het voorhoofd en

op de hand; de koningen immers beeldden oudtijds de Heer uit ten aanzien van het Goddelijk Ware en omdat dit wordt opgenomen in het goede van de liefde, dat uit de Heer invloeit, vond daarom die zalving plaats op de hand en het voorhoofd; ook de olie waarmee zij werden gezalfd, betekent het goede van de liefde.

Vandaar is het, dat de koningen in het Woord degenen betekenen die in waarheden vanuit het goede zijn en abstract genomen de waarheden vanuit het goede, zie nr. 31.

Hieruit kan vaststaan, wat er wordt verstaan onder het zegel of teken op de voorhoofden, zoals eveneens elders in de (Openbaring 9:4; 14:1; 22:3,4).

Omgekeerd echter betekent het voorhoofd dat wat tegenovergesteld is aan het goede van de liefde, namelijk het boze van de liefde en vandaar het harde, het verstijfde, het onbeschaamde en het helse.

Het harde bij Jesaja: ‘Hard zijt gij, want een zenuw van ijzer is uw nek en uw voorhoofd van brons’, (Jesaja 48:4); het verstijfde bij Ezechiël: ‘Het huis van Israël, zij willen Mij niet gehoorzamen, want het ganse huis van Israël is verstijfd van voorhoofd en hard van hart’, (Ezechiël 3:7,8); het onbeschaamde bij Jeremia: ‘Een voorhoofd van een vrouw loonhoer is u gebleven, gij hebt geweigerd beschaamd te worden’, (Jeremia 3:3); het helse in de (Openbaring 13:16; 14:9-11; 16:2; 17:5; 19:20; 20:4).

Want zoals het goede van de liefde hemels is en vandaar goedertieren, geduldig en beschroomd, zo is het aan het tegenovergestelde het boze hels, hard, verstijfd en onbeschaamd.

428. vers 4. En ik hoorde het getal van de gezegelden, honderdvierenveertigduizend gezegelden vanuit elke stam van Israël.

En ik hoorde het getal van de gezegelden, betekent het hoedanige van hen die in het goede zijn, gescheiden van de bozen; honderdvierenveertigduizend vanuit elke stam van Israël, betekent allen die in waarheden vanuit het goede zijn en vandaar in de Kerk van de Heer zijn.

429. En ik hoorde het getal der gezegenden; dat dit betekent het hoedanige van hen die in het goede zijn, gescheiden van de bozen, staat vast uit de betekenis van het getal, namelijk de hoedanigheid van de zaak waarover wordt gehandeld, over welke betekenis hierna; en uit de betekenis van de gezegelden, namelijk degenen die in het goede zijn, onderscheiden en gescheiden van de anderen, zie nr. 427.

In vele plaatsen in het Woord wordt gesproken van getal en maat en met gelooft, dat onder het ene en het andere alleen maar getal en maat wordt verstaan; maar onder getal en maat wordt in de geestelijke zin verstaan de hoedanigheid van de zaak waarover wordt gehandeld; het hoedanige zelf wordt bepaald door de getallen die worden uitgedrukt, zoals hier, door honderdvierenveertigduizend en daarna door twaalfduizend vanuit iedere stam.

Wat dus met deze getallen wordt aangeduid, zal worden gezegd in het volgende artikel.

Dat het getal de hoedanigheid van de zaak waarover wordt gehandeld betekent, heeft als oorzaak dat het Woord geestelijk is en vandaar alle afzonderlijke dingen die daarin zin bevat, geestelijk zijn en geestelijke dingen worden niet geteld en gemeten, niettemin vallen zij in getallen en maten als zij vanuit de geestelijke wereld of vanuit de hemel, waar de engelen zijn, vallen in de natuurlijke wereld of op aarde, waar de mensen zijn.

Eender wanneer zij in het Woord vanuit de geestelijke zin ervan, waarin de engelen zijn, vallen in de natuurlijke zin, waarin de mensen zijn.

De natuurlijke zin van het Woord is de letterlijke zin ervan; de oorzaak hiervan is dat daarin getallen zijn en dat de getallen daar geestelijke dingen of dingen van de hemel of van de Kerk betekenen.

Dat de geestelijke dingen van de hemel zodanig zijn, zoals de engelen denken en spreken, ook in getallen vallen, is mij vaak getoond.

Zij spraken onderling en hun spreken werd bepaald in louter getallen, die werden gezien op een blad papier en daarna zeiden zij, dat hun spreken was bepaald geworden in getallen en dat die getallen in een reeks alle dingen bevatten die zij gesproken hadden.

Ik werd ook daarover onderricht wat zij betekenden en hoe die moeten worden verstaan, waarover in hetgeen volgt; maar over het schrift in louter getallen vanuit de hemel, zie het werk ‘Hemel en Hel; nr. 263.

Dat met alle getallen in het Woord dingen van de hemel en van de Kerk worden aangeduid, zie eerder de nrs. 203, 336.

430. Honderdvierenveertigduizend vanuit elke stam Israëls; dat dit betekent allen die in waarheden vanuit het goede zijn en vandaar in de Kerk van de Heer zijn, staat vast uit de betekenis van honderdvierenveertigduizend, namelijk alle dingen en dat het wordt gezegd van hen die in waarheden vanuit het goede zijn, waarover hierna; en uit de betekenis van de stammen Israëls, namelijk degenen die in waarheden zijn vanuit het goede en vandaar in de Kerk van de Heer.

De stammen immers betekenen de waarheden vanuit het goede en Israël de Kerk; dat de stammen Israëls dit betekenen, zal men in het volgende artikel zien.

Dat honderdvierenveertigduizend alle dingen en allen betekent en dat het wordt gezegd van de waarheden vanuit het goede, is omdat dit getal oprijst uit het getal twaalf en twaalf betekent alle dingen en allen en het wordt gezegd van de waarheden vanuit het goede.

De grote getallen immers en die welke samengebracht zijn uit de kleinere, betekenen iets eenders als de kleinere en de enkelvoudige getallen, waaruit zij door vermenigvuldiging oprijzen, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 5291, 5335, 5708, 7073; zo betekent dus honderdvierenveertig en ook honderdvierenveertigduizend, iets eenders als twaalf, want honderdvierenveertig verrijst uit twaalf in zichzelf vermenigvuldigd, en 144000 uit 12000 met 12 vermenigvuldigd.

Het zijn de enkelvoudige getallen, die meer dan de overige aanduidend zijn, waaraan de grotere getallen hun betekenis ontleen, namelijk de getallen: twee, drie, vijf en zeven: twee betekent het één-zijn en wordt gezegd van het goede; drie betekent het volle en wordt gezegd van de ware dingen; vijf betekent veel en iets, en zeven betekent het heilige.

Uit het getal 2 verrijzen de getallen: 4, 8, 16, 400, 800, 1600, 4000, 8000, 16000 en deze getallen betekenen iets eenders als twee, omdat die vanuit dat enkelvoudige getal door vermenigvuldiging in zichzelf en door vermenigvuldiging met 10 oprijzen; uit het getal 3 verrijzen: 6, 12, 24, 72, 144, 1440, 144000, en deze getallen betekenen ook eendere dingen als drie, omdat die vanuit dat enkelvoudige getal door vermenigvuldiging oprijzen; uit het getal 5 verrijzen 10, 50, 100, 1000, 10000, 100000 en deze getallen betekenen ook iets eenders als vijf, omdat die vanuit dat getal door vermenigvuldiging oprijzen; uit het getal 7 verrijzen: 14, 70, 700, 7000, 70000 en ook deze getallen betekenen iets eenders als zeven, omdat die vanuit dat getal oprijzen.

Aangezien drie het volle betekent en het volle alles is, ontleent het getal twaalf het daaraan dat het alle dingen en alle betekent, dat het wordt gezegd van de ware dingen vanuit het goede, is omdat het oprijst vanuit 3 vermenigvuldigd met 4 en drie wordt gezegd van de waarheden en vier van de goede dingen, zoals eerder is gezegd.

Wie niet weet dat twaalf alle dingen betekent en dat iets eenders de daaruit vermenigvuldigde getallen betekenen en wie niet weet dat iedere stam een of ander universeels en essentieels van de Kerk betekent, weet volstrekt niet iets anders dan dat er 12000 vanuit iedere stam Israëls alleen gezegend waren, dus die opgenomen waren of die moesten worden opgenomen in de hemel; terwijl toch daar onder 12000 niet worden verstaan 12000, noch onder de stammen die daar worden genoemd de stammen Israëls, maar onder 12000 worden verstaan allen en onder de stammen Israëls degenen die in waarheden vanuit het goede zijn, dus allen waar zij ook maar op aarde zijn, die de Kerk van de Heer maken.

Dat zulke dingen worden aangeduid, kan eenieder die inzichtsvol denkt, inzien; waar immers zijn nu die stammen en waar waren zij toen dit door Johannes werd geschreven; zijn zij niet over een groot deel van het aardrijk verstrooid en aan niemand is het bekend waar zij zijn, uitgezonderd de stam van Juda en toch wordt gezegd dat zij moeten worden gezegeld opdat zij door de Heer worden binnengeleid in de hemel en met Hem zijn, zoals blijkt uit, (Openbaring 14:1,3,4).

Bovendien is het bekend, dat 11 van de daar genoemde stammen uit het land Kanaän waren verbannen vanwege de afgoderijen en andere gruwelen; eender de Joodse natie en hoedanig deze is, zie ‘De Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nr. 248; daaruit kan vaststaan dat onder 12000 niet wordt verstaan 12000, noch onder de stammen die stammen worden verstaan, maar dat verstaan worden allen die in de waarheden vanuit het goede zijn, dus allen die van de Kerk van de Heer zijn.

Dit zal verder blijken uit de betekenis van iedere stam in de geestelijke zin, want iedere stam betekent een of ander universeels of essentieels van de Kerk waarin degenen zijn die van de Kerk zijn.

Het universele van iedere stam heeft ook betrekking op de waarheden vanuit het goede en deze zijn veelvoudig, want allen die in de hemelen zijn, verschillen onderling ten aanzien van het goede en vandaar eveneens ten aanzien van het ware, aangezien elk ware dat het leven heeft in de mens en in de engel, is vanuit het goede en volgens het goede.

Bovendien zijn allen die van de Kerk van de Heer zijn, in de ware dingen vanuit het goede; degenen immers die in waarheden zijn en niet in het goede, zijn niet van de Kerk, want zoals eerder is gezegd, elk ware dat in de mens en in de engel het leven heeft, is vanuit het goede, zie hierover de nrs. 6, 59, 136, 242, 286, 292; en in ‘De Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nrs. 11 tot 27.

Dat de goedheden en de waarheden daaruit van een oneindige verscheidenheid zijn, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 56, 71, 405, 418, 486, 588; en in het werkje ‘Het Laatste Gericht’, nr. 13; en verder in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 684, 690, 3241, 3267, 3470, 3519, 3744-3746, 3804, 3986, 4067, 4149, 4263, 5598, 6917, 7236, 7833, 7836, 9002.

Dat de goedheden en daaruit de waarheden van een oneindige verscheidenheid zijn, is omdat iedere engel en ieder mens in wie de Kerk is, zijn goede en daaruit zijn ware is en daarom ook is de algehele hemel geordend volgens de aandoeningen die van de liefde tot de Heer en van de naastenliefde jegens de naaste zijn en vandaar is van het geloof en al het goede van die aandoeningen.

Dat het getal 144000 of het getal 12000 met 12 vermenigvuldigd, alle waarheden vanuit het goede betekent ten aanzien van de geslachten en de soorten ervan in de gehele samenvatting, kan vaststaan uit het getal 144, welk getal is 12 met 12 vermenigvuldigd, alle waarheden vanuit het goede betekent, wat volgt in de Openbaring, waar de stad het Nieuwe Jeruzalem wordt beschreven met maten en getallen.

Over de maat van de muur ervan wordt het volgende gezegd: ‘Hij mat haar muur, honderdvierenveertig ellen, zijnde de maat eens mensen, dat wil zeggen, des engels’, (Openbaring 21:17).

Met de stad Jeruzalem wordt daar de nieuwe, door de Heer te instaureren Kerk en haar leer aangeduid, en daarom worden onder alle dingen die worden vermeld, zoals onder de muur, onder de poorten en onder de fundamenten zulke dingen verstaan die van de Kerk zijn en dus geestelijke dingen zijn en omdat de Kerk en haar leer in de letterlijke zin wordt beschreven met Jeruzalem de stad en een stad meetbaar is, worden daarom de geestelijke dingen van die Kerk aangeduid met maten in getallen en de muur ervan met het getal 144, of met 12 maal 12, met welk getal de waarheden vanuit het goede in de gehele samenvatting worden aangeduid. De muur immers betekent de bescherming van de waarheden tegen de valsheden en de boosheden; dat dit getal die dingen betekent, blijkt duidelijk hieruit dat er wordt gezegd dat de maat van 144 ellen, was de maat eens mensen, dat wil zeggen, des engels.

Wat dit behelst kan niemand weten tenzij men weet dat met een maat in de geestelijke zin iets eenders wordt aangeduid als met een getal, namelijk de hoedanigheid van de zaak waarover wordt gehandeld en dat met de mens wordt aangeduid de opneming van het ware vanuit de geestelijke aandoening, dus vanuit het goede en daaruit het inzicht; en iets eenders met de engel; de mens immers is een engel wanneer hij in waarheden vanuit het goede is; hij wordt ook een engel na de dood.

Iets eenders ook betekent het getal 144000, want een groter en kleiner getal betekent, als het slechts vanuit eendere oorsprong is, iets eenders; een groter getal wordt genomen wanneer het een grotere hoeveelheid moet zijn en verder wanneer het meerdere geslachten omvat, zoals 144000, dat alle geslachten van het ware vanuit het goede omvat, die worden aangeduid met 12000 gezegelden vanuit iedere stam en zoals de maat van de muur, waarvan wordt gezegd dat zij 144 ellen is, omdat zij zowel de poorten als de fundamenten inhoudt, die 12 in getal zijn.

Van de poorten en van de fundamenten immers wordt gezegd: ‘Het Nieuwe Jeruzalem hebbende een grote en hoge muur, hebbende 12 poorten en op de poorten 12 engelen en namen geschreven, zijnde van de 12 stammen Israëls’.

De muur had ook 12 fundamenten en daarin de namen van de 12 apostelen van het Lam en de fundamenten bestonden uit 12 kostbare stenen’, (Openbaring 21:12,14,19-21).

Zal niet degene die weet dat onder het Nieuwe Jeruzalem de nieuwe Kerk wordt verstaan, doorvatten dat onder het zo vaak aangeduide getal 12 wordt verstaan het voornaamste en eerste van waaruit de Kerk is?

En het voornaamste en eerste van de Kerk is het ware vanuit het goede; want het al van de Kerk is daaruit; het ware immers is van de leer ervan en het goede is van het leven volgens de leer.

Wat echter met de poorten en wat met de fundamenten daar wordt aangeduid, zal worden gezegd in de ontvouwing van dat hoofdstuk.

Omdat dit getal alle dingen betekent en daarvan wordt gesproken met betrekking tot waarheden van het goede en het Nieuwe Jeruzalem de nieuwe Kerk betekent, wordt daarom ook de maat van die stad met een eender getal vermenigvuldigd, aangeduid met deze woorden: ‘De stad lag vierhoekig en haar lengte zo groot als de breedte en hij mat de stad met een rietstok op 12000 stadiën; de lengte de breedte en de hoogte, evengelijk’, (Openbaring 21:16)

Wat met de lengte, de breedte en de hoogte in de geestelijke zin wordt aangeduid, zal ook verderop in de ontvouwing worden gezegd; onder de stad wordt in die zin de leer van de Kerk verstaan en onder 12000 worden al haar waarheden vanuit het goede verstaan.

Ook wordt het getal 12 daar aangeduid met betrekking tot de vruchten van de bomen rondom de rivier, met deze woorden: ‘In het midden van haar straat en aan de ene en de andere zijde van de rivier was de boom des levens makende 12 vruchten, naar iedere maand gevende vrucht’, (Openbaring 22:2).

Omdat met de straten van de stad de waarheden van de leer worden aangeduid, met de rivier daarvan uitgaande het inzicht, met de boom des levens de doorvatting van het ware vanuit het goede uit de Heer en met de vruchten het goede waaruit de waarheden zijn, blijkt vandaar ook dat 12 betekent de ware dingen vanuit het goede, waardoor het inzicht is en waaruit de Kerk is.

Aangezien een uitbeeldende Kerk moest worden ingesteld bij de zonen Jakobs, werd er daarom door de Heer in voorzien dat zijn zonen er twaalf zouden zijn, (Genesis 29:32-35; 30:1-25; 35:22-26), opdat zo allen tezamen alle dingen van de Kerk zouden uitbeelden en ieder afzonderlijk zijn deel.

Vandaar is het, dat de 12 stammen uit hen zijn ontstaan, (Genesis 49:28) en dat die alle dingen van de Kerk betekenen en elke stam enig wezenlijke van de Kerk en daarom ook wordt er in wat nu volgt gezegd dat er 12000 gezegelden vanuit iedere stam waren, met wie allen worden

aangeduid die in dat wezenlijke van de Kerk zijn, of allen die in dat geslacht van het ware vanuit het goede zijn, want het ware vanuit het goede vormt de Kerk bij allen; het ware immers is van de leer en het goede is van het leven, zoals eerder is gezegd; wat het ware vanuit het goede is en hoedanig, zie ‘De Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nr. 24.

Aangezien de twaalf stammen, genoemd naar de zonen van Jakob, de Kerk en al haar dingen uitbeelden, werd daarom het getal 12, omdat het aanduidend voor zulke dingen was, genomen in verschillende onderwerpen, zoals, ‘dat de vorsten Israëls ten getale van 12 waren’, (Numeri 1:44); ‘dat die 12 vorsten tot de inwijding van het altaar aanbrachten 12 schotels van zilver, 12 sprengbekkens van zilver, 12 reukschalen van goud, 12 varren, 12 rammen, 12 lammeren en 12 bokken’, (Numeri 7:84,87).

Met die afzonderlijke dingen die zij aanbrachten, worden aangeduid de dingen die betrekking hebben op de waarheden vanuit het goede.

Daarom ook werden er twaalf mannen uitgezonden om het land Kanaän uit te vorsen, (Deuteronomium 1:23); met het land Kanaän immers wordt de Kerk aangeduid.

Daarom ook waren er in de borstlap des gerichts, of in de urim en de thummim, 12 kostbare stenen, (Exodus 28:21; 39:14); met de kostbare stenen worden de waarheden vanuit het goede aangeduid.

Daarom waren er eveneens 12 broden neergelegd in twee rijen op de tafel, die de broden der aangezichten werden genoemd, (Leviticus 24:5,6); met de broden werd het goede van de liefde aangeduid en met de tafel de opneming ervan, dus eveneens het ware in het algemeen, omdat dit de ontvanger van het goede is.

Daarom bouwde Mozes een altaar onderaan de berg Sinaï en richtte hij 12 kolommen op voor de 12 stammen van Israël, (Exodus 24:4).

Met het altaar immers wordt het goede van de Kerk aangeduid en met de kolommen de waarheden ervan; vandaar worden met het altaar en de twaalf kolommen tezamen alle ware dingen vanuit het goede aangeduid, waardoor de Kerk is.

Daarom droegen 12 mannen 12 stenen uit het midden van de Jordaan, die werden opgericht in Gilgal om tot een gedachtenis te zijn voor de zonen Israëls.

En eveneens stelden zij 12 stenen in het midden van de Jordaan onder de standplaats van de voeten van de priesters dragende de ark, (Jozua 4:1-9,20); met de Jordaan immers wordt in het Woord de binnenleiding in de Kerk aangeduid en met de stenen van daar en in het midden ervan worden aangeduid de waarheden van de Kerk waardoor de binnenleiding plaatsvindt. Daarom ook nam Elia 12 stenen en bouwde een altaar, (1 Koningen 31,32); met het altaar immers wordt het goede van de Kerk aangeduid en met de stenen worden haar waarheden aangeduid.

Daarom ook nam Mozes 12000 van de zonen Israëls tegen Midian, onder de leiding van Pinhas, die terugkeerde met grote buit, zonder dat één ontbrak, (Numeri 31:5,6,49).

Met Midian immers worden degenen aangeduid die in de erkenningen van het ware zijn, maar daar toch niet naar leven; daarom werden tegen hem 12000 gezonden; met de grote buit op hen behaald wordt iets eenders aangeduid als met de klederen, het zilver en het goud waarvan de zonen Israëls de Egyptenaren beroofden, (Exodus 3:22; 12:35,36); en iets eenders als met de ongerechte mammon, van wie zij zich vrienden zouden maken, (Lukas 16:9)., namelijk de erkenningen van het ware die zij vanuit de leer bezitten, maar daarnaar niet leven.

Vandaar eveneens stelde Salomo de bronzen zee die hij maakte op 12 ossen, (1 Koningen 7:25,44); met de bronzen zee wordt het ware vanuit het goede aangeduid, met het water daarin het ware en met het brons waaruit zij was, het goede; en met de twaalf ossen worden aangeduid alle goedheden en daaruit de waarheden waarop zij worden gegrondvest.

Daarom ook maakte Salomo een troon van ivoor en tot die 6 treden en 12 leeuwen daarop staande aan weerszijden, (1 Koningen 10:18-20).

Met de troon immers van Salomo werd het gericht aangeduid, dat is vanuit de waarheden die vanuit het goede zijn en werd het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede uitgebeeld; met de leeuwen worden de waarheden van de hemel en van de Kerk in hun macht aangeduid en met twaalf alle dingen, zie nr. 253.

Van Ismaël wordt gezegd, dat hij zou worden gezegend en zou groeien en dat 12 vorsten uit hem zouden worden geboren, (Genesis 17:20; 25:16), de oorzaak hiervan was dat met hem werd aangeduid de uiterlijke Kerk met al haar ware dingen vanuit het goede.

Van Elisa wordt gezegd dat Elias hem vond, toen hij met 12 span ploegde en hijzelf tussen de twaalf en dat hij toen over hem de rok wierp, (1 Koningen 19:19).

Dit vond plaats en is gezegd omdat door Elia en Elisa de Heer werd uitgebeeld ten aanzien van het Woord, waarin alle waarheden vanuit het goede zijn; daarom werd, toen die uitbeelding werd overgedragen van Elia op Elisa, wat daarmee wordt aangeduid dat hij de rok over hem wierp, Elisa gezien werd ploegende met twaalf span en hijzelf tussen de twaalf, waarmee wordt aangeduid de formering van de Kerk door waarheden vanuit het goede vanuit het Woord, zie eerder nr. 395.

Gezegd wordt in wat volgt, ‘dat er werd gezien een vrouw omgeven van de zon en de maan onder de voeten en op het hoofd een kroon van twaalf sterren’, (Openbaring 12:1); dit werd gezien, omdat met de vrouw de Kerk wordt aangeduid en met de sterren de erkenningen van het ware en met de kroon het goede ervan en met het hoofd het inzicht.

Iets eenders als de 12 stammen Israëls uitbeeldden, hebben ook de twaalf apostelen van de Heer uitgebeeld, namelijk allen tezamen de Kerk en elk van hen enig wezenlijke van de Kerk; vandaar is het, dat het er twaalf zijn geweest.

Hieruit kan vaststaan, vanwaar het is en wat het betekent, dat van het Nieuwe Jeruzalem, waarmee de Kerk en haar leer wordt aangeduid, wordt gezegd, ‘dat zij had 12 poorten en op de poorten 12 engelen en namen geschreven, zijnde die van de 12 stammen Israëls en dat de muur 12 fundamenten had en daarin de namen van de twaalf apostelen van het Lam’, (Openbaring 21:12,14).

Daar worden onder de 12 engelen, de 12 stammen en de 12 apostelen niet verstaan: engelen, stammen en apostelen, maar alle dingen van de Kerk.

Eender dat ‘de apostelen zullen zitten op 12 tronen en richten de 12 stammen Israëls’, (Mattheüs 19:28; Lukas 22:30), waaronder niet wordt verstaan dat de apostelen zullen zitten op 12 tronen en de 12 stammen Israëls zullen richten, maar dat alleen de Heer allen zal richten door het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede, zie eerder de nrs. 9, 206, 253, 270, 297, 333.

Wie niet weet dat twaalf alle dingen betekent, kan ook de verborgenheid niet weten die daarmee wordt aangeduid, ‘dat er 12 korven brokken over waren van de vijf broden en de twee vissen waarmee de Heer 5000 mannen spijzigde, behalve de vrouwen en de knapen, (Mattheüs 14:15-21; Markus 6:37-44; Lukas 9:12-17; Johannes 6:9-13).

De afzonderlijke dingen met de getallen zelf daar duiden aan: de 5000 mannen behalve de vrouwen en de knapen, betekenen allen die van de Kerk in waarheden vanuit het goede zijn; de mannen degenen die in de waarheden zijn, de vrouwen en de knapen degenen die in goedheden zijn; de broden zijn de goedheden en de vissen de waarheden van de natuurlijke mens; de spijziging de geestelijke voeding uit de Heer; de twaalf korven brokken betekenen erkenningen van het ware en het goede in alle overvloed en volheid.

Aangezien 12 betekent alle dingen en het wordt gezegd van de waarheden vanuit het goede, die de Kerk maken, is het daarom dat de Heer, ‘toen Hij 12 jaar was, vader en moeder verliet en in de tempel bleef, zittende in het midden van de geleerden, hen horende en hen ondervragende’, (Lukas 2:42,46).

Daaronder wordt verstaan de inwijding en de binnenleiding van Zijn Menselijke in alle dingen die van de hemel en van de Kerk zijn en daarom ook zei Hij toen Hij gevonden was: ‘Wist gij niet dat Ik moet zijn in deze dingen die van Mijn Vader zijn?’, vers 49.

Aangezien 12 alle dingen betekent en gezegd wordt van waarheden vanuit het goede, zei daarom de Heer: ‘Zijn er niet 12 uren in de dag; indien iemand wandelt in de dag, zo stoot hij zich niet’, (Johannes 11:9).

Met de dag wordt aangeduid de verlichting in de waarheden vanuit het goede en met twaalf uren in de dag alle dingen van het ware vanuit het goede en met wandelen wordt leven aangeduid; vandaar wordt met die woorden in de geestelijke zin aangeduid dat hij die in enig geslacht van het ware vanuit het goede leeft, in verlichting is en niet in valsheden afdwaalt.

Aangezien 12 alle dingen betekent, zei daarom de Heer: ‘Meent gij dat Ik Mijn Vader nu niet kan vragen en Mij doen bijzetten, meer dan 12 legioenen engelen’, (Mattheüs 26:53).

Onder de 12 legioenen engelen wordt de algehele hemel verstaan en meer dan die betekent het de Goddelijke Almacht.

Hieruit nu kan vaststaan wat wordt aangeduid met honderdvierenveertigduizend vanuit elke stam, namelijk allen die in het ware vanuit het goede zijn en met 12000 vanuit iedere stam allen die in dat geslacht van het ware vanuit het goede zijn dat met de genoemde stam wordt aangeduid.

Dus dat niet wordt verstaan 12000, noch zij die waren vanuit de stam van Juda, Ruben, Gad, Aser, Naftali, Manasse. Simeon, Levi, Issaschar, Zebulon, Jozef en Benjamin.

Bovendien moet men weten, dat onder al dezen of onder de 144000, degenen worden verstaan die zijn opgeheven tot de hemel vóór het Laatste Gericht; maar onder hen over wie volgt van vers 9 tot het einde van dit hoofdstuk, worden degenen verstaan die door de Heer werden bewaard tot het Laatste Gericht en toen eerst tot de hemel zijn opgeheven, over wie eerder in de nrs. 391, 392, 394, 397 is gesproken.

Want degenen die in de ware dingen vanuit het goede zijn geweest, zijn allen opgenomen in de hemel vóór het Gericht; maar zij die in het goede zijn geweest, maar nog niet in zulke waarheden, werden bewaard en ondertussen onderricht en voorbereid tot de hemel, over wie in wat volgt verder moet worden gehandeld.

Zij die zijn opgeheven tot de hemel vóór het Gericht, worden eveneens verstaan onder degenen waarover in het volgende hoofdstuk (Openbaring 14) deze dingen zijn gezegd: ‘Het Lam staande op de berg Zions en met Hem 144000, hebbende de Naam van de Vader geschreven in hun voorhoofden’, vers 1; over wie wordt gezegd: ‘Dat niemand het lied kon leren dan de 144000 gekochten van de aarde; dezen zijn het die met vrouwen niet zijn bevlekt; maagden immers zijn zij, gekocht van de mensen, eerstelingen voor God en het Lam’, vers 3,4.

Dezen worden ook verstaan onder hen die zijn vanuit de eerste wederopstanding en de overigen onder hen die zijn vanuit de tweede wederopstanding, (Openbaring 20:4-6).

431. Tot nu toe is getoond, dat 12 alle dingen betekent en dat het wordt gezegd van waarheden vanuit het goede; dat echter de 12 stammen alle dingen van de Kerk betekenen en iedere stam een of anders universeels en essentieels van de Kerk, zal hier worden getoond. Aangezien bij de zonen van Jakob een uitbeeldende Kerk moest worden ingesteld, werd er daarom door de Heer in voorzien dat diens zonen er 12 in getal zouden zijn en aan hen aanduidende namen zouden worden gegeven, waardoor de 12 met eendere namen onderscheiden stammen zouden aanduiden, en alle dingen van de Kerk die zij zouden uitbeelden en iedere stam iets essentieels en universeels.

Wat dus iedere stam betekende en uitbeelde, zal worden gezegd in wat volgt en omdat alle dingen van de Kerk betrekking hebben op de waarheden vanuit het goede, worden daarom ook met de 12 stammen de ware dingen vanuit het goede in de gehele samenvatting aangeduid.

Dat zij stammen werden genoemd, had als oorzaak dat met die beide woorden waarnaar de stammen in de oorspronkelijke of Hebreeuwse taal worden genoemd, scepter en stok wordt aangeduid en met de scepter wordt het Goddelijk Ware ten aanzien van de regering aangeduid

en met de stok het Goddelijk Ware ten aanzien van de macht; vanwege die afleiding en betekenis ook werd het, toen het volk murmureerde tegen Mozes en Aharon ten aanzien van de regering en aangaande de macht over hen, bevolen dat, zoals eerder gezegd, ‘de vorsten van alle stammen hun stokken zouden leggen in de tent der samenkomst en in het midden ervan de stok van Levi, waarop de naam van Aharon was geschreven, die bloeide met amandelen’, (Numeri 17:3-8); met de stokken immers, zoals eerder gezegd, wordt iets eenders aangeduid als met de stammen en met de stok van Levi, waarop de naam van Aharon was geschreven, iets eenders als met de stam van Levi en als met Aharon als hogepriester, namelijk het goede van de naastenliefde jegens de naaste en het goede van de liefde tot de Heer: met de stam van Levi het goede van de naastenliefde en met Aharon de priester, het goede van de liefde; daarom werd deze stok in het midden gelegd en bloeide met amandelen. In het midden gelegd worden, betekent daaruit alle dingen, zie nr. 313 en de amandelen betekenen de goede dingen van het leven.

Aangezien de 12 stammen betekenden alle dingen van de Kerk, of de waarheden vanuit het goede in de gehele samenvatting, werd daarom, ‘de borstlap van Aharon, die de urim en thummim werd genoemd, gemaakt uit 12 kostbare stenen, waaronder de namen waren van de stammen of van de 12 zonen Israëls’, (Exodus 28:15-30; 39:8-21,29).

Dat hierdoor antwoorden vanuit de hemel werden gegeven, is bekend, maar vanuit welke oorsprong, is nog niet onthuld en daarom zal het hier gezegd worden.

Alle Licht in de engelenhemel gaat voort uit de Heer als Zon en daarom is dat Licht in zijn wezen het Goddelijk Ware, waaruit de engelen en eveneens de mensen alle inzicht en wijsheid hebben in geestelijke zaken; dat Licht wordt in de hemel aangepast in verschillende kleuren volgens de waarheden vanuit het goede die worden opgenomen; vandaar is het, dat in het Woord de kleuren vanwege de overeenstemming de waarheden vanuit het goede betekenen en daarom ook werden antwoorden gegeven door de uitstraling vanuit de kleuren van de stenen die in de urim en de thummim waren en tegelijk dan, of door een levende stem of door een stille doorvatting die overeenstemde met de uitstraling.

Daaruit blijkt dat de 12 stammen, waarvan de namen waren ingegraveerd, eendere dingen betekenen; maar hierover, zie wat in ‘Hemelse Verborgenheden’ is gezegd en getoond; namelijk dat de kleuren in de hemel zijn vanuit het Licht daar en dat de aanpassingen en de schakeringen ervan zijn volgens de opneming, nrs. 1042, 1043, 1053, 1624, 3993, 4530, 4922, 4742; dus dat het schijnbaarheden van het ware vanuit het goede zijn en zulke dingen betekenen die van het inzicht en de wijsheid zijn, nrs. 4530, 4922, 4677, 9466.

Dat de kleuren voor zoveel als die aan het rode ontlene, het goede betekenen en voor zoveel als zij aan het witte ontlene, het ware, zie nr. 9467.

Dat de stenen in het algemeen waarheden betekenen, nrs. 643, 1298, 3720, 6426, 8609, 10376; dat de kostbare stenen, waarheden vanuit het goede betekenen, dus de 12 kostbare stenen alle waarheden die vanuit het goede in de Kerk en in de hemel zijn, nrs. 9863, 9865, 9868, 9873, 9905.

Dat de borstlap des gerichts, die op de efod was en de urim en de thummim werd genoemd, in het algemeen betekent: het Ware dat opblinkt uit het Goede, nr. 9823; dat urim is het lichtende vuur en thummim de uitstraling in de taal van de engelen, maar over de ongereptheid in de Hebreeuwse taal, nr. 9905.

Dat vandaar de urim en thummim vanwege de overeenstemming betekent de uitstraling van het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede in laatste, nr. 9905.

Dat daar antwoorden werden gegeven door de schakeringen van het licht vanuit de kostbare stenen en dan tegelijk door een levende stem of door een stille doorvatting, nr. 3862; dat daarin waren gegraveerd de namen van de 12 stammen, omdat door deze waren aangeduid alle Goddelijke waarheden van de hemel en van de Kerk, nrs. 3858, 6335, 6640, 9863, 9865, 9873, 9874, 9905 en hierover nog meer in de nrs. 9863, 9864, 9866, 9891, 9895.

Aangezien de waarheden vanuit het goede of het goede door de ware dingen, alle macht hebben, waren daarom eveneens ‘op de twee stenen van Shoham gegraveerd de namen van de 12 stammen, zes op ieder en werden zij gelegd op de beide schouders van de efod, waarmee Aharon was overkleed’, (Exodus 28:9-14; 39:6,7); hiermee werd aangeduid de macht van het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede en vandaar de macht die degenen hebben die het Goddelijk Ware opnemen in het goede van de liefde.

Met de stenen van Shoham immers werden de waarheden vanuit het goede van de liefde aangeduid: met de schouders de macht en met de twaalf stammen allen die in ware dingen vanuit het goede zijn.

Dat het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede alle macht heeft en dat vandaar diegenen macht hebben die dit opnemen, zie de nrs. 209, 333 en in het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 228-233.

Dat de schouders de macht op elke wijze betekenen, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 4931 tot 4937, 9836.

Dat de stammen alle dingen van de Kerk betekenen, kan vaststaan uit het volgende; bij Mattheüs: ‘Dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen en dan zullen alle stammen van de aarde weeklagen en zij zullen de Zoon des mensen zien komende in de wolken van de hemel met kracht en heerlijkheid’, (Mattheüs 24:30).

In de Openbaring: ‘Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien en zij die Hem doorboord hebben en alle stammen van de aarde zullen over Hem weeklagen’, (Openbaring 1:7).

Hiermee wordt aangeduid, dat de Heer Zich aan het einde van de Kerk zal onthullen in het Woord door de innerlijke zin en dat allen die zullen erkennen die in waarheden vanuit het goede zijn en dat ook degenen zullen zien die in valsheden vanuit het boze zijn, zie eerder de nrs. 37-39.

Dat alle stammen van de aarde zullen weeklagen, betekent dat alle waarheden vanuit het goede zullen vergaan en de valsheden vanuit het boze die zullen opvolgen.

De stammen van de aarde zijn allen die van de Kerk zijn en eveneens alle dingen van de Kerk. Bij Mattheüs: ‘Jezus zei tot de discipelen: Voorwaar zeg Ik u, dat gij die Mij gevolgd zijt in de wederverwekking, wanneer de Zoon des mensen zal zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, zult zitten, ook gij, op 12 tronen, oordelende de 12 stammen Israëls’, (Mattheüs 19:28).

Bij Lukas: ‘Gij zult eten en drinken aan Mijn tafel in Mijn koninkrijk en gij zult zitten op tronen, oordelende de 12 stammen Israëls’, (Lukas 22:30).

Niemand zou deze dingen verstaan indien hij niet vanuit de geestelijke zin wist wat er wordt verstaan onder de apostelen, wat onder de tronen en wat onder de stammen Israëls; wie kan niet weten, dat niet de apostelen zullen oordelen, maar dat alleen de Heer dat doet; ieder immers wordt geoordeeld volgens zijn leven en het leven van allen weet niemand dan alleen de Heer en de apostelen wisten zelfs niet van één het leven; maar in de geestelijke zin worden met de 12 apostelen alle waarheden vanuit het goede aangeduid, met zitten op tronen wordt het gericht aangeduid en met de 12 stammen Israëls worden allen aangeduid die van de Kerk zijn en daarom wordt met die woorden aangeduid, dat de Heer alleen zal richten vanuit het Goddelijk Ware en volgens de opneming ervan in het goede.

Dat die hiermee wordt aangeduid, met de apostelen en de stammen Israëls, blijkt duidelijk hieruit in de Openbaring: ‘Het Nieuwe Jeruzalem had een grote en hoge muur, hebbende 12 poorten en op de poorten 12 engelen en namen geschreven, zijnde van de 12 stammen van de zonen Israëls; en de muur had 12 fundamenten en in deze de namen van de 12 apostelen van het Lam’, (Openbaring 21:12,14).

Onder het Nieuwe Jeruzalem wordt ook niet enig nieuw Jeruzalem verstaan, noch onder haar muur en poorten, een muur en poorten, noch onder de 12 stammen en apostelen, 12 stammen en apostelen; dat met de afzonderlijke dingen iets geheel anders wordt aangeduid, blijkt alleen

al hieruit, dat onder het Nieuwe Jeruzalem de nieuwe Kerk wordt verstaan ten aanzien van de leer en daarom betekenen de engelen, de stammen en de apostelen zulke dingen die van de Kerk zijn en die betrekking hebben op het ware en het goede en op de verbinding ervan; dus op de waarheden vanuit het goede.

Maar dit wordt verder ontvouwd in wat volgt; in kort bestek echter is dit ontvouwd in het werkje ‘Over de Hemelse Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nr. 1.

Bij David: ‘Jeruzalem is gebouwd zoals een stad die in zichzelf samenhangt; daarop klimmen de stammen op, de stammen van Jah, de getuigenis voor Israël om te belijden de Naam van Jehovah’, (Psalm 122:3,4).

Met Jeruzalem wordt ook hier de Kerk aangeduid ten aanzien van de leer en van deze wordt gezegd dat zij is gebouwd zoals een stad die in zichzelf samenhangt, wanneer alle dingen van haar leer samenstemmend en eensgezind zijn en wanneer zij wederzijds de Heer en de liefde tot Hem uit Hem beogen als beginsel en als einddoel.

Gezegd wordt: gebouwd zoals een stad, omdat de stad de leer betekent; met de waarheden van de leer beogen, worden aangeduid met de stammen, de stammen van Jah; met de stammen worden de waarheden aangeduid en met de stammen van Jah, de waarheden vanuit het goede die uit de Heer zijn; de eredienst daaruit wordt aangeduid met de Naam van Jehovah belijden. Aangezien met Israël de Kerk wordt aangeduid die in waarheden vanuit het goede is, wordt daarom Israël in het Woord genoemd, ‘de stam der erfenis’, (Jesaja 63:17; Jeremia 10:16; 51:19; Psalm 74:2).

En aangezien met Egypte de wetenschappelijke ware dingen worden aangeduid, in de natuurlijke mens en daarop de waarheden vanuit het goede worden gefundeerd, dus de ware dingen van de geestelijke mens, wordt daarom Egypte genoemd, ‘de hoeksteen van de stammen’, (Jesaja 19:13).

De hoeksteen betekent het fundament, zie eerder nr. 417.

Aangezien met het land Kanaän de Kerk wordt aangeduid en met de 12 stammen alle dingen van de Kerk en met iedere stam een of ander universeels en essentieels van de Kerk, was daarom dat land verdeeld onder de stammen, (Numeri 26:5 tot 56; 34:17 tot 28; Jozua 15) e.v. Ook dit blijkt duidelijk bij Ezechiël, waar wordt gehandeld over de nieuwe aarde, waarmee wordt aangeduid de door de Heer te instaureren nieuwe Kerk en er wordt voorzegd en aangewezen hoe deze in erfenis zou worden verdeeld volgens de 12 stammen Israëls, (Ezechiël 47:13,20); deze stammen worden ook naar hun namen opgesomd, (Ezechiël 48:1). Dat niet de 12 stammen Israëls daar worden verstaan die het land zouden erven, noch enige daar genoemde stam, blijkt duidelijk: elf stammen immers zijn verstrooid en met de natiën overal vermengd en toch wordt gezegd welke hoek of welke windstreek zal erven de stam van Dan, welke Aser, Naftali, Manasse, Efraïm, Ruben, Juda en welke Benjamin, Simeon, Issaschar, Zebulon, Gad; hieruit kan vaststaan, dat onder het land daar wordt verstaan de Kerk en onder de 12 stammen worden verstaan alle dingen van de Kerk en onder iedere stam een of ander essentieels en universeels van de Kerk.

Iets eenders is het geval met de 12 stammen die zijn opgesomd in dit hoofdstuk van de Openbaring, namelijk dat 12000 vanuit iedere stam werden gezegeld en gezaligd; dat met 12000 daar allen en alle dingen werden aangeduid, zie het voorgaande artikel.

Welk essentieel en universeel van de Kerk echter wordt aangeduid, met iedere stam, zal worden gezegd in wat volgt.

Bijna iets eenders wordt er van de Kerk bij de Ouden gezegd die vóór de Israëlitische Kerk was, bij Mozes: ‘Gedenk aan de dagen der eeuwigheid, versta de jaren van geslacht en geslacht; vraag uw vader en deze zal het u aanwijzen, uw ouderen en dezen zullen het u zeggen; toen de Allerhoogste aan de natiën de erfenis gaf, toen Hij scheidde de zonen des mensen, heeft Hij de grenzen van de volken gesteld naar het getal van de zonen Israëls’, (Deuteronomium 32:7,8).

Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de Kerken die er waren vóór de bij de zonen Israëls ingestelde Kerk, zie over deze Kerken het werk ‘De Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nr. 247. De oudste Kerk die was vóór de vloed en die een hemelse Kerk was of een Kerk die in het goede van de liefde tot de Heer was, wordt verstaan onder de dagen der eeuwigheid, toen de Allerhoogste aan de natiën de erfenis gaf, toen Hij scheidde de zonen des mensen; met de natiën worden degenen aangeduid die in het goede van de liefde zijn, zie eerder nr. 131; en met de zonen des mensen zij die in waarheden vanuit het goede zijn, zie ook eerder de nrs. 63, 151.

De Oude Kerk, die na de vloed was en een geestelijke Kerk was, wordt verstaan onder de jaren van geslacht tot geslacht, toen de Allerhoogste de grenzen van de volken heeft gesteld naar het getal van de zonen Israëls; onder de volken worden degenen verstaan die in het geestelijk goede zijn, namelijk het goede van de naastenliefde jegens de naaste, zie nr. 331; en met het getal van de zonen Israëls wordt iets eenders aangeduid als met de 12 stammen, volgens welke de erfenissen werden gegeven, zoals eerder bij Ezechiël.

Hier moeten twee verborgenheden over de 12 stammen worden vermeld;

1. Dat de ordeningen ervan hebben uitgebeeld, de ordeningen van de gezelschappen van de engelen in de hemel, waarvandaan het is, dat zij alle dingen van de Kerk hebben uitgebeeld, want de Kerk en de hemel handelen één.

2. Dat de uitbeelding van de hemel en van de Kerk valt volgens de orde waarin zij worden genoemd; en dat de eerste naam of de eerste stam de aanwijzing is waaruit de dingen worden bepaald die volgen, dus de dingen van de hemel en van de Kerk met verscheidenheid.

Ten eerste dat de ordeningen van de 12 stammen Israëls hebben uitgebeeld de ordeningen van de gezelschappen van de engelen in de hemelen, dus de hemel, aangezien de hemel bestaat uit gezelschappen van engelen, kan hieruit vaststaan dat iedere stam een of ander essentieel universeels van de Kerk heeft uitgebeeld en vandaar aangeduid en dat de 12 stammen tezamen genomen alle dingen van de Kerk hebben aangeduid en dat de bij de zonen Israëls ingestelde Kerk een uitbeeldende Kerk is geweest en daarom heeft de in 12 stammen verdeelde gehele natie de Kerk in de algehele samenvatting uitgebeeld, dus ook de hemel, want dezelfde goede dingen en dezelfde ware dingen die de Kerk maken, maken ook de hemel, of de dingen die de hemel maken, maken ook de Kerk; zie hierover, ‘Hemel en Hel’, nr. 57.

De ordeningen van de 12 stammen Israëls, volgens de ordeningen van de gezelschappen van de engelen van de hemel, dus volgens de vorm van de hemel, komen uit in de bij Mozes beschreven legeringen ervan, namelijk dat, ‘aan de opgang waren gelegerd de stammen van Juda, Issaschar en Zebulon; een het zuiden de stammen van Ruben, Simeon en Gad; aan het westen de stammen van Efraïm, Manasse en Benjamin; en aan het noorden de stammen van Dan, Aser en Naftali; en de stam

van Levi in het midden van het kamp; en dat zij ook in een eendere orde voorttrokken’, (Numeri 2:1).

Degene die weet wie het zijn en hoedanig zij zijn die in de oostelijke streek wonen en wie en hoedanig zij zijn die in de zuidelijke, de westelijke en in de noordelijke streek wonen en tevens weet wie en hoedanig zij zijn die met iedere stam worden aangeduid, kan de verborgenheid weten waarom aan het oosten waren gelegerd de stammen van Juda, Issaschar en Zebulon en waarom aan het zuiden de stammen van Ruben, Simeon en Gad, enzovoort. Ter toelichting zal alleen worden gesproken over de stammen van Juda, Issaschar en Zebulon, die aan het oosten waren gelegerd.

Met de stam van Juda wordt aangeduid het goede van de liefde tot de Heer, met de stam van Issaschar wordt aangeduid het ware van dat goede en met de stam van Zebulon het huwelijk van het goede en het ware, dat ook het hemels huwelijk wordt genoemd.

Ook zijn zij die in de oostelijke streek in de hemel wonen, allen in het goede van de liefde tot de Heer en in waarheden vanuit dat goede en vandaar in het hemels huwelijk.

Eender moeten de overige stammen worden verstaan, dat allen in de hemel wonen volgens hun hoedanigheid in de vier windstreken en dat de windstreken daar niet zijn volgens de windstreken in onze zonnewereld, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 141 tot 153.

Aangezien de legeringen van de zonen Israëls de ordeningen van de gezelschappen van de engelen uitbeeldden, zag daarom Bileam, toen hij hun legeringen zag, in de geest als het ware de hemel en profeteerde hij en zegende hij hen, waarover het volgende bij Mozes: ‘Bileam richtte naar de woestijn zijn aangezichten en toen hij zijn ogen ophief en zag Israël wonende naar zijn stammen, kwam de Geest Gods over hem en hij uitte een profetische uitspraak en hij zei: Hoe goed zijn uw tabernakels, Jakob, uw habitakels, Israël; zoals dalen worden zij geplant, zoals tuinen aan een rivier’, (Numeri 24:1-4) e.v.

Dat hij, toen de legeringen van de zonen Israëls volgens de stammen geordend zag, zoals eerder is gezegd, is duidelijk, want gezegd wordt dat hij zijn aangezichten richtte naar de woestijn en zag Israël wonende naar zijn stammen; en omdat hij toen de orden van de hemel daarin zag, kwam daarom de Geest Gods over hem, profeteerde hij en zei: Hoe goed zijn uw tabernakels, Jakob, en uw habitakels, Israël; de tabernakels en de habitakels betekenen de woningen zodanig als die in de hemelen zijn; de tabernakels de woningen van hen die in het goede van de liefde zijn en de habitakels de woningen van hen die in waarheden vanuit het goede zijn; de vruchtmakingen van het goede en de vermenigvuldigingen van het ware en daaruit het inzicht en de wijsheid, worden aangeduid met: zoals dalen worden zij geplant, zoals tuinen aan een rivier.

Want al het goede en daaruit al het ware vloeit volgens de vorm van de hemel, zoals men kan zien in wat is getoond in het werk ‘Hemel en Hel’ ten aanzien van de vorm van de hemel, volgens welke vorm de vergezelschappingen en de vergemeenschappingen daar zijn, nrs. 200 tot 212.

Ten tweede: dat de uitbeeldingen van de hemel en de Kerk vallen volgens de orde waarin de stammen worden genoemd en dat de eerste naam of de eerste stam de aanwijzing is, waaruit alle dingen worden bepaald die volgen, dus de dingen van de hemel en van de Kerk met verscheidenheid.

Maar deze verborgenheid kan bezwaarlijk in iemands verstand vallen, tenzij hij in de geestelijke idee is; toch zal dit in het kort worden gezegd: tot voorbeeld diene de stam van Juda, de eerste stam die wordt genoemd; omdat met die stam het goede van de liefde wordt aangeduid, worden daarom vanuit het goede van de liefde als beginsel de betekenissen bepaald van de overige stammen die volgen en dit met een verscheidenheid volgens de orde waarin zij worden genoemd.

Iedere stam immers betekent een of ander universeels van de Kerk en het universele laat in zich specifieke verscheidenheden toe, dus die verscheidenheid uit het eerste universele waaruit zij neerdaalt en daarom trekken alle dingen daar in een reeks vanuit het goede van de liefde, dat met de stam van Juda wordt aangeduid, hun geestelijke zin in het bijzonder. Indien Ruben in de eerste plaats wordt genoemd, met wie het ware in het licht en het verstand van het ware wordt aangeduid, dan trekken daaruit de overige stammen die volgen, de betekenissen die samenstemmen en samenvallen met het universele dat iedere stam betekent; ter vergelijking is het hiermee gesteld zoals met kleuren, die genuanceerd verschijnen door de eerste kleur die zich in de overige verspreidt en het aanzicht schakeert.

Wanneer deze dingen zijn verstaan, kan daaruit vaststaan vanwaar het was dat er antwoorden op welke zaak dan ook werden gegeven door de urim en de thummim; het was immers een uitstraling door de kostbare stenen, uit de oorsprong van de kleur vanuit die steen, waaronder een of andere stam stond, vanuit welke stam de bepaling aanving.

De kleuren van die stenen stemden ook overeen met de universele dingen aangeduid door de ingegrifte stammen; wie dit weet en tevens het universele dat iedere stam betekent, kan enigmatische doorvatten, indien hij in geestelijke verlichting is, wat de stammen betekenen in hun reeks waarin zij in het Woord worden genoemd; zoals wat zij betekenen in de reeks

waarin zij geboren zijn, waarin zij in deze orde op elkaar volgen: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Dan Naftali, Gad, Aser, Issaschar, Zebulon, Jozef, Benjamin, (Genesis 46:9-21).

Wat er wordt aangeduid met die stammen in de reeks waarin zij worden gezegend door vader Israël, waar zij worden genoemd in deze orde: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Zebulon, Issaschar, Dan, Gad, Aser, Naftali, Jozef, Benjamin, (Genesis 49).

Anders wanneer zij worden gezegend door Mozes, in deze volgorde: Ruben, Juda, Levi, Benjamin, Jozef, Efraïm, Manasse, Zebulon, Gad, Dan, Naftali, Aser, (Deuteronomium 33), waar Simeon en Issaschar ontbreken en in hun plaats Efraïm en Manasse zijn en wat met die stammen in een reeks wordt aangeduid elders, zoals in (Genesis 35:23-26; Numeri 1:5-16; 7:1; 13:4-15; 26:5-56; 34:17-28; Deuteronomium 27:12,13; Jozua 15 tot 19; en Ezechiël 48:1).

Dat de 12 stammen verschillende dingen betekenen volgens de orde waarin zij worden genoemd en dus eveneens alle dingen van de hemel met verscheidenheid, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3862, 3926, 3939, 4603, 6337, 6640, 10335.

Wat zij echter betekenen in de reeks waarin zij worden genoemd zoals volgt in dit hoofdstuk van de Openbaring, zal verderop worden gezegd; zij worden immers genoemd in deze orde: Juda, Ruben, Gad, Aser, Naftali, Manasse, Simeon, Levi, Issaschar, Zebulon, Jozef, Benjamin en er wordt aan de namen Dan en Efraïm voorbijgegaan of niet genoemd.

432. vers 5. Vanuit de stam van Juda twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Ruben twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Gad twaalfduizend gezegelden.

Vanuit de stam van Juda twaalfduizend gezegelden, betekent de liefde tot de Heer en dat allen die daarin zijn, in de hemel zijn en in de hemel komen; vanuit de stam van Ruben twaalfduizend gezegelden, betekent het licht van het ware vanuit dat goede en dat allen die daarin zijn in de hemel zijn en in de hemel komen; vanuit de stam van Gad twaalfduizend gezegelden, betekent het goede van het leven daaruit.

433. Vanuit de stam van Juda twaalfduizend gezegelden; dat dit de liefde tot de Heer betekent en dat allen die daarin zijn, in de hemel zijn en in de hemel komen, staat vast uit de uitbeelding en vandaar uit de betekenis van Juda en van diens stam, namelijk de liefde tot de Heer, waarover hierna; uit de betekenis van twaalfduizend, dus allen en alle dingen, zie nr. 430; hier allen die in die liefde zijn.

Uit de betekenis van de gezegelden, namelijk degenen die zijn onderscheiden en gescheiden van hen die in het boze zijn, dus degenen die in het goede zijn, zie nr. 427.

Dat het degenen zijn die in de hemel zijn en in de hemel komen, volgt: die immers werden gezegeld in de voorhoofden, dat wil zeggen, afgescheiden van de bozen; die immers zijn het van wie er wordt gezegd in (Openbaring 14): ‘Het Lam staande op de berg Zion en met Hem 144000, hebbende de Naam van de Vader geschreven in hun voorhoofden; dezen zijn het die met vrouwen niet zijn bevlekt, maagden immers zijn zij, gekocht van de mensen, eerstelingen Gode en het lam’, (Openbaring 14:1,3,4).

Met de berg Zions wordt de hemel aangeduid waar de liefde tot de Heer is; want allen die worden aangeduid met de 12000 vanuit iedere stam of met de 144000 gezegelden in de voorhoofden, zijn zij die de Heer erkennen en Hem liefhebben; en daarom de eerste stam die genoemd wordt, de stam van Juda en met die stam wordt de liefde tot de Heer aangeduid; want, zoals gezegd in nr. 431, de uitbeelding van de hemel valt volgens de orde waarin de stammen worden genoemd en het is de eerste naam of de eerste stam waaruit de bepalingen en de betekenissen van de volgende met verscheidenheid vloeien.

Bovendien wordt in de hemel niemand toegelaten tenzij uit de Heer, want de algehele hemel is van Hem en daarom is niemand daar en komt daar alleen, dan degene die Hem erkent en Hem liefheeft.

Hem liefhebben is niet Hem liefhebben naar de Persoon, maar leven volgens Zijn geboden, zoals Hij eveneens leert met openlijke woorden bij Johannes: ‘Te dien dage zult gij bekennen dat Ik in Mijn Vader ben en gij in Mij en Ik in u; wie Mijn geboden heeft en die doet, die is het die Mij liefheeft; indien iemand Mij zal hebben liefgehad, hij bewaart Mijn woord en Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en verblijf bij hem maken; die Mij niet liefheeft, bewaart Mijn woorden niet’, (Johannes 14:20,21,23,24).

Dat degenen de Heer liefhebben die Zijn geboden en woorden doen en bewaren, is omdat Zijn geboden en woorden de Goddelijke ware dingen betekenen en al het Goddelijk Ware gaat voort uit Hem en dat wat voortgaat uit Hem, is Hijzelf en daarom is de Heer, wanneer de mens in het ware is ten aanzien van het leven, dan in Hem en hij in de Heer en daarom wordt er gezegd: Gij in Mij en Ik in u; en dat Hij zal komen en verblijf bij hem maken.

Dit dus is Hem liefhebben; liefhebben is ook verbonden worden want de liefde is geestelijke verbinding en de verbinding vindt plaats door de opneming van het Goddelijk Ware met leer en leven.

Voordat het vanuit het Woord wordt getoond, dat met Juda of de met Juda genoemde stam de liefde tot de Heer wordt aangeduid, zal gezegd worden wat Juda in elke zin in het Woord betekent: Juda betekent in de hoogste zin de Heer ten aanzien van de hemelse liefde; in de innerlijke zin het hemels rijk van de Heer en het Woord en in de uiterlijke zin de leer vanuit het Woord die van het hemels rijk is.

Omdat het in de hoogste zin de Heer betekent ten aanzien van de hemelse liefde en in de innerlijke zin het hemels rijk, betekent het ook de liefde tot de Heer, want deze liefde is de wederkerige bij de mens en zij regeert in het hemels rijk van de Heer.

Er zijn twee rijken waarin de gehele hemel is onderscheiden: het hemels rijk en het geestelijk rijk: het hemels rijk bestaat uit hen die in de liefde tot de Heer zijn en het geestelijk rijk uit hen die in de liefde jegens de naaste zijn; daaruit blijkt wat er wordt verstaan onder de hemelse liefde en onder de geestelijke liefde; maar over deze rijken, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 20-28.

Deze twee rijken, beeldde de Joden en de Israëlieten uit: de Joden het hemels rijk en de Israëlieten het geestelijk rijk.

Dat Juda ook het Woord betekent, is omdat de Heer het Woord is en het Menselijke heeft aangenomen in die stam opdat Hij ten aanzien van het Menselijke eveneens het Woord zou zijn, waarover het volgende bij Johannes: ‘In de aanvang was het Woord en het Woord was bij God en God was het Woord en het Woord is Vlees geworden en Het heeft onder ons gewoond’, (Johannes 1:1,14).

Het Woord betekent de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware voortgaande vanuit Zijn Goddelijke Liefde; vandaar is het, dat zij die het Goddelijk Ware dat in het Woord is, liefhebben door dit te doen, in de Liefde van de Heer zijn.

Dat de Heer ten aanzien van de hemelse Liefde en vandaar de liefde tot de Heer en eveneens het Woord, met Juda wordt aangeduid, kan vaststaan uit de volgende plaatsen; bij Mozes: ‘Juda, gij, uw broeders zullen u vieren; uw hand in de nek van uw vijanden; uws vaders zonen zullen zich voor u inkrommen.’

‘Een leeuwenwelp is Juda; van de prooi, mijn zoon, zijt gij opgeklommen; hij heeft zich gekromd, hij heeft zich neergelegd zoals een leeuw en zoals een oude leeuw; wie zal hem opwekken.

De scepter zal niet worden verwijderd van Juda en de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt en voor Hem de gehoorzaamheid der volken; hij bindt aan de wijnstok zijn ezelsveulen en aan de voortreffelijke wijnstok de zoon van zijn ezelin; hij wast in de wijn zijn bekleedsel en in het bloed van de druiven zijn omhulsel; rood van ogen door de wijn en wit van tanden door de melk’, (Genesis 49:8-12).

Hier wordt met Juda in de geestelijke zin beschreven het hemels rijk van de Heer en de Heer Zelf ten aanzien van de hemelse liefde; de hemelse liefde is de liefde van de Heer opgenomen

in het hemels rijk en de geestelijke liefde is de liefde van de Heer opgenomen in het geestelijk rijk; het volgende wordt met die woorden aangeduid: Uw broeders zullen u vieren, betekent dat de hemelse Kerk uitmunt boven de overige; de broeders immers of de stammen genoemd naar de zonen van Jakob, die zijn broeders waren, betekenen de Kerk; uw hand in de nek van uw vijanden, betekent dat de helse en de duivelse bende zal worden uitgedreven en vastgebonden; de vijanden zijn degenen die van de hel zijn; de zonen van uw vader zullen zich voor u inkrommen, betekent dat alle waarheden van de Kerk zich zullen onderwerpen; inkrommen is zich onderwerpen en de zonen van zijn vader zijn alle waarheden van de Kerk; want aan hen die in de liefde tot de Heer zijn en vandaar in het hemels rijk, zijn alle waarheden van de Kerk ingeënt.

Een leeuwenwelp is Juda, betekent de onschuld met de ingeboren krachten; de liefde immers tot de Heer is in zich beschouwd de onschuld; deze wordt aangeduid met het welp en de haar ingeboren krachten met de leeuw.

Van de prooi, mijn zoon, zijt gij opgeklommen, betekent de bevrijding van verscheidenen uit de hel; hij heeft zich gekromd, hij heeft zich neergelegd zoals een leeuw en zoals een oude leeuw, betekent het goede van de liefde en het ware daaruit in hun macht; want zich krommen is, wanneer dit van een leeuw wordt gezegd, betekent zich in de macht stellen.

Wie zal hem opwekken, betekent dat hij beschermd is waar hij ook maar is en niet door de hellen kan worden losgewrikt; de scepter zal niet worden verwijderd van Juda, betekent dat de mogendheid niet zal wijken van het goede van de hemelse liefde en de wetgever van tussen zijn voeten, betekent dat evenmin de waarheden van het Woord zullen wijken van de laatste zin ervan.

Totdat Silo komt, betekent de Komst van de Heer en dan de kalmte van de vrede; en voor Hem de gehoorzaamheid van de volken, betekent de waarheden uit Hem en de verbinding erdoor.

Hij bindt aan de wijnstok zijn ezelsveulen, betekent de uiterlijke Kerk en haar dingen uit de Heer en aan de voortreffelijke wijnstok de zoon van zijn ezelin, betekent de innerlijke Kerk en haar waarheden uit de Heer.

Hij wast in de wijn zijn bekleedsel, betekent het uiterlijk of natuurlijk Menselijke van de Heer, dus het Goddelijk Ware vanuit Zijn Goddelijke Liefde en in het bloed van de druiven zijn omhulsel, betekent het innerlijk of redelijk Menselijke van de Heer, dus het Goddelijk Goede vanuit Zijn Goddelijke Liefde; rood van ogen door de wijn, betekent dat het innerlijk of redelijk Menselijke niets anders dan het goede is en wit van tanden door de melk, betekent het uiterlijk of natuurlijk Menselijke niets anders dan het goede van het ware is.

Uit de afzonderlijke dingen in die beschrijving kan vaststaan dat onder Juda niet wordt verstaan Juda, maar bij uitstek enig hemelse, dat zo wordt beschreven, zie ook 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 6363 tot 6381.

Bij Ezechiël: 'Gij, zoon des mensen, neem u één hout en schrijf daarop: Voor Juda en de zonen Israëls en diens genoten; daarna neem één hout en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraïm en van het gehele huis Israëls; daarna verbind die, het ene met het andere u tot één hout, opdat beide één zijn in Mijn hand.

Ik, Ik zal nemen het hout van Jozef dat is in de hand van Efraïm en van de stammen van Israël, diens genoten en toebrengen daarop met het hout van Juda en Ik zal ze maken tot één hout.

Ik, Ik zal de zonen Israëls nemen van tussen de natiën waarheen zij zijn gegaan en Ik zal hen vergaderen van rondom en Ik zal hen aanbrengen op hun land en Ik zal hen maken tot één natie op het land in de bergen Israëls en één Koning zal voor hen allen tot Koning zijn; en zij zullen niet langer twee natiën zijn en niet langer verdeeld worden in twee koninkrijken wederom; Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn, opdat zij allen één Herder hebben en opdat zij in Mijn gerichten wandelen en Mijn inzettingen bewaren en die doen; dan zullen zij wonen op het land dat Ik gegeven heb aan Mijn knecht Jakob, waarin uw vaders hebben

gewoond en zij zullen daar wonen, zij en hun zonen en de zonen van hun zonen tot in het eeuwige en David Mijn Knecht zal hun tot Vorst zijn tot in het eeuwige en Ik zal met hen een verbond van de vrede sluiten, een verbond van de eeuwigheid zal het zijn met hen; en Ik zal hen geven en hen vermenigvuldigen en Ik zal Mijn heiligdom stellen in het midden van hen tot in het eeuwige; zo zal Mijn habitakel bij hen zijn en Ik zal hun tot God zijn en zij zullen Mij tot volk zijn', (Ezechiël 37:16,17,19,21,22,24-27).

Wat deze woorden betekenen, kan niemand weten, tenzij hij weet wat Juda is en Israël en wat Jozef en Efraïm betekenen; dat het niet Juda en Israël, noch Jozef en Efraïm zijn, is duidelijk; want er wordt gezegd dat de onder de natiën verstrooide stammen Israëls zullen worden vergaderd en toegebracht op het land Kanaän en dat David hun koning en vorst zal zijn en dat zij met hem zullen wonen tot in het eeuwige.

Wie weet niet dat de stammen Israëls niet kunnen worden vergaderd en dat David niet langer koning over hen zal zijn?

Daarom moet men weten wat in de geestelijke zin wordt aangeduid met Juda, wat met de zonen Israëls, en ook wat met Jozef en Efraïm en verder met wat David en wat met het land Kanaän.

Met Juda wordt in de geestelijke zin aangeduid het hemels rijk van de Heer; met de zonen Israëls het geestelijk rijk van de Heer; onder Jozef en Efraïm en onder de stammen van Israël die verstrooid zijn en moeten worden vergaderd, worden degenen verstaan die beneden die rijken zijn, omdat zij niet hemels, niet geestelijk, maar natuurlijk zijn, maar wel in het goede van het leven volgens hun godsdienstige opvattingen; dezen ook zijn het die door de Heer worden verstaan bij Johannes: 'Ook andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik toebrengen en zij zullen Mijn stem horen en het zal worden één kudde, één Herder', (Johannes 10:16).

Dezen immers waren niet in de hemel vóór de Komst van de Heer, maar werden door Hem binnengeleid, nadat Hij Zijn Menselijke had verheerlijkt; de oorzaak hiervan was, dat het Goddelijk voortgaande tevoren niet tot hen kon worden uitgestrekt.

Wie deze dingen weet en dat onder David de Heer wordt verstaan ten aanzien van het Goddelijk Ware voortgaande vanuit Zijn Goddelijk-Menselijke, kan de afzonderlijke dingen daar in de reeks weten.

Dat die dingen op twee houten zouden worden geschreven en dat die houten tot één hout zouden worden verbonden, was omdat met hout het goede van het leven wordt aangeduid en alle verbinding in de hemel vindt plaats door het goede en volgens het goede.

Dat hout het goede van het leven betekent, zie 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 643, 2784, 3720, 8354.

Bij Jesaja: 'Wanneer de Heer een banier zal opheffen voor de natiën en zal vergaderen de verdrevenen van Israël en de verstrooiden van Juda zal verzamelen van de vier vleugels der aarde, dan zal de na-ijver van Efraïm wijken en de vijanden van Juda zullen worden uitgeroeid; Efraïm zal niet wedijveren met Juda en Juda zal Efraïm niet benauwen; maar zij zullen aanvliegen op de schouder van de Filistijnen naar de zee', (Jesaja 11:12-14).

Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de zaliging van de natiën, die ook worden aangeduid met de verdrevenen van Israël en de verstrooiden van Juda,

Gezegd wordt immers dat de Heer een banier zal opheffen voor de natiën; onder de verdrevenen van Israël worden degenen verstaan die niet in waarheden zijn, maar toch in het verlangen om die te leren.

Onder de verstrooiden van Juda worden degenen verstaan die in het goede van het leven zijn en daardoor in de liefde tot de Heer, want zij die het liefhebben het goede te doen, hebben de Heer lief; de Heer immers is in dat goede, omdat dit uit Hem is.

Onder Efraïm wordt verstaan het verstandelijke, hier samenstemmend met het goede van de liefde; dat het ene niet zal indruisen tegen het andere, wordt verstaan onder: dan zal de na-

ijver van Efraïm wijken en Efraïm zal niet wedijveren met Juda en Juda zal Efraïm niet benauwen.

Dat zij zullen worden gescheiden van hen die in het van de naastenliefde afgescheiden geloof zijn, wordt daarmee aangeduid dat zij zullen aanvliegen op de schouder van de Filistijnen naar de zee.

De Filistijnen naar de zee, zijn degenen die het geloof scheiden van de naastenliefde of van het goede van het leven; de zee is het laatste van de hemel waar deze ophoudt en aanvliegen op de schouder is verwerpen en zich dus zo afscheiden.

Bij Zacharia: ‘Spring op, gij dochter Zions, maak geschal, gij dochter van Jeruzalem; zie, uw Koning komt tot u, gerecht en getrouw is Hij; Ik zal Mij Juda spannen, Ik zal de boog Efraïm vullen en Ik zal uw zonen opwekken, Zion’, (Zacharia 9:9,13).

Deze dingen ten aanzien van de Komst van de Heer en ten aanzien van de instauratie van de Kerk door Hem bij hen die in het goede van de liefde en in de waarheden van de leer daaruit zijn.

De dochter Zions en de dochter van Jeruzalem betekent de Kerk die bij hen is; uw Koning die komt gerecht en getrouw, is de Heer, vanuit Wie het goede van de liefde en het ware van de leer is; Ik zal Mij Juda spannen, Ik zal de boog Efraïm vullen, betekent dat de Kerk moet worden geïnstalleerd bij hen die in het goede van de liefde tot de Heer zijn en in de ware dingen van de leer daaruit.

Onder Juda worden hier degenen verstaan die in het goede van de liefde tot de Heer zijn en onder Efraïm de waarheden van de leer; Efraïm immers betekent het verstandelijke van de Kerk en de boog de leer van het ware.

Dat de boog de leer betekent, zie nr. 357, waar ook deze dingen zijn ontvouwd; de zonen Zions zijn die; dat niet de Joodse natie onder Juda daar wordt verstaan, noch Efraïm onder Efraïm, is duidelijk; want de Kerk van de Heer werd niet geïnstalleerd omdat zij bij de Joodse natie niet werd opgenomen en de stam van Efraïm was er toen niet.

Bij dezelfde: ‘Jehovah Zebaoth zal Zijn kudde bezoeken, het huis van Juda en Hij zal hen stellen zoals het paard van Zijn heerlijkheid in de oorlog; vanuit hem de hoekige, vanuit hem de nagel, vanuit hem de boog des krijgs; machtig zal Ik maken het huis van Juda en het huis van Jozef zal Ik behouden en Ik zal hen doen wonen; van daar zullen zij zijn zoals de machtige Efraïm en hun hart zal zich verblijden zoals van de wijn’, (Zacharia 10:3,4,6,7).

Onder het huis van Juda wordt ook hier het hemels rijk van de Heer verstaan, dat bestaat uit degenen die in de liefde tot Hem zijn en onder Efraïm worden degenen verstaan die in de waarheden van de leer daaruit zijn; want zij allen die in het hemels rijk van de Heer zijn, zijn in de waarheden van de leer, zij hebben immers de waarheden als het ware ingeënt en in hun harten gegrift; zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 25,26; het overige kan men ontvouwd zien eerder in de nrs. 355, 376.

Bij dezelfde: ‘Jubel en verblijd u, gij dochter Zions; zie, Ik ben komende opdat Ik zal wonen in het midden van u; dan zullen vele natiën Jehovah aankleven te dien dage en zij zullen Mij tot een volk zijn; Jehovah zal Zich Juda een erfenis maken, Zijn aandeel op het land der heiligheid en Hij zal wederom Jeruzalem verkiezen’, (Zacharia 2:10-12).

Dat hier onder Juda niet de Joodse natie wordt verstaan, noch Jeruzalem onder Jeruzalem, blijkt duidelijk, want daar wordt gehandeld over de Komst van de Heer, toen die natie geheel en al was teruggeweken en Jeruzalem daarna vernietigd was en toch wordt gezegd dat Jehovah Zich Juda een erfenis zal maken en Zijn aandeel op het land der heiligheid en Jeruzalem wederom zal verkiezen en daarom worden onder Juda degenen verstaan die in de liefde tot de Heer zijn en onder Jeruzalem wordt de Kerk verstaan ten aanzien van de leer bij hen.

Bij Nahum: ‘Zie, op de bergen de voeten van degene die de goede boodschap brengt, uitroepende de vrede; vier, Juda, uw feesten, betaal uw geloften, omdat Belial voortaan niet

meer door u zal doorgaan; hij zal geheel worden uitgeroeid’, (Nahum 1:15); ook deze dingen betreffen de Heer.

Zijn Komst wordt verstaan onder: Zie, op de bergen de voeten van degene die de blijde boodschap brengt, uitroepende de vrede; met feesten vieren en geloften betalen wordt aangeduid, vanwege Zijn Komst zich verheugen en dan Hem vereren.

Daarmee dat Belial voortaan niet meer door Juda zal doorgaan, hij zal geheel worden uitgeroeid, wordt aangeduid dat het boze niet bij hen zal zijn, omdat zij in de Heer zijn.

Deze woorden konden niet worden gezegd van de Joodse natie, maar van hen die in de liefde tot de Heer zijn; vanwaar het blijkt dat dezen onder Juda worden verstaan.

Bij Maleachi: ‘Zie, Ik zend Mijn engel, die de weg vóór Mij zal bereiden; en plotseling zal tot Zijn tempel komen de Heer; dan zal voor Jehovah zoet zijn het spijsoffer van Juda en Jeruzalem, naar de dagen der eeuw en naar de vorige jaren’, (Maleachi 3:1,4).

Dat deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de Komst van de Heer en dat onder de engel die de weg vóór Hem zal bereiden, Johannes de Doper wordt verstaan, is in de Kerk bekend; dat dan voor Jehovah zoet zal zijn het spijsoffer van Juda en Jeruzalem, betekent dat dan de eredienst vanuit het goede van de liefde tot de Heer aangenaam zal zijn.

Het spijsoffer van Juda betekent die eredienst; dat de eredienst van de Joodse natie en van Jeruzalem niet aangenaam is geweest, staat vast, want zij erkenden de Heer niet, maar hebben Hem geheel en al verstoten.

Naar de dagen der eeuw en naar de vorige jaren, betekent naar de eredienst in de Oude Kerken; de Oudste Kerk, die vóór de vloed en in de liefde tot de Heer was, wordt verstaan onder de dagen der eeuw of van de eeuwigheid en de Oude Kerk, die na de vloed was en die een geestelijke Kerk was, wordt verstaan onder de vorige jaren.

Bij Joël: ‘Het zal te dien dage geschieden dat de bergen van most zullen druipen en de heuvels van melk zullen vloeien en alle beken van Juda zullen van wateren vloeien; en een bron zal van het huis van Jehovah uitgaan en bewateren de stroom van Sittim; Egypte zal tot woestheid zijn en Edom tot een woestijn van woestheid, vanwege het geweld van de zonen van Juda, van wie zij het bloed hebben vergoten in hun land; maar Juda zal tot in het eeuwige zitten en Jeruzalem tot geslacht en geslacht’, (Joël 3:18-20).

Ook daar wordt gehandeld over de Komst van de Heer en over de nieuwe hemel en over de nieuwe aarde; en daarmee dat de bergen van most zullen druipen, wordt aangeduid, dat vanuit het goede van de liefde al het ware zal zijn.

Dat de bergen het goede van de liefde betekenen, zie eerder nr. 405; en dat de wijn en de most het ware betekent, nr. 376.

Daarmee dat de heuvels van melk zullen vloeien, wordt aangeduid dat vanuit het goede van de naastenliefde jegens de naaste het geestelijk leven zal zijn en daarmee dat alle beken van Juda zullen vloeien van wateren, wordt aangeduid dat vanuit de afzonderlijke dingen van het Woord de waarheden zullen zijn, waardoor het inzicht is.

Daarmee dat een bron van het huis van Jehovah zal uitgaan en de stroom van Sittim zal bewateren, wordt aangeduid dat vanuit de hemel uit de Heer het ware van de leer zal zijn, dat degenen zal verlichten die in de erkenningen en de wetenschappen zijn.

Egypte zal tot woestheid zijn en Edom tot een woestijn van woestheid, betekent dat de valse beginselen en de boosheden van de eigenliefde, beide vanuit de natuurlijke mens, zullen worden vernietigd.

Vanwege het geweld van de zonen van Juda, van wie zij het onschuldig bloed hebben vergoten in hun land, betekent vanwege de vervalste waarheden en de verechtreukte goedheden van het Woord, die zij hebben verdorven en vernietigd.

Juda zal tot in het eeuwige zitten en Jeruzalem tot geslacht en geslacht, betekent dat het Woord en daaruit de leer van het echte ware tot in het eeuwige zal aanblijven bij hen die in de liefde tot de Heer zijn; daaruit blijkt ook, dat niet Juda onder Juda, noch Jeruzalem onder Jeruzalem daar wordt verstaan.

Bij dezelfde: ‘Tyrus en Zidon en alle grenzen van de Filistijnen; snel zal Ik de vergelding wederbrengen op uw hoofd, omdat gij Mijn zilver en Mijn goud hebt genomen en de verlangenswaardige dingen van Mijn goederen hebt binnengedragen in uw tempels; en de zonen van Juda en de zonen van Jeruzalem hebt gij verkocht aan de zonen van de Grieken opdat gij hen verre zou verwijderen van hun grenzen’, (Joël 3:4-6).

Onder Tyrus en Zidon en onder de Filistijnen worden degenen verstaan die de waarheden en de goedheden van het Woord hebben vervalst; Mijn zilver en Mijn goud betekenen die ware en goede dingen en die binnendragen in hun tempels, betekent ze vervalsen en ontwijden; de zonen van Juda en de zonen van Jeruzalem verkopen aan de zonen van de Grieken, betekent alle waarheden en goedheden van het Woord verdraaien en vervalsen.

De zonen van Juda zijn de goede dingen van het Woord, de zonen van Jeruzalem zijn de waarheden ervan en de zonen van de Grieken zijn de valsheden.

Hen verre verwijderen van hun grenzen, betekent ver van de waarheden zelf; wie de geestelijke zin van het Woord niet weet, kan geloven dat degenen die in Tyrus en Zidon en in Filistea waren, de zonen van Juda en van Jeruzalem hebben verkocht aan de Grieken, maar dit is een profetische uitspraak, waarin de natiën die genoemd worden, dingen van de Kerk betekenen.

Bij Jeremia: ‘In die dagen zullen zij gaan, het huis van Juda en het huis van Israël en zij zullen tezamen komen vanuit het land van het noorden op het land dat Ik uw vaders heb doen erven’, (Jeremia 3:18).

Ook deze uitspraak over de Komst van de Heer en over de nieuwe Kerk uit Hem; Zijn Komst wordt verstaan onder: in die dagen; en de nieuwe Kerk onder: het huis van Juda en het huis van Israël; de Kerk die is vanuit hen die in de liefde tot de Heer zijn, onder het huis van Juda en de Kerk die is vanuit hen die in de naastenliefde jegens de naaste zijn en de geestelijke Kerk wordt genoemd, onder het huis van Israël.

Dat zij tezamen zullen komen vanuit het land van het noorden op het land dat Ik uw vaders heb doen erven, betekent dat zij vanuit onwetendheid en vanuit valsheden waarin zij toen waren, in de erkenningen en in het licht van het ware, die van de Kerk zijn, zullen komen. Het land van het noorden betekent de staat van onwetendheid en het valse van de godsdienst; het land dat de vaders hebben geërfd, betekent de Kerk die in de erkenningen en in het licht van het ware is.

Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de natiën, waaruit de nieuwe Kerk moet worden geïnstalleerd; dat niet het huis van Juda, noch het huis van Israël toentertijd, namelijk toen de Heer in de wereld was, vanuit het land van het noorden is gekomen, is bekend; de Joden immers waren toen in het land Kanaän en de Israëlieten waren verstrooid.

Bij dezelfde: ‘Zie, de dagen zijn komende wanneer Ik David een gerechte Spruit zal opwekken, Die als Koning zal regeren en Hij zal voorspoedig zijn en Hij zal gericht en gerechtigheid doen in het land; in Zijn dagen zal Juda gezaligd worden en Israël zal zeker wonen en dit is Zijn Naam waarmee zij Hem zullen noemen: Jehovah onze Gerechtigheid’, (Jeremia 23:5,6; 33:15,16).

Hier betreft het klaarblijkend de Heer, Die de Spruit van David is en Die als Koning zal regeren en Die zal worden genoemd Jehovah onze Gerechtigheid.

Dat in Zijn dagen Juda zal gezaligd worden en Israël zeker zal wonen, betekent dat degenen moeten worden gezaligd die in de liefde tot Hem en in de naastenliefde jegens de naaste zijn, zoals eerder; dat Juda niet werd gezaligd en dat Israël niet werd teruggeroepen of kon worden teruggeroepen, opdat hij zeker zou wonen, dat wil zeggen, zonder bestoking door boosheden en valsheden, staat vast.

Bij dezelfde: ‘Ik zal Israël terugbrengen tot het habitakel van hem, opdat hij zal weiden in Karmel en Basan en in de berg van Efraïm en in Gilead zijn ziel verzadigd zal worden; in die dagen en in die tijd zal de ongerechtigheid van Israël en de zonden van Juda worden gezocht en zij zullen niet worden gevonden’, (Jeremia 50:19,20).

Ook hier ten aanzien van de instauratie van de Kerk uit de Heer bij de natiën, die worden verstaan onder Israël die zal worden teruggebracht tot zijn habitakel; eender onder Juda, wiens zonden niet zullen worden gevonden.

Dat zij moeten worden geleid door de Heer en moeten worden onderricht in het goede van de naastenliefde, wordt daaronder verstaan, dat zij zullen weiden in Karmel en Basan en in de berg van Efraïm en in Gilead.

Bij Zacharia: ‘Te dien dage zal Ik alle paard met verbijstering slaan en zijn ruiter met zinloosheid en over het huis van Juda zal Ik Mijn oog openen; te dien dage zal Ik de leiders van Juda stellen zoals een oven des vuurs in het brandhout en zoals een fakkel des vuurs in de schoof, opdat zij verteren ter rechter- en ter linkerzijde alle volken rondom, opdat Jeruzalem nog zal wonen onder zich in Jeruzalem; Jehovah zal eerst de tenten van Juda behouden’, (Zacharia 12:4,6,7).

Daar wordt gehandeld over de verwoesting van de vorige Kerk en over de instauratie van de nieuwe Kerk door de Heer; de verwoesting van de vorige Kerk wordt beschreven met: te dien dage zal Ik alle paard met verbijstering slaan en zijn ruiter met zinloosheid; met het paard immers wordt het verstand van het ware bij de mens aangeduid en met de ruiter het inzicht, zie nr. 355.

Met het huis van Juda wordt de Kerk aangeduid bij hen die in het goede van de liefde tot de Heer zijn; van hen wordt gezegd dat de Heer over haar Zijn oog zal openen; dat de boosheden die uit de hel zijn, door hen en bij hen zullen worden verstrooid en eveneens de valsheden, wordt daarmee aangeduid dat Hij de leiders van Juda zal stellen zoals een oven des vuurs in het brandhout en zoals een fakkel des vuurs in de schoof, opdat zij verteren ter rechter- en ter linkerzijde alle volken rondom.

Dat die Kerk beschermd zal zijn tegen de bestoking van boosheden en valsheden, wordt daarmee aangeduid, dat Jeruzalem onder zich in Jeruzalem zal wonen en dat de Heer in elk geval degenen zal zaligen die in de liefde tot Hem zijn, wordt daarmee aangeduid: dat Jehovah eerst de tenten van Juda zal behouden.

Bij Jesaja: ‘Het woord van Jehovah over Juda en Jeruzalem: het zal geschieden in het nageslacht der dagen, dat de berg van Jehovah zal zijn vastgesteld tot een hoofd der bergen en verheven boven de heuvels en tot hem zullen alle natiën samenvloeien en vele volken zullen gaan en zeggen: Komt en laat ons opklimmen tot de berg van Jehovah, tot het huis van de God Jakobs, Die ons zal leren van Zijn wegen en laten wij gaan in Zijn paden’, (Jesaja 2:1-3). Deze dingen zijn eveneens gezegd ten aanzien van de nieuwe Kerk uit de Heer; onder de berg van Jehovah, die dan zal worden vastgesteld en tot een hoofd der bergen, wordt Zion verstaan en daarmee wordt de hemelse Kerk aangeduid en de liefde tot de Heer, die degenen hebben die van die Kerk zijn.

Dat dit het voornaamste van de Kerk is, dat zal groeien en krachten verkrijgen, wordt daarmee aangeduid dat hij tot een hoofd der bergen zal zijn en verheven boven de heuvelen.

Dat degenen die in het goede zijn, de Heer zullen erkennen en tot de Kerk zullen toetreden, wordt aangeduid met: Tot die berg zullen alle natiën samenvloeien; de natiën betekenen hen die in het hemels goede zijn, dus het goede van de liefde tot de Heer en de volken degenen die in het geestelijk goede zijn, namelijk het goede van de naastenliefde jegens de naaste; van hen wordt gezegd: Vele volken zullen gaan en zeggen: Komt en laat ons opklimmen tot de berg van Jehovah, tot het huis van de God Jakobs.

Dat de natiën degenen betekenen die in het hemels goede zijn en de volken hen die in het geestelijk goede zijn, zie eerder nr. 331.

Bij dezelfde: ‘Jehovah uw Verlosser en uw Formeerder van de baarmoeder af, vaststellende het Woord van Zijn knecht en Hij vervolmaakt de raad van Zijn boden, zeggende tot Jeruzalem: Gij zult bewoond worden en tot de steden van Juda: Gij zult gebouwd worden en Ik zal de woestheden ervan oprichten’, (Jesaja 44:24,26).

Ook daar wordt gehandeld over de Komst van de Heer, Die is Jehovah uw Verlosser en Formeerder van de baarmoeder aan; Verlosser wordt Hij genoemd omdat Hij heeft bevrijd uit de hel en Formeerder vanuit de baarmoeder omdat Hij de mens wederverwekt.

De voorzegging door de profeten met betrekking tot Hem en ten aanzien van de zaliging van de mensen, wordt verstaan onder: Vaststellende het woord van Zijn knecht en Hij vervolmaakt de raad van Zijn boden.

Dat degenen moeten worden gezaligd die van Zijn Kerk zijn en dat die moeten worden onderricht in de waarheden van de hemelse leer, wordt verstaan onder: Zeggende tot Jeruzalem: Gij zult bewoond worden en tot de steden van Juda: Gij zult gebouwd worden; Jeruzalem is de Kerk en de steden van Juda zijn de waarheden van de hemelse leer.

Dat de valsheden die de Kerk vernietigen, zullen worden uiteengeslagen, wordt verstaan onder: De woestheden ervan zal Ik oprichten.

Dat door de Heer niet is gezegd dat Jeruzalem zou worden bewoond en dat de steden van Juda zouden worden gebouwd, maar dat Jeruzalem zou worden vernietigd, wat ook is gebeurd, is bekend.

Bij dezelfde: ‘Ik zal vanuit Jakob een zaad voortbrengen en vanuit Juda een erfgenaam van Mijn bergen, opdat de uitverkorenen die bezitten en Mijn knechten daar wonen’, (Jesaja 65:9).

Hier wordt onder Jakob en onder Juda niet het volk vanuit Jakob en de natie vanuit Juda verstaan, maar de door de Heer te instaureren Kerk: onder Jakob de Kerk die in het goede van het leven is en onder Juda de Kerk die in het goede van de liefde tot de Heer is; dus onder Jakob de uiterlijke en onder Juda de innerlijke Kerk.

Onder het zaad wordt de naastenliefde en het geloof verstaan en onder de bergen worden de goedheden van de liefde verstaan; zij die in de naastenliefde zijn, worden uitverkorenen genoemd en zij die in waarheden vanuit het goede van de liefde zijn, worden knechten genoemd en daarom wordt er gezegd: Opdat de uitverkorenen die bezitten en Mijn knechten daar wonen.

Bij Ezechiël: ‘Juda en het land Israëls waren uw kooplieden in tarwe van Minnit en pannag en honing en olie en balsem, dreven zij koophandel met u’, (Ezechiël 27:17); deze dingen zijn gezegd ten aanzien van Tyrus, waarmee de Kerk wordt aangeduid ten aanzien van de erkenningen van het ware en het goede; vandaar ook worden met Tyrus aangeduid de erkenningen van het ware en het goede die van de Kerk zijn.

Daar wordt gehandeld over de koopwaren en de koophandels van Tyrus, waarmee wordt beschreven hoe die erkenningen worden verworven, hier die worden verworven vanuit Juda en vanuit het land Israël en omdat met Juda het goede van de liefde wordt aangeduid en met Israël het ware vanuit dat goede, wordt er daarom gezegd: dat zijn koophandels waren in tarwe van Minnit [plaats] en pannag [zoete etenswaren] en in honing en in olie en in balsem, omdat met tarwe van Minnit en pannag de waarheden en de goedheden van de Kerk van elk geslacht worden aangeduid: met de honing het goede van de liefde in de natuurlijke mens, met de olie het goede van de liefde in de geestelijke mens en met de balsem de waarheden die vanwege het goede aangenaam zijn, zie eerder nr. 375, waar deze dingen uitvoeriger zijn ontvouwd.

Uit de koopwaren in dat hoofdstuk vermeld en in de geestelijke zin verstaan, blijkt duidelijk wat met de verschillende daar vermelde natiën wordt aangeduid, dus wat met Juda, met Israël; de koopwaren immers daar wijzen het aan.

Dat onder Juda niet de Joodse natie wordt verstaan, kan ook vaststaan bij (Ezechiël 48), waar wordt gehandeld over het nieuwe land dat moet worden verdeeld onder de twaalf stammen Israëls, welke stammen daar ook worden genoemd en welk deel van het land iedere stam zal bezitten; en daar wordt veel gehandeld over de stam Juda en dat het heiligdom in het midden van die stam zal zijn, vers 8 tot 22.

Hieruit blijkt dat onder de daar genoemde stammen niet die stammen worden verstaan; er waren er immers elf verstrooid en waren tot natiën geworden, van welke natiën zij niet worden onderkend; zij waren immers heengeleid tot een voortdurende ballingschap. Verder blijkt ook dat onder het land daar niet een land wordt verstaan, maar de Kerk, dus onder de daar genoemde stammen zulke dingen die van de Kerk zijn en onder Juda daar de hemelse Kerk of de Kerk die in de liefde tot de Heer is, waarin daarom het heiligdom is. Iets eenders wordt onder Juda en Israël verstaan bij David: ‘Juda werd tot het heiligdom en Israël tot Zijn heerschappijen’, (Psalm 114:2).

Het heiligdom betekent in de hoogste zin de Heer Zelf en in de betrekkelijke zin de eredienst van Hem vanuit het goede van de liefde; met Israël wordt het ware van de Kerk vanuit dat goede aangeduid en omdat de waarheden vanuit het goede, of het goede door de waarheden, alle macht heeft, wordt er daarom gezegd dat Israël werd tot Zijn heerschappijen.

Aangezien met Juda het hemels rijk van de Heer wordt aangeduid en met Israël het geestelijk rijk van de Heer, zoals eerder is gezegd en het hemels rijk dat is, wat het priesterschap van de Heer in de hemel uitmaakt en het geestelijk rijk dat wat het koningschap van de Heer uitmaakt, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs, 24, 226.

Vandaar is het dat de Heer in het Woord Koning wordt genoemd en bij de evangelisten de Koning der Joden, (Mattheüs 2:2; Johannes 18:33,37; 19:19); en onder de Heer als Koning der Joden wordt de Heer verstaan ten aanzien van het Goddelijk Ware voortgaande vanuit het Goddelijk Goede van Zijn Goddelijke Liefde.

Vandaar betekenen de koningen in het Woord de waarheden die vanuit het goede zijn, zie eerder nr. 31.

Bij Jeremia: ‘Zie, de dagen zijn komende waarop Ik zal bezaaien het huis van Israël en het huis van Juda met zaad des mensen en zaad des beestes; en waarop Ik zal sluiten met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond; dit is het verbond dat Ik zal sluiten met het huis van Israël na deze dagen: Ik zal Mijn Wet geven in hun midden en Ik zal die op hun hart schrijven en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn’, (Jeremia 31:27,31,33,34).

Onder de dagen komende, wordt ook hier de Komst van de Heer verstaan en daarom wordt niet verstaan dat dan een nieuw verbond zal worden gesloten met het huis van Israël en met het huis van Juda, maar met een nieuwe Kerk door de Heer te instaureren, die wordt verstaan onder het huis van Israël en onder het huis van Juda in het midden van hen zou de wet gegeven worden en op het hart geschreven worden.

Dat dit niet is gebeurd met het huis van Israël en met het huis van Juda, is bekend, want het verbond met de Heer hebben zij geheel en al verworpen en eveneens heden ten dage eender; het verbond betekent de verbinding met de Heer door de liefde tot Hem, vanuit welke verbinding de Wet of het Goddelijk Ware in hen wordt gegeven, zowel in hun leer als in hun leven, namelijk de wet in het midden en geschreven op het hart.

Het huis van Israël en het huis van Juda bezaaien met zaad des mensen en zaad des beestes, betekent degenen hervormen die van de nieuwe Kerk zijn door de waarheden en de goedheden die van het inzicht en van de aandoening zijn.

Het zaad is het ware, de mens is het inzicht en het beest is het goede van de aandoening.

Dat het beest dat betekent, zal hierna worden getoond, bij Zacharia: ‘Vele volken en talrijke natiën zullen komen om te zoeken Jehovah Zebaoth in Jeruzalem en om te smeken de aangezichten van Jehovah; in die dag zullen toen mannen vanuit alle tongen van de natiën de slip van een Joodse man grijpen, al zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, omdat wij hebben gehoord dat God met u is’, (Zacharia 8:22,23).

Wie niet weet dat onder de Jood degenen worden verstaan die in de liefde tot de Heer zijn en vandaar in de waarheden van de leer, kan gemakkelijk daartoe worden gebracht om te geloven dat deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de Joden en ten aanzien van de binnenleiding van

hen in het land Kanaän en dat dan alle anderen die gezaligd willen worden, de slip van hun kleed zullen grijpen, biddende dat het geoorloofd zal zijn het te begeleiden.

Maar degenen die weten dat deze dingen niet zijn gezegd ten aanzien van enige binnenleiding in het land Kanaän tot Jeruzalem daar en dat onder de Jood niet zij die van die natie zijn, worden verstaan, maar dat onder Jeruzalem de door de Heer te instaureren nieuwe Kerk wordt verstaan en onder de Jood ieder die in het goede van de liefde tot de Heer is en onder de slip van een Jood het ware vanuit dat goede, kan weten, wat alle dingen in dat hoofdstuk en wat die woorden in het bijzonder betekenen.

Daar immers wordt gehandeld over de samenroeping en de toetreding van de natiën tot de Kerk en onder de Jood worden degenen verstaan die de Heer erkennen en Hem liefhebben en onder diens slip grijpen het verlangen om het ware uit Hem te weten.

Onder de tien mannen vanuit alle tongen van de natiën werden verstaan allen vanuit onverschillig welke godsdienst; tien mannen betekenen allen en de tongen van de natiën de godsdienstigheden.

Hieruit nu kan vaststaan, hoezeer degenen ijlen die geloven dat de Joden aan het einde der tijden tot de Heer zullen worden bekeerd en binnengeleid in het land Kanaän; en dezen zijn degenen die geloven dat onder het land, onder Jeruzalem, onder Israël en onder Juda in het Woord wordt verstaan: het land Kanaän, de stad Jeruzalem, het Israëlitische volk en de Joodse natie; maar zij die dit tot dusverre hebben geloofd, zijn te verontschuldigen, omdat zij niet iets ten aanzien van de geestelijke zin van het Woord hebben geweten, dus niet dat met het land de Kerk wordt aangeduid, met Jeruzalem dezelfde ten aanzien van de leer, met Israël degenen die van de geestelijke Kerk zijn; en verder, dat waar bij de profeten wordt gehandeld over het binnenleiden van hen in het land Kanaän, wordt verstaan het binnenleiden van de gelovigen in de hemel en in de Kerk; dit is ook gebeurd toen de Heer in de wereld kwam, want toen werden al diegenen in de hemel binnengeleid die in het goede van de naastenliefde hadden geleefd en God onder de Menselijke vorm hadden vereerd; en dezen werden bewaard onder de hemel tot aan de Komst van de Heer en werden binnengeleid nadat de Heer Zijn Menselijke had verheerlijkt.

Dezen zijn het die worden verstaan in verscheidene plaatsen in het profetische Woord, waar gehandeld wordt over de gevangenschap van de zonen Israëls en van Juda en over het terugbrengen van hen tot het land; ook worden degenen verstaan die moesten worden binnengeleid in de Kerk en vandaar in de hemel, vanuit de landen na Zijn Komst, niet alleen waar de christelijke godsdienst is aanvaard, maar ook overal elders; al dezen zijn het die worden verstaan in vele plaatsen waar Israël, Juda en Jeruzalem worden genoemd en wordt gehandeld over de binnenleiding in het land, zoals bij (Jesaja 10:21,22; 11:11,12; 43:5,6; 49:10-26; 56:8; 60:1-5,9; Jeremia 3:12-20; 16:15,16; 23:7,8; 30:2-12; 31:1-14,23-40; 33:6-18; Ezechiël 16:60-62; 20:40-42; 34:11-16; 37:21-28; 39:21-29; Hosea 3:5; Joël 2:18-27; 2:32; Amos 9:12-15}; en elders.

Als voorbeeld kan dienen deze beide plaatsen krachtens welke de Joden zich overreden en eveneens de christenen geloven, dat de Joodse natie zal terugkeren in het land Kanaän en vóór de overigen moet worden gezaligd; bij Jesaja: ‘Dan zullen al uw broeders vanuit alle natiën een gave aanbrengen voor Jehovah, op paarden en op de wagen en op rosbaren [dragers] en op muil dieren en op snelle lopers, tot de berg van Mijn heiligheid, Jeruzalem en gelijk als de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde welke Ik zal maken, vóór Mij zullen staan, zo zal uw zaad en uw naam staan’, (Jesaja 66:20,22); wat deze dingen betekenen zie de nrs. 355, 405, waar zij zijn ontvouwd.

Onder de nieuwe hemel en de nieuwe aarde wordt de hemel en de Kerk verstaan vanuit hen die door de Heer moesten worden gezaligd nadat Hij Zijn Menselijke had verheerlijkt, zoals eerder is gezegd.

Bij dezelfde: ‘Ik zal jegens de natiën Mijn hand opheffen en jegens de volken Mijn banier opsteken, opdat zij uw zonen aanbrengen in de schoot en uw dochters aandragen op de

schouder en koningen zullen uw voedstersheren zijn en hun vorstinnen de zoogsters; de aangezichten zullen zij ter aarde inkrommen voor U en het stof van Uw voeten zullen zij likken', (Jesaja 49:22,23).

In dat hele hoofdstuk wordt gehandeld over de Komst van de Heer en over de zaliging van hen die Hem opnemen, zoals duidelijk blijkt uit de verzen 6 tot 9 van dat hoofdstuk; en dus niet over de zaliging van de Joden, te minder over het terugbrengen van hen in het land Kanaän.

Dat niet de Joodse natie in de aangevoerde plaatsen werd verstaan, kan ook hieruit blijken dat zij de ergste natie is geweest en afgodisch van hart en dat zij niet in het land Kanaän werd binnengeleid vanwege enig goede van het hart en gerechtigheid, maar vanwege de aan hun vaders gedane belofte; en dat geen waarheden en goedheden van de Kerk bij hen zijn geweest, maar valsheden en boosheden en dat zij daarom uit het land Kanaän werden geworpen en verdreven, zoals kan vaststaan uit al die plaatsen in het Woord, waar die natie wordt beschreven.

Hoedanig die natie is geweest en zal zijn, namelijk de ergste, wordt door Mozes beschreven in het lied, met deze woorden: 'Ik zal Mijn aangezichten van hen verbergen, Ik zal zien wat hun nageslacht zal zijn; een geslacht immers van verkeerdheden zijn zij, zonen in wie de getrouwheid niet is; Ik heb gezegd: tot de uiterste hoeken zal Ik hen uitwerpen, Ik zal van de mens hun gedachtenis doen ophouden; want zij zijn een natie verloren gegaan in raadslagen; ook is er in hen geen inzicht; van de wijnstok van Sodom is hun wijnstok en van de velden van Gomorra; haar druiven zijn druiven van gal, trossen der bitterheden hebben zij; venijn van draken is hun wijn en wrede gal van adders.

Is dat niet weggeboren bij Mij, verzegeld in Mijn schatten; Mijne is de wraak en de vergelding', (Deuteronomium 32:2- tot 35).

Daar wordt beschreven hoedanig de Kerk is bij hen, namelijk in afgrijpselijke valsheden vanuit het boze; hoedanig de Kerk bij hen is, wordt daaronder verstaan dat van de wijnstok van Sodom hun wijnstok is en van de velden van Gomorra; de wijnstok betekent de Kerk; de valsheden van het boze die zij hebben, wordt daaronder verstaan dat haar druiven, druiven van gal zijn, trossen der bitterheden hebben zij, venijn van draken is hun wijn en wrede gal van adders.

De druiven betekenen de goedheden van de Kerk, maar de druiven van gal en de trossen der bitterheden betekenen de boosheden vanuit afgrijpselijke valsheden.

De valsheden zelf van hen worden verstaan onder: venijn van draken is hun wijn en wrede gal van adders; de wijn betekent het ware vanuit het Woord, maar het venijn van draken en de gal van adders, betekent het ontzaglijk valse dat ontstaat vanuit de vervalste waarheden van het Woord.

Eender wordt die natie elders in het Woord beschreven, zoals in (Deuteronomium in het boek Richteren), bij de profeten, zoals bij (Jeremia 5:20-31; 7:8-34; 9:1-25; 11:6-17; 13:9-27; 19:1-15; 32:30-35; 44:2-24).

Dat die natie in hun hart afgodisch is geweest, blijkt uit genoemde plaatsen en uit zeer vele andere, zoals bij Jeremia: 'Naar het getal van uw steden waren uw goden, o Juda, en naar het getal der straten van Jeruzalem hebt gij altaren gesteld om aan Baäl te roken', (Jeremia 2:28; 11:13).

Dat zij niet in het land Kanaän zijn binnengeleid vanwege enige goedheid van het hart en gerechtigheid, maar vanwege de aan hun vaders gedane belofte, bij Mozes: 'Niet om uw gerechtigheid en om de rechtheid van uw hart zijt gij komende om het land te bezitten, maar opdat Hij het woord bevestigde dat Jehovah heeft gezworen aan uw vaders: Abraham, Izaäk en Jakob; en daarom weet dat niet om uw gerechtigheid Jehovah uw God u is gevende dit goede land om dat te bezitten, omdat een volk hard van nek gij', (Deuteronomium 9:5,6).

Dat er geen waarheden en goedheden van de Kerk bij hen zijn geweest, maar valsheden en boosheden, blijkt uit het Woord waar gehandeld wordt over hun hoererijen en de echtbreuken, bij (Jeremia 3:1; Ezechiël 23:1).

Onder de hoererijen en de echtbreuken in het Woord worden vervalsingen van het ware en de echtbrekingen van het goede verstaan, zie de nrs. 141, 161; daarom worden zij door de Heer genoemd ‘een overspelig geslacht’, (Mattheüs 12:39; Markus 8:38); en eveneens wordt gezegd, ‘dat zij vol zijn van huichelarij, ongerechtigheid en onreinheid’, (Mattheüs 23:27,28) en ‘dat zij door hun overleveringen het Woord hebben vervalst’, (Mattheüs 15:1-6; Markus 7:1-14) en met openlijke woorden bij Johannes: ‘Gij, vanuit de vader de duivel zijt gij en de verlangens van uw vader wilt gij doen; die was een mensenmoorder van den beginne en in de waarheid stond hij niet, omdat de waarheid niet in hem is; wanneer hij de leugen spreekt, spreekt hij vanuit de eigen dingen, omdat hij een leugenspreker is en de vader van deze dingen’, (Johannes 8:44).

Onder de leugen wordt het valse vanuit het boze verstaan; onder de duivel de uitblussing van elk goede; onder de mensenmoorder de uitblussing van elk ware; onder de vader worden zowel degenen verstaan die uit de hel zijn, als degenen die van dat geslacht eerder, vanaf de eerste tijden, hadden geleefd; vanuit de eigen dingen spreken, is vanuit het ingeborene.

Dat zo het al van de Kerk verloren was gegaan en zij daardoor verworpen waren, staat vast bij Jesaja: ‘De Heer Jehovih Zebaoth is verwijderende vanuit Jeruzalem en vanuit Juda de stok en de staf, alle stok des broods en alle staf des waters, de sterke en de man des krijgs, de rechter en de profeet en de waarzegger en de oude; want Jeruzalem heeft aangestoten en Juda is gevallen, omdat hun tong en hun werken zijn tegen Jehovah om te rebelleren in de ogen van Zijn heerlijkheid’, (Jesaja 3:1,2,8).

Verwijderen alle stok des broods en alle staf des waters, betekent al het goede van de liefde en ware van het geloof, waaruit het geestelijk leven is.

Het brood is het goede van de liefde en het water is het ware van het geloof en de stok en de staf zijn de machten en daaruit alle dingen van het geestelijk leven; verwijderen de sterke en de man des krijgs, betekent alle weerstand tegen de boosheden en de valsheden; verwijderen de rechter en de profeet, betekent al het goede en ware van de leer; verwijderen de waarzegger en de oude, betekent alle inzicht en wijsheid; hun tong en hun werken zijn tegen Jehovah om te rebelleren in de ogen van Zijn heerlijkheid, betekent dat alles van hun leer en van hun leven volslagen tegen het Goddelijk Ware is; de tong is de leer, de werken zijn het leven, de ogen van de heerlijkheid van Jehovah zijn het Goddelijk Ware; rebelleren is tegen deze dingen zijn. Bij dezelfde: ‘Wat was er meer te doen aan Mijn wijngaard; oordeelt tussen Mij en Mijn wijngaard; wat is er aan Mijn wijngaard te doen dat Ik daarin niet heb gedaan en daarom verwachtte Ik dat hij druiven zou maken, maar hij maakte wilde druiven; en Ik zal u bekend maken wat Ik aan Mijn wijngaard zal doen, door te verwijderen zijn tuin, opdat hij zal zijn tot afweiding, door te verbreken zijn lemen muur, opdat hij zal zijn tot vertreding; Ik zal hem tot verlating stellen, opdat doorn en distel zullen opkomen; ja zelfs zal Ik de wolken gebieden dat zij geen regen erop doen regenen’, (Jesaja 5:3-6).

Onder de wijngaard wordt hier de Kerk bij die natie verstaan; met Ik verwachtte dat hij druiven zou maken, maar hij maakte wilde druiven, wordt aangeduid dat in de plaats van de goede dingen van het ware, die van de Kerk zijn, bij haar de boosheden van het valse waren; met zijn tuin verwijderen, opdat hij zal zijn ter afweiding, door te verbreken zijn lemen muur, opdat hij zal zijn tot vertreding, wordt aangeduid, de vernietiging ervan ten aanzien van de goede en de ware dingen, zodat de boosheden en de valsheden binnenvallen, namelijk de doorn en de distel die opkomen.

Met Ik zal de wolken gebieden dat zij geen regen erop doen regenen, wordt aangeduid dat er verder voor hen niet enige opneming zal zijn van het ware en het goede door het Woord vanuit de hemel.

Over de vernietiging van de Kerk bij die natie wordt ook gehandeld bij, (Jesaja 7:17-19; Jeremia 1:15) en in vele andere plaatsen.

Daarom ook werd die natie uit het land Kanaän geworpen, eerst de Israëlitische natie en daarna de Joodse natie en dit omdat met het land Kanaän het hemelse Kanaän wordt aangeduid, dus de hemel en de Kerk.

Hoedanig die beide naties zijn geweest, wordt ten volle in de innerlijke zin beschreven in de hoofdstukken (Exodus 32, 33), waar wordt gehandeld over het gouden kalf dat zij zich maakten; daarom wilde Jehovah hen verteren en een ander geslacht vanuit Mozes opwekken, zie de ontvouwing hiervan in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 10393 tot 10512, 10523, tot 10557.

Hoedanig de Joodse natie is geweest, wordt ook in de innerlijke zin beschreven in (Genesis 38) waar wordt gehandeld over hun ontstaan, dat was vanuit een Kanaänitische vrouw en vanuit de hoererij met een schoondochter; er waren immers drie afkomsten van hen: een vanuit de Kanaänitische vrouw die Juda zich tot echtgenote nam en twee vanuit Tamar die de schoondochter van Juda was, met wie hij samenlag als met een hoer; de ontvouwing van deze dingen zie men ook in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 4813 tot 4930.

Hoedanig die natie is geweest, wordt ook beschreven met Judas Iskariot, want die beeldde de Joodse natie uit ten aanzien van de Kerk; de twaalf discipelen van de Heer immers hebben de Kerk van de Heer in het algemeen uitgebeeld en elk essentieel universele ervan en Judas Iskariot heeft haar uitgebeeld zodanig als zij bij de Joden was.

Meer over deze dingen en die natie in 'Hemelse Verborgenheden', namelijk dat de uitbeeldende Kerk bij de Joodse natie is ingesteld geweest, maar dat in die natie zelf geen Kerk is geweest, nrs. 4899, 4912, 6304.

Dat zij daarom ten aanzien van die natie zelf het uitbeeldende van een Kerk is geweest en niet de Kerk, nrs. 4281, 4288, 4311, 4500, 6304, 7048, 9320, 10396, 10526, 10531, 10698.

Dat de Israëlitische en de Joodse Kerk niet uitverkoren is geweest, maar aanvaard om de Kerk uit te beelden, vanwege de halsstarrigheid waarmee hun vaders en Mozes daarop stonden, nrs. 4290, 4293, 7051, 7439, 10430, 10535, 10632.

Dat hun eredienst louter uiterlijk is geweest, zonder enige innerlijke eredienst, nrs. 1200, 3147, 3479, 8871.

Dat zij de innerlijke dingen van de eredienst in het geheel niet wisten, noch weten wilden, nrs. 301-303, 3479, 4429, 4433, 4680, 4844, 4847, 10396, 10401, 10407, 10694, 10701, 10707.

Hoe zij de innerlijke dingen van de eredienst, van de Kerk en van het Woord beschouwen, nr. 4865.

Dat hun innerlijke dingen, dus die van het denken en van de aandoening, schandelijk waren, vol van eigenliefde, van de wereld en van de gierigheid, nrs. 3480, 9962, 10454-10457, 10462-10466, 10575.

Dat daarom aan hen de innerlijke dingen van de Kerk niet zijn onthuld, aangezien zij die zouden hebben ontwaard, nrs. 2520, 3398, 3479, 4289.

Dat het Woord voor hen volslagen toegesloten is geweest en dat nog steeds is, nr. 3769.

Dat zij het Woord zien van buitenaf en niet van binnenuit, nrs. 10549 tot 10551.

Dat daarom hun innerlijk, wanneer zij in de eredienst waren, toegesloten is geweest, nrs. 8788, 8806, 9320, 9380, 9377, 9962, 10396, 10401, 10407, 10492, 10498, 10500, 10575, 10629, 10694.

Toch was deze natie boven de andere zodanig, dat zij kon zijn in het uiterlijk heilige, terwijl het innerlijke gesloten was, nrs. 4293, 4311, 4903, 9373, 9377, 9380 en hun staat dan, nr. 4311.

Dat zij werden bewaard ter wille van het Woord in de oorspronkelijke taal en omdat zij zodanig hebben kunnen zijn, nr. 3479.

Dat hun uiterlijk heilige door de Heer op wonderbaarlijke wijze was opgeheven tot de hemel en zo de innerlijke dingen van de eredienst, van de Kerk en van het Woord daar werden doorvat, nrs. 3480, 4307, 4311, 6304, 8588, 10492, 10500, 10602.

Dat zij, opdat dit zou plaatsvinden, door uiterlijke middelen werden gedwongen om de riten en de inzettingen strikt in acht te nemen in de uiterlijke vorm, nrs. 3147, 4281, 10149.

Dat zij, omdat zij in het uiterlijk heilige zonder het innerlijke konden zijn, de heilige dingen van de Kerk en van de hemel hebben kunnen uitbeelden, nrs. 3479, 3881, 4208, 6306, 6588, 9377, 10430, 10500, 10570 en dat toch de heilige dingen hen niet aandeden, nr. 3479.

Omdat het er niets toe doet hoedanig de persoon is die uitbeeldt, aangezien de uitbeelding de zaak betreft, maar niet de persoon, nrs. 665, 1097, 1361, 3147, 3881, 4208, 4281, 4288, 4292, 4307, 4444, 4500, 6304, 7048, 7439, 8588, 8788, 8806.

Dat die natie erger was dan de andere natiën; dit wordt beschreven hoedanig, ook vanuit het Woord van beide testamenten, nrs. 4314, 4316, 4317, 4444, 4503, 4750, 4751, 4815, 4820, 4832, 5057, 5998, 7248, 8819, 9320, 10454-10457, 10462-10466.

Dat de stam van Juda tot erger verviel dan de overige stammen, nr. 4815.

Hoe wreed zij de natiën hebben bejegend vanuit de eigen verkwikking, nrs. 5057, 7248, 9320.

Dat die natie in het hart afgodisch was en meer dan de andere natiën, andere goden vereerde, nrs. 3732, 4208, 4444, 4825, 5998, 6877, 7401, 8301, 8871, 8882.

Dat ook hun eredienst, in de natie zelf beschouwd, afgodisch is geweest, omdat die uiterlijk zonder innerlijke was, nrs. 4281, 4825, 8871, 8882.

Dat zij Jehovah slechts naar de Naam vereerden, nrs. 6877, 10559-10561, 10566 en alleen om de wonderen, nr. 4299.

Dat degenen in dwaling zijn die geloven dat de Joden aan het einde van de Kerk moeten worden bekeerd en teruggeleid tot het land Kanaän, nrs. 4847, 7051, 8301.

Meerdere plaatsen vanuit het Woord zijn daarover aangevoerd, die evenwel moeten worden verstaan volgens de innerlijke zin, dus anders dan volgens de letterlijke zin, nr. 7051.

Dat het Woord ten aanzien van de uiterlijke zin vanwege die natie is veranderd, maar niet ten aanzien van de innerlijke zin, nrs. 10453, 10461, 10603, 10604.

Dat Jehovah vanaf de berg Sinaï aan hen is verschenen volgens hun hoedanige, in een verterend vuur, een dichte wolk en in een rook zoals van een oven, nrs. 1861, 6832, 8814, 8819, 9434.

Dat de Heer aan eenieder verschijnt volgens diens hoedanigheid, als een levendmakend en verkwikkend vuur aan hen die in het goede zijn en als een verterend vuur aan hen die in het boze zijn, nrs. 934, 1861, 6832, 8814, 8819, 9434, 10551.

Dat de ene oorsprong van die natie is vanuit een Kanaänitische vrouw en dat de beide overige zijn vanuit hoererij met de schoondochter, nrs. 1167, 4818, 4820, 4874, 4899, 4913.

Dat met die oorsprongen werd aangeduid hoedanig hun verbinding met de Kerk zou zijn, namelijk zoals met een Kanaänitische en met de hoererij met de schoondochter, nrs. 4868, 4874, 4899, 4911, 4913.

Enige dingen over hun staat in het andere leven, nrs. 939, 940, 5057.

Aangezien die natie, toch de Kerk uitbeeldde en omdat het Woord bij haar en met betrekking tot haar was geschreven, werden daarom Goddelijke hemelse dingen met hun namen aangeduid zoals met: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Efraïm, Jozef en de overigen.

Dat met Juda in de innerlijke zin wordt aangeduid de Heer ten aanzien van de hemelse Liefde en Zijn hemels rijk, nrs. 3654, 3881, 5583, 5603, 5782, 6363.

Ontvowd wordt de profetische uitspraak van Israël over Juda, waarin gehandeld wordt over de Heer, (Genesis 49:8-12) en de nrs. 6362 tot 6381.

Dat de stam van Juda en Judea de hemelse Kerk betekent, nrs. 3654, 6364.

Dat de twaalf stammen alle dingen van de liefde en van het geloof in de samenvatting hebben uitgebeeld en vandaar aangeduid, nrs. 3858, 3926, 4060, 6335; vandaar eveneens de hemel en de Kerk, nrs. 6337, 6637, 7836, 7891.

Dat zij aanduiden volgens de orde waarin zij worden genoemd, nrs. 3862, 3962, 3939, 4603, 6337, 6640.

Dat de twaalf stammen waren verdeeld in twee rijken, opdat de Joden het hemels rijk zouden uitbeelden en de Israëlieten het geestelijk rijk, nrs. 8770, 9320.

Dat met het zaad van Abraham, Izaäk en Jakob, de goedheden en de waarheden van de Kerk worden aangeduid, nrs. 3373, 10445.

434. Vanuit de stam van Ruben twaalfduizend gezegelden; dat dit betekent het licht van het ware vanuit die liefde en dat allen die daarin zijn, in de hemel zijn en in de hemel komen, staat vast uit de betekenis van de stam van Ruben, namelijk degenen die in het licht van het ware zijn, waarover hierna.

Uit de betekenis van twaalfduizend, namelijk alle dingen en allen, zie nr. 430; hier allen die in het licht van het ware vanuit het goede van de liefde tot de Heer zijn; deze liefde wordt aangeduid met de stam van Juda, zie nr. 433; en uit de betekenis van de gezegelden, te weten zij die in de hemel zijn en in de hemel komen, nr. 433.

Eerder is gezegd dat de twaalf stammen van Israël alle dingen van de Kerk hebben uitgebeeld en die vandaar in het Woord betekenen en dat vandaar iedere stam enig universeel essentiële ervan betekent en dat Juda de liefde tot de Heer betekent; dat echter Ruben het licht vanuit die liefde betekent, zal men zien in hetgeen volgt.

Ruben en vandaar de naar hem genoemde stam betekent in de hoogste zin de Heer ten aanzien van het vooruitzien of het vooruit weten; in de innerlijke zin het geestelijk geloof en het verstand van het ware en in de uiterlijke zin het gezicht; en omdat Ruben in de innerlijke zin het geloof en het verstand betekent, betekent hij ook het licht van het ware, want het geloof ontstaat vanuit het licht van het ware en het verstand wordt vanuit dit verlicht, want waar het licht van het ware is, daar is het verstand en is het geloof.

Iets eenders wordt met Ruben of diens stam aangeduid als met de apostel Petrus; want de 12 apostelen hebben eender als de 12 stammen Israëls alle dingen van de Kerk uitgebeeld en iedere apostel enig essentieel universele ervan; en omdat Petrus iets eenders uitbeeldde als Ruben, was hij daarom de eerste van de apostelen, zoals Ruben de eerste van de zonen van Jakob was; dat Petrus het ware in het licht en in het geloof betekent, zie eerder de nrs. 9, 411. Dat Ruben de eerste van de zonen van Jakob is geweest en dat vandaar de naar hem genoemde stam in de eerste plaats in de meeste plaatsen van het Woord wordt genoemd, had als oorzaak dat hij de eerstverwekte was en met het recht van de eerstverwekte wordt in het Woord aangeduid het ware vanuit het goede, of wat hetzelfde is: het ware in het licht en vandaar het geloof vanuit de naastenliefde.

Het ware immers en dat wat van het geloof is, verschijnt het eerst aan de mens; het treedt immers binnen door het gehoor in het geheugen en wordt daaruit opgeroepen in het denken en wat de mens denkt, dit ziet en bemerkt hij met het innerlijk gezicht en wat het eerst wordt gezien en bemerkt, dit is het eerste, maar slechts schijnbaar, maar niet daadwerkelijk.

Het goede is daadwerkelijk het eerstverwekte of het eerste van de Kerk, aangezien het ware ontstaat vanuit het goede; het goede immers formeert zich in de waarheden en door de waarheden vertoont het zich zichtbaar en daarom is het ware, het goede in vorm.

Vandaar is het dat wordt gezegd: het ware vanuit het goede en het geloof vanuit de naastenliefde; wat immers vanuit iets is, dat is dit in beeld en in zich beschouwd is het goede geformeerd en geboren; dit dus is het eerstverwekte in de geestelijke zin van het Woord.

Bovendien, bij de kleine kinderen is het goede van de onschuld, dat het eerst door de Heer wordt ingegoten, waar vanuit de mens pas mens wordt en omdat het goede is van de liefde en de mens over zijn liefde niet bespiegelt, maar over het denken vanuit het geheugen en omdat het goede niet eerder een hoedanigheid heeft dan wanneer het is geformeerd in waarheden en zonder die hoedanigheid niets wordt doorvat, is het vandaar dat men niet weet dat het goede het eerste en het eerstverwekte is.

Het goede immers wordt eerst ontvangen uit de Heer bij de mens en daarna verwekt door de ware dingen, waarin het goede is in zijn vorm en gestalte.

Bovendien moet men weten dat de waarheden die door de mens in de kindertijd en de knapenjaren worden geput vanuit het Woord, de leer daaruit en de prediking, weliswaar als waarheden verschijnen, maar toch niet waarheden bij hem zijn; zij zijn slechts zoals doppen zonder noot of zoals de vorm van een lichaam en aangezicht zonder ziel en leven; deze worden niet eerder waarheden dan zij worden opgenomen met de wil; zo immers worden zij voor het eerst opgenomen door de mens en beginnen zij bij hem te leven; de wil immers is de mens zelf en elk goede is van de wil en elk ware is van het verstand daaruit.

Hieruit kan vaststaan vanwaar het is dat de stam van Juda, waarmee het goede van de liefde tot de Heer wordt aangeduid, in de eerste plaats wordt genoemd en daarna de stam van Ruben, waarmee het ware in het licht vanuit dat goede wordt aangeduid.

Men moet weten dat alle Licht waarin het ware verschijnt, uit het Licht van de hemel is dat uit de Heer is en het Licht van de hemel is vanuit het Goddelijk Goede van Zijn Goddelijke Liefde; het Licht van de hemel is het Goddelijk Goede in vorm; die twee zijn in de hemel één en zij worden als één opgenomen door de engelen en zij moeten eveneens opgenomen worden door de mens, opdat de mens gemeenschap kan hebben met de engelen.

Deze dingen kan men uitvoeriger getoond zien in ‘Hemelse Verborgenheden’, namelijk dat het ware, wanneer de mens wordt wederverwekt, op de eerste plaats is en het goede op de tweede, niet daadwerkelijk maar schijnbaar, maar wanneer de mens is wederverwekt, het goede op de eerste plaats is en het ware op de tweede, daadwerkelijk en doorvatbaar, nrs. 3324, 3325, 3330, 3336, 3494, 3539, 3548, 3556, 3563, 3576, 3603, 3701, 4243, 4245, 4247, 4337, 4925, 4926, 4928, 4930, 4977, 5351, 6256, 6269, 6273, 8516, 10110; dus dat het goede het eerste en het laatste van de wederverwekking is, nr. 9337.

Dat, omdat het ware op de eerste plaats schijnt te zijn en het goede op de tweede, wanneer de mens wordt wederverwekt, of wat hetzelfde is, wanneer de mens Kerk wordt, bij de Ouden daarover is gestreden over de oorzaak van die schijn of het ware van het geloof dan wel het goede van de naastenliefde het eerstverwekte van de Kerk is, nrs. 367, 2435.

Dat het goede van de naastenliefde het eerstverwekte van de Kerk daadwerkelijk is, maar het ware van het geloof slechts schijnbaar, zie de nrs. 3325, 3494, 4925, 4926, 4928, 4930, 8042, 8080.

Dat ook met het eerstverwekte in het Woord het eerste van de Kerk wordt aangeduid, dat prioriteit en superioriteit heeft, nr. 3325.

Dat vandaar de Heer de Eerstverwekte wordt genoemd, omdat in Hem en uit Hem al het goede van de liefde, van de naastenliefde en van het geloof is, nr. 3325.

Aangezien het ware schijnbaar op de eerste plaats is, was daarom Ruben de eerstverwekte en werd hij genoemd naar het gezicht, zoals blijkt bij Mozes, ‘Lea ontving en zij baarde een zoon en zij noemde zijn naam Ruben, omdat zij zei dat Jehovah mijn verdrukking heeft gezien; omdat nu mijn man mij zal liefhebben’, (Genesis 29:32); hoewel deze dingen historisch zijn, bevatten zij niettemin een geestelijke zin, want alle en de afzonderlijke dingen die in het Woord zijn, zijn vanuit de geestelijke wereld omdat die vanuit de Heer zijn en wanneer deze dingen in de natuurlijke wereld vanuit de hemel zijn neergelaten, zijn zij bekleed met een overeenstemmende natuurlijke zin, zodanig als de letterlijke zin van het Woord is en daarom worden met de geboorten van de zonen van Jakob, geestelijke geboorten aangeduid, dus hoe het goede en het ware wordt geboren bij de mens, wanneer hij door de Heer wordt wederverwekt.

Daarom wordt met: Lea ontving en zij baarde een zoon, een geestelijke ontvanging en baring aangeduid; met zij noemde zijn naam Ruben, wordt het hoedanige ervan aangeduid en daarmee dat zij zei, dat Jehovah heeft gezien, wordt in de hoogste zin het vooruitzien aangeduid; in het binnenste het geloof, in het innerlijke het verstand en in het uiterlijke het gezicht, hier het geloof uit de Heer.

Met mijn verdrukking wordt aangeduid de staat van het bereiken van het goede; omdat nu mijn man mij zal liefhebben, betekent dat daaruit het goede van het ware is; zie de ontvouwing hiervan in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3860 tot 3866.

Ruben betekent in de oorspronkelijke taal ‘het gezicht’ en het gezicht in geestelijke zin betekent het verstand van het ware en het geloof en in de hoogste zin het Goddelijk vooruitzien, zoals kan vaststaan uit wat over de betekenis van zien en het gezicht, is getoond in ‘Hemelse Verborgenheden’, namelijk dat het gezicht in de hoogste zin, waarin het de Heer betreft, het vooruitzien betreft, nrs. 2807, 2837, 2839, 3686, 3854, 3863, 10428.

Dat het gezicht in de innerlijke zin het geloof betekent, aangezien het geestelijk gezicht het gezicht vanuit het geloof is en aangezien de dingen die van het geloof zijn, worden gezien in de geestelijke wereld, nrs. 897, 2325, 2807, 3863, 3869, 5400, 10705; dat ook zien betekent het ware verstaan en doorvatten, nrs. 2510, 2325, 2807, 3764, 3863, 3869, 10705.

Dat het innerlijk gezicht is van het verstand en dat dit ziet door de ogen van het lichaam en dat het gezicht van het verstand is vanuit het Licht van de hemel, nrs. 1524, 3138, 3167, 4408, 5114, 6609, 8707, 9128, 9399, 10569.

Dat Ruben het ware vanuit het goede, of het geloof vanuit de naastenliefde betekent, kan ook vaststaan uit de dudaïm [liefdesappels, vrucht van de alruin], die hij in het veld vond en aan zijn moeder gaf, waarover het volgende bij Mozes: ‘Ruben ging in de dagen van de tarweoogst en hij vond dudaïm in het veld en hij bracht die tot Lea zijn moeder; en Rachel zei tot Lea: Geef, ik bid u, mij van de dudaïm van uw zoon; en zij zei tot haar: Is het weinig dat gij mijn man hebt genomen en zult gij ook de dudaïm van mijn zoon nemen; en Rachel zei: Daarom zal hij deze nacht met u samenliggen voor de dudaïm van uw zoon.

En Jakob kwam van het veld in de avond en Lea ging uit hem tegemoet en zij zei: Tot mij zult gij komen, omdat ik door te huren u heb gehuurd voor de dudaïm van mijn zoon en hij lag met haar in die nacht en zij ontving en baarde Jakob een zoon, Issaschar’, (Genesis 30:14-18). Wie niet weet wat de dudaïm betekenen en verder wat Ruben, Jakob, Lea en Rachel uitbeeldden, zal in het geheel niet weten, waarom zulke dingen plaatsvonden en dat zij in het Woord zijn vermeld.

Maar dat het Goddelijke in de letterlijke zin niet duidelijk zichtbaar daarin is, kan duidelijk zijn, omdat het is in het Woord, waarin alle en de afzonderlijke dingen Goddelijk zijn; het Goddelijke dat in deze dingen is, blijkt uit de geestelijke zin ervan.

In deze zin betekenen dudaïm het huwelijk van het goede en het ware; Ruben beeldt het ware vanuit dat goede uit; Jakob de Kerk ten aanzien van het ware; Lea en Rachel de Kerk ten aanzien van het goede, maar Lea de uiterlijke Kerk en Rachel de innerlijke Kerk; en daarom wordt met de door Ruben gevonden dudaïm aangeduid, het echtelijke dat is van het ware met het goede en omdat dit echtelijke is tussen het ware en het goede in de innerlijke of geestelijke mens, dat de innerlijke Kerk maakt en toch dat ware er eerst is in de uiterlijke of natuurlijke mens, die de uiterlijke Kerk maakt, werden daarom de dudaïm gevonden door Ruben, door wie het ware vanuit het goede werd uitgebeeld en eerst gegeven aan Lea zijn moeder, door wie de uiterlijke Kerk werd uitgebeeld, maar toch werden zij door Lea gegeven aan Rachel, door wie de innerlijke Kerk werd uitgebeeld, daarom dus, opdat Lea zou liggen met Jakob, maar zie deze dingen uitvoeriger ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3940 tot 3952. Aangezien Ruben het ware vanuit het goede of het geloof vanuit de naastenliefde uitbeelde, ‘vermaande hij daarom ook zijn broeders om Jozef niet te doden, willende hem uit hun hand bevrijden en smartte het hem zeer toen Jozef niet werd gevonden in de kuil’, (Genesis 37:21,22,29.30); zie ook ‘Hemelse Verborgenheden’ nrs. 4731 tot 4738; 4761 tot 4766.

Aangezien Ruben of diens stam het ware vanuit het goede of het geloof vanuit de naastenliefde uitbeelde, ‘was daarom het legerkamp van die stam in de woestijn aan het zuiden en werd het legerkamp aan het zuiden het legerkamp van Ruben genoemd’, (Numeri 2:10-16).

De kampplaatsen immers van de stammen Israëls beeldden uit de ordeningen van de gezelschappen van de engelen in de hemel en de gezelschappen van de engelen in de hemel wonen in windstreken overeenkomstig hun staten ten aanzien van het goede en ten aanzien van het ware, zie nr. 422; en in de zuidelijke windstreek daar, wonen degenen die in het licht van het ware vanuit het goede zijn en omdat de stam van Ruben het ware vanuit het goede of het ware in het licht uitbeeldde, was daarom de stam van Ruben in het kamp aan het zuiden. Aangezien het ware vanuit het goede, dat de stam van Ruben uitbeeldde, in de natuurlijke mens is, werd daarom aan de stam van Ruben de erfenis aan de andere zijde van de Jordaan gegeven', (Numeri 32:1; Deuteronomium 3:12-20; Jozua 13:18:7).

Het land Kanaän immers in het Woord beeldde uit en duidde vandaar de Kerk aan en het gebied ervan aan de andere zijde van de Jordaan de innerlijke Kerk en de rivier de Jordaan de grens ertussen; en het ware vanuit het goede of het geloof vanuit de naastenliefde maakt de Kerk.

Het ware vanuit het goede in de natuurlijke mens maakt de uiterlijke Kerk en omdat de stam van Ruben dit van de Kerk uitbeeldde, werd daarom aan die stam de erfenis aan de andere zijde van de Jordaan gegeven.

Waarom er ook erfenissen aan de andere zijde van de Jordaan werden gegeven aan de stam van Gad en aan de halve stam van Manasse, zal worden gezegd in hetgeen volgt.

De verbinding van de ene en de andere Kerk, namelijk die van de uiterlijke en de innerlijke, die is zoals de verbinding van de natuurlijke en de geestelijke mens, werd uitgebeeld door en in de geestelijke zin beschreven met: 'Het altaar dat de zonen van Ruben, Gad en Manasse bouwden nabij de Jordaan, waarover twist was tussen deze stammen en de overige; maar er werd gezegd dat dit altaar zou zijn tot een getuige dat zij, hoewel zij aan de andere zijde van de Jordaan wonen, toch Jehovah zouden dienen samen verbonden met de overigen; daarom noemden zij dit altaar: een getuige tussen ons dat Jehovah God is'; over welke zaak bij (Jozua 22:9) is vermeld.

De Jordaan immers betekende het midden tussen het uiterlijke en het innerlijke van de Kerk; het land Kanaän aan deze zijde van de Jordaan betekende de innerlijke Kerk en dat aan de andere zijde van de Jordaan de uiterlijke Kerk, die ook de stammen van Ruben, Gad en Manasse, die daar hun erfenissen verkregen, uitbeeldden.

Dat altaar betekende de gemeenschappelijke eredienst van de ene en de andere Kerk en zo de verbinding.

Dat Ruben het ware in de natuurlijke mens betekent, staat ook vast uit de profetische uitspraak van Debora en Barak in het boek Richteren: 'In de klassen van Ruben zijn zij groot, inzettingen des harten; waarom zit jij tussen de lasten om te horen het geblaas van de kudden van kleinvee; de klassen van Ruben, waar de groten zijn, hebben doorvorsingen des harten; Gilead, in de overgang van de Jordaan woont jij', (Richteren 5:15-17).

Deze dingen zal niemand verstaan tenzij hij weet waarover in die profetie wordt gehandeld en wat er wordt aangeduid met de klassen, met Ruben, met de lasten, het geblaas van de kudden van kleinvee en met Gilead.

Daar wordt gehandeld over de verwoeste Kerk bij de zonen Israëls en met de klassen van Ruben worden alle dingen, zowel de ware als de goede, die in de natuurlijke mens zijn, aangeduid.

Met de lasten worden de erkentissen en de wetenschappelijke dingen daar aangeduid; met het geblaas van de kudden van kleinvee worden de doorvattingen en de gedachten erover aangeduid en met Gilead wordt de natuurlijke mens aangeduid.

Hieruit blijkt, wanneer dit goed is verstaan, wat daaronder in de geestelijke zin wordt verstaan, namelijk dat als de Kerk is vernietigd, de natuurlijke mens met de dingen die daarin zijn, gescheiden is van de geestelijke mens, terwijl hij toch met hem verbonden zal zijn; en dat wanneer hij verbonden is, daar waarheden zijn vanuit het goede, waardoor zal worden gestreden tegen de valsheden vanuit het boze.

De natuurlijke mens immers zal strijden tegen die dingen vanuit de geestelijke mens; met de inzetten vanuit het hart en met de doorvorsing van het hart worden aangeduid de waarheden vanuit het goede die daar zijn vanuit de geestelijke mens.

Het hart immers betekent het goede van de liefde; de inzetten en de doorvorsingen van het hart zijn alle dingen die vanuit goede door de geestelijke mens worden bepaald en geordend in de natuurlijke mens.

Deze dingen zijn ten aanzien van Ruben gezegd, omdat zijn stam aan de andere zijde van de Jordaan in Gilead woonde; ook was die niet verbonden met Debora en Barak, toen zij streken tegen Sisera, maar alleen Issaschar en Zebulon; onder Sisera immers wordt in de geestelijke zin verstaan het valse vanuit het boze dat de Kerk vernietigt.

Met Ruben wordt het licht van het ware en daaruit het verstand van het Woord aangeduid, bij Mozes: ‘Ruben leve en sterve niet; toch zal het zijn, zijn mensen een getal’, (Deuteronomium 33:6); onder Ruben wordt daar verstaan het verstand van het Woord dat wordt verlicht door het licht vanuit de hemel en omdat er weinigen zijn die de verlichting opnemen, wordt daarom gezegd: Toch zal het zijn, zijn mensen een getal; het getal betekent weinig of weinigen.

Dat Ruben het ware vanuit het goede of het geloof vanuit de naastenliefde betekent, kan ook vaststaan uit de tegengestelde zin, waarin hij ook wordt genoemd; in die zin betekent Ruben het ware gescheiden van het goede of het geloof gescheiden van de naastenliefde en het ware zonder het goede is het ware dat niets anders is dan iets van het woord en de klank; het is immers iets wetenschappelijks dat in het geheugen zetelt van de natuurlijke mens, dus alleen in de ingang tot de mens en niet binnenin hem, in diens leven.

Het geheugen van de natuurlijke mens is slechts de ingang tot hem; ook komt het ware niet in wording bij hem voordat hij het wil en doet; dan pas treedt het binnen en ontvangt het leven; voordien vloeit ook het licht vanuit de hemel niet in en verlicht dus niet.

Iets eenders is het geval met het geloof dat van de naastenliefde is gescheiden, want het ware is van het geloof en het goede is van de naastenliefde.

Dat Ruben in de tegengestelde zin het geloof betekent dat van de naastenliefde is gescheiden, kan vaststaan uit zijn echtbreuk met Bilha, zijn vaders bijvrouw, waarover het volgende bij Mozes: ‘Het is geschied bij het verblijven van Israël in het land Efrath Bethlehem en Ruben ging en lag met Bilha, zijn vaders bijvrouw en Israël hoorde het’, (Genesis 35:22).

Met Efrath Bethlehem wordt de geestelijke Kerk aangeduid, die in de waarheden vanuit het goede of in het geloof vanuit de naastenliefde.

Het goede van de naastenliefde wegwerpen uit de waarheden van het geloof, wordt aangeduid met de echtbreuk van Ruben; want het ware wordt ontwaard wanneer het niet wordt verbonden met het goede ervan, namelijk het goede van de naastenliefde; zo immers wordt het verbonden met de eigenliefde en de liefde van de wereld, wat echtbreuk is.

Alle echtbreuken ook, waarvan er verscheidene worden opgesomd in (Leviticus 18:6-23) stemmen overeen met de echtbreuken van het goede en het ware.

Dat de door Ruben begane echtbreuk overeenstemt met het van de naastenliefde gescheiden geloof, is mij bekend gemaakt en bewezen vanuit de dingen die gehoord en gezien zijn in de geestelijke wereld, waar het wordt doorvat dat een zodanige sfeer van echtbreuk voortgaat vanuit hen die met leer en leven de naastenliefde hebben gescheiden van het geloof.

Aangezien dit ook werd aangeduid met Ruben, werd hem daarom het eerstverwekterrecht door zijn vader afgenomen en het werd gegeven aan Jozef en diens zonen.

Dat dit van Ruben is afgenomen geweest, blijkt uit deze woorden van zijn vader: ‘Ruben, mijn eerstverwekte, gij mijn sterkte en het beginsel van mijn krachten, uitstekend in uitmuntendheid en uitstekend in vermogen; licht zoals water, gij steke niet uit, omdat gij de legerstede van uw vader hebt beklommen; toen hebt gij ontwaard; mijn rustbed heeft hij beklommen’, (Genesis 49:3,4).

Met Ruben mijn eerstverwekte, wordt het geloof aangeduid dat schijnbaar op de eerste plaats is, of het ware dat uit het goede geboren is; met gij mijn sterkte en het beginsel van mijn

krachten, wordt aangeduid dat daardoor het goede macht heeft en de eerste macht van het ware; met uitstekend in uitmuntendheid en uitstekend in vermogen, wordt aangeduid dat daaruit de heerlijkheid en de mogendheid; met licht zoals het water, wordt aangeduid dat het van de naastenliefde gescheiden geloof niet zodanig is; met gij steke niet uit, wordt aangeduid dat dit ook geen heerlijkheid en mogendheid heeft; met omdat gij de legerstede van uw vader hebt beklommen, wordt aangeduid, omdat het van het goede van de naastenliefde gescheiden ware van het geloof een schandelijke verbinding heeft; met toen hebt gij ontwijld, wordt aangeduid dat het zo is verbonden met de eigenliefde en de liefde van de wereld en vandaar met het boze, wat het aardse is; met mijn rustbed heeft hij beklommen, wordt aangeduid dat hij het geestelijk goede in het natuurlijke heeft besmet; zie deze dingen ten volle ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6341 tot 6350.

Dat het eerstverwekterecht daarom werd gegeven aan de twee zonen van Jozef: Efraïm en Manasse, wordt verstaan onder deze woorden van Israël de vader tot Jozef: ‘Nu uw twee zonen, u geboren in het land van Egypte voordat ik kwam in Egypte, van mij zijn: Efraïm en Manasse, zoals Ruben en Simeon zullen zij mij zijn’ (Genesis 48:5) en in het eerste boek Kronieken: ‘Ruben is de eerstverwekte; maar omdat hij het rustbed van zijn vader heeft bevlekt, werd zijn eerstverwekterecht gegeven aan de zonen van Jozef, de zoon van Israël’, (Kronieken 5:1,2).

Met Efraïm immers wordt in het Woord iets eenders aangeduid als met Ruben, namelijk het verstand van het ware en het ware in het licht; dat er wordt gezegd dat Efraïm en Manasse de zonen van Israël zullen zijn, zoals Ruben en Simeon, is omdat met Ruben wordt aangeduid het verstand van het ware en met Simeon de wil van het ware; eendere dingen ook met Efraïm en Manasse.

Hieruit kan nu vaststaan, welk universeel essentiële van de Kerk met Ruben in het Woord wordt aangeduid.

435. Vanuit de stam van Gad twaalfduizend gezegelden; dat dit het goede van het leven daaruit betekent, staat vast uit de uitbeelding van de stam van Gad, namelijk het goede van het leven, waarover hierna; en uit de betekenis van twaalfduizend gezegelden, namelijk dat die allen in de hemel zijn en in de hemel komen, waarover eerder in beide voorgaande artikelen. Voordat vanuit het Woord wordt getoond wat werd uitgebeeld in de Kerk door Gad en door de naar hem genoemde stam, zal iets daarover worden gezegd, wat wordt verstaan onder het goede van het leven, dat hier met de stam van Gad wordt aangeduid.

Er is het goede van het leven vanuit hemelse oorsprong, vanuit geestelijke oorsprong en vanuit natuurlijke oorsprong; het goede van het leven vanuit hemelse oorsprong is het goede van het leven dat in wording komt vanuit het goede van de liefde tot de Heer door de waarheden vanuit dat goede; het goede van het leven is de uitwerking van die dingen; het is dit goede van het leven dat hier met de stam van Gad wordt aangeduid en daarom wordt gezegd: het goede van het leven daaruit, namelijk vanuit het goede van de liefde tot de Heer, dat met de stam van Juda wordt aangeduid, door de waarheden vanuit dat goede, die met de stam van Ruben worden aangeduid.

Het goede van het leven vanuit geestelijke oorsprong is het goede van het leven dat in wording komt vanuit het goede van de naastenliefde jegens de naaste door de waarheden vanuit dat goede; dit goede van het leven wordt verstaan onder Manasse; de twaalf stammen van Israël immers worden hier verdeeld in vier klassen en er zijn drie stammen in iedere klasse en deze stammen betekenen in een reeks zulke dingen die ten volle van het begin tot het einde of van het eerste tot het laatste, het essentieel universele zelf van de Kerk uitmaken, dat met de eerst stam wordt aangeduid.

De drie eerstgenoemde stammen, namelijk: de stammen van Juda, Ruben en Gad, betekenen de dingen die ten volle het hemelse goede uitmaken; de drie volgende stammen echter, dus de

stammen van Aser, Naftali en Manasse, betekenen de dingen die ten volle het geestelijke goede samenstellen; eender de daarna volgende stammen.

Er zijn ook drie dingen die ten volle ieder iets essentieel-universeels samenstellen en formeren, namelijk: het goede van de liefde, het ware vanuit dat goede en daaruit het goede van het leven; het goede van het leven is de uitwerking ervan, want indien er niet een derde is dat wordt voortgebracht, zijn de beide vorige er niet; dat wil zeggen: indien niet het goede van het leven er is, dan zijn het goede van de liefde en het ware vanuit dat goede er eveneens niet. Deze drie zijn, zoals: de eindoorzaak, de uitwerkende oorzaak en de uitwerking; het goede van de liefde is de eindoorzaak, het ware vanuit dat goede is de uitwerkende oorzaak of dat waardoor het goede uitwerkt en het goede van het leven is de uitwerking, waarin de vorige bestaan en deze bestaan niet tenzij er de uitwerking is waarin zij bestaan en blijven bestaan. Die drie zijn zoals de klopp van het hart, de ademhaling van de longen en de handeling van het lichaam, deze maken één.

Want indien het lichaam niet handelt of zich niet laten activeren, zoals plaatsvindt wanneer de mens sterft, dan houden die twee op; eender is het gesteld met het goede van de liefde, het ware vanuit dat goede en het goede van het leven.

Het goede van de liefde is zoals een hart; het wordt ook in het Woord onder het hart verstaan; het ware vanuit dat goede is gelijk de longen; het wordt ook in het Woord verstaan onder de geest en de ziel; en het goede van het leven is gelijk aan een lichaam dat door die worden geactiveerd en leven.

Eendere drie dingen zijn in iedere zaak die bestaat en wanneer die drie tezamen bestaan, dan is de formering vol.

Wat met Gad of met de stam van Gad in elke zin wordt aangeduid, zal eerst worden gezegd: met Gad wordt in de hoogste zin aangeduid de Heer ten aanzien van de Almacht en de Alwetendheid, in de innerlijke zin het goede van het ware en in de uiterlijke zin de werken daaruit, dus het goede van het leven.

Dat zulke dingen met Gad worden aangeduid, is omdat in alle en de afzonderlijke dingen van het Woord is: een binnenste zin, een innerlijke en een uiterlijke; in de binnenste zin is de Heer alleen; daar wordt immers gehandeld over Hemzelf, over de verheerlijking van Zijn Menselijke, over de ordening van de hemelen, de onderwerping van de hellen en over de instauratie van de Kerk uit Hem en daarom betekenen de afzonderlijke stammen de Heer ten aanzien van enig bepaling en werk van Hem in de binnenste zin.

In de innerlijke zin echter wordt gehandeld over de hemel en over de Kerk en wordt de leer aangeboden; het Woord daarentegen in de uiterlijke zin is zodanig als hij is in de letterlijke zin.

Dat er drie zinnen in het Woord zijn, is omdat er drie hemelen zijn: de binnenste of de hemelse zin is voor de binnenste of derde hemel; de innerlijke of de geestelijke zin is voor de middelste of tweede hemel en de uiterlijke of de geestelijk-natuurlijke zin is voor de eerste of laatste hemel.

Dat de stam van Gad in deze plaats van de Openbaring, waar de twaalf stammen worden genoemd, het goede van het leven betekent, is omdat hij in de orde volgt na Juda en Ruben en met Juda wordt het goede van de liefde aangeduid en met Ruben het ware vanuit dat goede; vandaar wordt met Gad het goede van het leven aangeduid; want vanuit het goede van de liefde, door de waarheden daaruit, ontstaat het goede van het leven.

Het goede van het leven immers is het derde in de orde dat volgt, want het is de uitwerking ervan, zoals eerder is gezegd.

Aangezien het goede van het leven het goede van de natuurlijke mens is, werd daarom de erfenis aan de stam van Gad gegeven aan de andere zijde van de Jordaan en tevens aan de stam van Ruben en aan de halve stam van Manasse; het land immers dat aan de andere zijde van de Jordaan lag, betekende de uiterlijke Kerk, zoals in betreffend artikel eerder is getoond; en van de uiterlijke Kerk zijn de dingen die voortgaan vanuit de natuurlijke mens; de Kerk

zelf, in zich beschouwd, is in de innerlijke of geestelijke mens, de uiterlijke echter in de uiterlijke of natuurlijke, die evenwel één zullen handelen, zoals oorzaak en uitwerking. Dat aan de stam van Gad een erfenis werd gegeven aan de andere zijde van de Jordaan, staat vast bij Mozes: ‘Een erfenis werd gegeven aan Ruben, Gad en de halve stam van Manasse, aan de andere zijde van de Jordaan, waar het land van het vee is en het werd gegeven met de voorwaarde, als zij gewapend zouden overgaan met de overigen om het land Kanaän te verwerven’, (Numeri 32:1; 34:14) en verder: ‘Aan de Rubenieten en de Gadieten gaf ik, Gilead, tot aan de rivier Arnan toe, binnen de rivier en de grens en tot aan Jabbok de rivier toe, de grens van de zonen van Ammon, voorts de vlakte en de Jordaan en de grens van Kinnereth tot aan de zee toe, de vlakte, de zoutzee, beneden de waterleidingen van Pisga naar de opgang’, (Deuteronomium 3:16,17).

Bij Jozua: ‘Mozes gaf aan de zonen van Gad, opdat zij zouden hebben de grens Jaëzer en alle steden van Gilead en de helft van het land van de zonen van Ammon, tot aan Aroër toe, welke is voor de aangezichten van Rabba; voorts Hesbon tot aan Ramath van Mizpa toe en Betonim’, (Jozua 13:24-28).

Wat met Gad wordt aangeduid, kan niet alleen vaststaan uit de plaatsen in het Woord waar Gad wordt genoemd, maar ook uit de landen die aan die stam als erfenis werden gegeven, waar die eveneens in het Woord worden genoemd, zoals waar genoemd worden: Hesbon, Jaëzer, Rabba, Ramath van Mizpah, de rivier van Arnon, Kinnereth, de waterleidingen van Pisga en meerdere.

Wat die landen in de geestelijke zin betekenen, kan niemand weten tenzij men weet wat betekenen: de stam van Ruben, van Gad en de halve stam van Manasse, aan wie die landen in bezit werden gegeven.

Zij betekenen immers zulke dingen die in de brede en de strikte zin worden aangeduid met die stammen, zoals bij Jeremia: ‘Tegen de zonen van Ammon: Heeft Israël geen zonen? Heeft hij geen erfgenamen? Waarom heeft dan hun koning Gad geërfd en heeft zijn volk in diens steden gewoond? Deswege, zie, de dagen zijn komende waarop Ik zal doen horen tegen Rabba van de zonen van Ammon een krijgsgeschrei en zij zal worden tot een hoop der verlaten en haar dochters zullen met vuur worden verbrand en Israël zal hun erfgenamen erven; huil, Hesbon, omdat Ai is verwoest; schreeuwt, gij dochters van Rabba, gordt zakken aan, drijft misbaar en zwerft tussen de gepleisterde muren, omdat hun Koning in ballingschap zal heengaan, zijn priesters en zijn vorsten tezamen’, (Jeremia 49:1-3).

Wie niet weet wat met Gad en Israël wordt aangeduid, kan ook niet weten wat daar wordt aangeduid met de zonen van Ammon, met Hesbon en met Rabba; immers Rabba, Hesbon en de helft van het land van Ammon waren aan de stam van Gad tot erfenis gegeven en daarom worden met die landen zulke dingen in het bijzonder aangeduid als in het algemeen met Gad worden aangeduid, want gezegd wordt: Waarom heeft dan de Koning der zonen Ammon Gad geërfd en heeft zijn volk in diens steden gewoond?

Alle namen immers, van landen, gebieden, steden, rivieren en volken in het Woord betekenen dingen van de Kerk; met Gad wordt daar aangeduid het goede van het leven volgens de waarheden van de leer, met Israël de Kerk ten aanzien van het ware; met de zonen van Ammon worden de vervalsingen van het ware aangeduid, met Hesbon de vruchtmaking van het ware in de natuurlijke mens, met de dochters van Rabba de aandoeningen van het ware, ook in de natuurlijke mens en met Ai de leer van het ware.

Wanneer men deze dingen weet, volgt de geestelijke zin van die woorden in deze reeks: Tegen de zonen van Ammon, betekent tegen de vervalsingen van het ware; heeft Israël geen zonen, heeft hij geen erfgenamen, betekent: zijn niet in de Kerk erkentnissen van het ware en het goede; Israël is de Kerk, zijn zonen zijn de waarheden, de erfgenaam is het goede van het ware; waarom heeft dan hun koning Gad geërfd en heeft zijn volk in diens steden gewoond, betekent: vanwaar is het dat het vervalste ware het goede van het leven heeft vernietigd en eveneens de leerstellingen heeft verdraaid, volgens welke het leven is.

Zie, de dagen zijn komende waarop Ik zal doen horen tegen Rabba van de zonen Ammons een krijgsgeschrei en zij zal worden tot een hoop der verlating, betekent de vernietiging van die leer, namelijk van het vervalste ware en de vernietiging van hen die daarin zijn.

Haar dochters zullen met vuur verbrand worden, betekent dat haar aandoeningen, begeerten van het boze zullen worden; en Israël zal hun erfgenamen erven, betekent dat de Kerk zal vergaan ten aanzien van de goede dingen.

Huil Hesbon, omdat Ai is verwoest, betekent dat er niet langer de vruchtmaking van het ware vanuit het goede is, omdat de leer van het ware verloren is gegaan; schreeuwt, gij dochters van Rabba, gordt zakken aan, drijft misbaar, betekent dat er niet langer de aandoeningen van het ware zijn en zwerft tussen de gepleisterde muren, betekent het denken en het leven vanuit valsheden; omdat hun Koning in ballingschap is heengegaan, betekent omdat er niet langer het ware is; zijn priesters en zijn vorsten tezamen, betekent dat er niet langer de goedheden en de waarheden van het goede zijn.

Hieruit blijkt dat met de landen van Gad eendere dingen in het bijzonder worden aangeduid als met Gad in het algemeen en dat de betekenissen van de in het Woord genoemde landen worden gekend vanuit de betekenis van de stammen aan wie zij als erfenis werden gegeven.

Wat anders wordt verstaan onder de landen waarvan wordt gezegd dat zij aan de stam van Gad als erfenis werden gegeven, bij (Ezechiël 48:27)?

Dat niet de stam van Gad werd verstaan, maar een hoedanigheid van de Kerk als met Gad wordt aangeduid, is duidelijk; want de stam van Gad was er toen niet en zal er ook niet zijn.

Dat met Gad wordt aangeduid het goede van het leven vanuit de waarheden van de leer, staat vast uit de zegening van die stam door Mozes: ‘Tot Gad zei hij: Gezegend is Hij Die aan Gad de breedte heeft gegeven; zoals een leeuw woont hij en hij grijpt de arm, ook de kruin en hij ziet de eerstelingen voor hemzelf; want daar is het aandeel van de verborgen wetgever, waarvandaan de hoofden van het volk zijn gekomen; de gerechtigheid van Jehovah heeft hij gedaan en het gericht met Israël’, (Deuteronomium 33:20,21).

Met Gad wordt hier het goede van het leven beschreven volgens de waarheden vanuit het Woord en de invloeiing van de hemel in dat goede; de invloeiing van het ware in dat goede uit de Heer wordt aangeduid met: gezegend is Hij Die aan Gad de breedte heeft gegeven; met de breedte wordt het ware aangeduid, met Gad het goede van het leven, met gezegend de Heer; dat hij beschermd is tegen de valsheden, wordt aangeduid met: zoals een leeuw woont hij; dat hij wordt gevoed door de uiterlijke en de innerlijke waarheden, wordt aangeduid met: hij grijpt de arm, ook de kruin; de arm immers en de kruin bij de slachtoffers betekenden die dingen; dat het plaatsvindt vanuit de voornaamste of eerste dingen, wordt aangeduid met: hij ziet de eerstelingen voor hemzelf.

De Goddelijke waarheden die daarin schuilen, worden aangeduid met: want daar is het aandeel van de verborgen wetgever; het inzicht daaruit wordt aangeduid met: waarvandaan de hoofden van het volk zijn gekomen; de goede werken daaruit worden aangeduid met: de gerechtigheid van Jehovah heeft hij gedaan en de waarheden van de Kerk daaruit worden aangeduid met: Zijn gerichten met Israël.

Dat met Gad het goede van het leven wordt aangeduid, is omdat hij is genoemd naar hoop, (Genesis 30:10,11); want Gad betekent in de Hebreeuwse taal ‘een hoop’ en met een hoop worden in de geestelijke zin de werken aangeduid en het goede van het leven bestaat in het doen van goede dingen, dus de werken, waarover men zie, ‘Hemelse Verborgenheden’, nr. 3934.

Wat echter wordt aangeduid met Gad in de zegen van zijn vader Israël, dat staat bij Mozes: ‘Gad, een hoop zal hem teisteren en deze zal de hiel teisteren’, (Genesis 49:19); zie ook ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6403 tot 6406 en verder wat er wordt aangeduid met het volgende bij Jesaja: ‘Gij die Jehovah verlaat, die vergeet de berg van Mijn heiligheid; die voor Gad een tafel aanricht en die voor Meni een drankoffer vult’, (65:11, nr. 6405), daar.

436. Hieruit kan nu vaststaan wat er met de drie eerstgenoemde stammen: Juda, Ruben en Gad, in het bijzonder wordt aangeduid en ook wat met die drie in een samenvatting; de namen immers van personen en plaatsen in het Woord betekenen dingen, niet alleen afzonderlijk iets specifiek, maar ook in de samenvatting in de reeks

Wat deze drie namen: Juda, Ruben en Gad, in de reeks betekenen, is dat in de binnenste of derde hemel allen zijn die in de liefde tot de Heer zijn en daarvanuit in waarheden en hierdoor in het goede van het leven.

Voor hen immers zijn de drie graden van het leven geopend: de binnenste is waar de liefde tot de Heer zetelt, de middelste waar de waarheden vanuit dat goede zetelen en de laatste waar het goede van het leven zetelt.

Er zijn bij ieder mens drie graden van leven: de binnenste graad is geopend bij hen die in de derde hemel zijn; dezen immers worden rechtstreeks door de Heer geopend bij hen die in de liefde tot Hem zijn, want door de liefde is de verbinding en daaruit de opneming; daardoor zijn zij in alle waarheden, die zij in zich zien en hierdoor zijn zij in het goede van het leven.

Dat er drie graden van het leven zijn bij iedere engel, zie het werkje ‘Hemel en Hel’, nrs. 33,34 en dat de derde graad is geopend bij hen die in de derde hemel zijn, nrs. 208, 209; hoedanig de engelen van de derde hemel zijn, nrs. 24-26,267,271.

437. vers 6. Vanuit de stam Aser twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam Naftali twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Manasse twaalfduizend gezegelden.

Vanuit de stam Aser twaalfduizend gezegelden, betekent de naastenliefde jegens de naaste en dat allen die daarin zijn, in de hemel zijn en in de hemel komen; vanuit de stam Naftali twaalfduizend gezegelden, betekent de wederverwekking en de verzoeking en vanuit de stam van Manasse twaalfduizend gezegelden, betekent de goede dingen van het leven daaruit; en dat die allen in de tweede hemel zijn en in die hemel komen.

438. Vanuit de stam Aser twaalfduizend gezegelden; dat dit de naastenliefde jegens de naaste betekent en dat allen die daarin zijn, in de hemel zijn en in de hemel komen, staat vast uit de betekenis van de stam van Aser, namelijk de geestelijke aandoening, die van de naastenliefde is, waarover hierna; en uit de betekenis van twaalfduizend gezegelden, namelijk degenen die in de hemel zijn en in de hemel komen, nr. 433.

Dat de stam van Aser de liefde jegens de naaste betekent, die de naastenliefde wordt genoemd, zal blijken uit wat volgt; ook blijkt het hieruit, dat de twaalf stammen tezamen genomen de hemel en de Kerk hebben uitgebeeld en dat zij vandaar in het Woord die betekenen en dat iedere stam enig universeel wezenlijks, dat de hemel en de Kerk maakt, heeft uitgebeeld en vandaar betekent.

Er zijn in het algemeen drie universeel wezenlijke dingen die dit maken, namelijk: de liefde tot de Heer, de naastenliefde jegens de naaste en de gehoorzaamheid van het geloof.

De liefde tot de Heer wordt aangeduid met de drie eerste stammen, namelijk: Juda, Ruben en Gad, zoals eerder is getoond; de naastenliefde jegens de naaste wordt aangeduid met deze drie stammen, namelijk: Aser, Naftali en Manasse en de gehoorzaamheid van het geloof wordt aangeduid met de volgende drie stammen, namelijk: Simeon, Levi en Issaschar; de verbinding met die allen met de Heer wordt aangeduid met de laatste drie stammen, namelijk: Zebulon, Jozef en Benjamin.

Deze dingen worden in het kort aangeduid met al die in deze orde genoemde stammen, want de betekenissen ervan zijn volgens de orde waarin zij worden genoemd, zoals eerder in de nrs. 431, 435, 436 is gezegd en getoond.

Bovendien worden onder de gezegelden degenen verstaan die gescheiden zijn van de bozen en opgenomen in de hemel en onder de drie eerste stammen worden degenen verstaan die zijn opgenomen in de hoogste of derde hemel, waar allen zijn die in de liefde tot de Heer zijn; onder de drie daarop volgende stammen, waarover nu, worden degenen verstaan die zijn

opgenomen in de middelste of tweede hemel, waar allen zijn in de naastenliefde jegens de naaste; onder de drie daarop volgende stammen worden degenen verstaan die zijn opgenomen in de laatste of eerste hemel, waar degenen zijn die in de gehoorzaamheid zijn die van het geloof wordt genoemd en onder de drie laatste stammen wordt de opneming verstaan van allen in de drie hemelen door de Heer.

Er zijn immers drie hemelen, de ene van de andere onderscheiden volgens de graden van het goede van de liefde.

Hieruit kan voor het eerst vaststaan, dat onder deze tweede klasse van stammen, of onder de drie stammen, namelijk van Aser, Naftali en Manasse, degenen worden verstaan die in de naastenliefde jegens de naaste zijn: onder de stam van Aser, de naastenliefde jegens de naaste, onder Naftali de wederverwekking van hen en onder Manasse het goede van het leven van hen die daarin zijn.

Wat echter Aser betekent in het rijk van de Heer of in de Kerk, zal eerst worden gezegd: Aser betekent het gezegende van de geestelijke aandoeningen en vandaar de geestelijke aandoening zelf; en omdat het de geestelijke aandoening is die de liefde jegens de naaste of de naastenliefde wordt genoemd, is het daarvandaan dat met Aser hier de naastenliefde wordt aangeduid en worden met de twaalfduizend vanuit die stam hier aangeduid allen die in de naastenliefde zijn en dus in de tweede of middelste hemel.

Dat Aser is genoemd naar het gezegende of de gezegendheid, staat niet alleen vast uit de betekenis van dat woord in de Hebreeuwse taal, maar ook over de dingen die over hem zijn gezegd door Lea, de echtgenote van Jakob, toen hij geboren was, namelijk: ‘Zilpa, de dienstmaagd van Lea, baarde aan Jakob de tweede zoon; en Lea zei: In mijn gezegendheid, omdat mijn de dochters gezegend zullen maken en zij noemde zijn naam Aser’, (Genesis 30:12,13).

Met de dochters die gezegend zullen maken, worden de geestelijke aandoeningen van het ware aangeduid, die de Kerk maken, van waaruit alle innerlijke gezegendheid is, die hemels is; en in deze gezegendheid zijn degenen die in de naastenliefde jegens de naaste zijn; want de naastenliefde jegens de naaste is de geestelijke aandoening van het ware, zoals eerder is gezegd.

De geestelijke aandoening immers van het ware in zijn wezen, is het ware liefhebben, dat wil zeggen, dit liefhebben omdat dit het ware is, ook de naaste in de geestelijke zin is niets anders dan het goede en het ware en de naastenliefde is de liefde ervan, zoals kan vaststaan uit wat gezegd en getoond is in ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’ ten aanzien van de liefde jegens de naaste, die de naastenliefde wordt genoemd, zie de nrs. 84 tot 107; de overige dingen zie men ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3936 tot 3939.

Dat Aser het gezegende betekent, dus die van de liefde en van de naastenliefde, kan ook vaststaan uit de zegening van hem door Israël de vader, die zodanig is: ‘Uit Aser, vet zal zijn brood zijn en hij, hij zal verrukkelijkheden van de koning geven’, (Genesis 49:20).

Uit Aser betekent vanuit de hemelse en geestelijke aandoeningen, die zijn van de liefde tot de Heer en van de naastenliefde jegens de naaste; vet zijn van brood, betekent het verkwikkelijke vanuit het goede; en hij, hij zal verrukkelijkheden van de koning geven, betekent het liefelijke vanuit het ware; zie deze dingen uitvoeriger ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6408-6410.

Iets eenders wordt ook aangeduid met Aser in de zegening van hem door Mozes, namelijk het verkwikkelijke van de aandoening van het ware vanuit het Woord, welke zegening als volgt luidt: ‘Tot Aser zei hij: Gezegend meer dan de zonen zij Aser; hij zij zijn broeders aangenaam en indopende in de olie zijn voet; ijzer en brons zij uw schoen en zoals de dagen uw faam’, (Deuteronomium 33:24,25).

In de zegening van de zonen Israëls door Mozes zijn verborgenheden ten aanzien van het Woord en met Aser, die daar in de laatste plaats wordt genoemd, wordt de geestelijke

aandoening van het ware vanuit het Woord aangeduid en daarom wordt er gezegd: Gezegend meer dan de zonen zij Aser, hij zij zijn broeders aangenaam.

De zonen betekenen de waarheden en de broeders de Kerk vanuit die waarheden; en gezegend en aangenaam wordt gezegd van de aandoening ervan; het goede van de liefde waaruit de waarheden van het Woord in de letterlijke zin zijn, wordt aangeduid met ‘indopende in de olie zijn voet’; met de voet wordt het ware in laatsten aangeduid, namelijk het ware in de letterlijke zin van het Woord en met de olie wordt het goede van de liefde aangeduid.

Dat het laatste van het Woord het natuurlijk ware en goede is, wordt aangeduid met ijzer en brons zij uw schoen; het natuurlijk ware wordt aangeduid met het ijzer en het natuurlijk goede met het brons en het laatste met de schoen.

Dat het Woord tot in het eeuwige zal duren, wordt aangeduid met ‘zoals de dagen uw faam’.

Dat ijzer het natuurlijk ware betekent, zie nr. 176 en dat het brons het natuurlijk goede betekent, ook eerder nr. 70 en dat de schoen het laatste van het natuurlijke is, dus het zinlijke, in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 1748, 2162, 6844.

Aangezien Aser het verkwikkelijke van de aandoeningen betekent, zodanig als degenen hebben die in de waarheden zijn vanuit de letterlijke zin van het Woord, ‘legerde daarom die stam, tezamen met de stam van Dan en de stam van Naftali aan het noorden’, (Numeri 2:25-31).

Met de legeringen van de zonen Israëls in de woestijn werden de ordeningen uitgebeeld van de gezelschappen van de engelen in de hemel, zie nr. 431; en daar wonen aan het noorden degenen die in de aandoening van de geestelijke erkentissen zijn vanuit het goede van de naastenliefde.

Dat Aser het geestelijk gezegende betekent, namelijk het gezegende vanuit de liefde en de naastenliefde, kan ook vaststaan bij Ezechiël, waar wordt gehandeld over de nieuwe aarde en de nieuwe stad en het land wordt daar als erfenis verdeeld tussen alle stammen van Israël en aan de stad worden twaalf poorten toegewezen, een voor iedere stam; over de erfenis van Aser wordt daar gehandeld in (Ezechiël 48:2,3); en over de poorten met deze woorden: ‘De hoek naar de zee vijfhonderd en vierduizend: de poorten van de stad drie; de poort van Gad een, de poort van Aser een, de poort van Naftali een; de omtrek achttienduizend en de naam van de stad van de dag aan: Jehovah Schammah’ [de Heere is daar] (Ezechiël 48:34,35).

Met het land dat als erfenis zal worden verdeeld, wordt de Kerk aangeduid; met de zonen Israëls onder wie het moet worden verdeeld, worden alle waarheden vanuit het goede aangeduid die van de Kerk zijn in de samenvatting; met de stad wordt de leer van het ware vanuit het goede van de liefde aangeduid en daarom wordt die genoemd: Jehovah Schammah, of Jehovah daar; met de poorten worden de binnenleidende waarheden aangeduid, dus de leerstellingen; met het getal 4500 worden ook alle waarheden vanuit het goede aangeduid en met 18000 alle omgordende en beschermende waarheden vanuit de leer, daaruit blijkt, dat niet slechts alle en de afzonderlijke dingen daar, tot aan de getallen toe, dingen van de Kerk betekenen, maar ook dat niet enige stam van Israël daar werd verstaan, maar in de plaats van de genoemde stam enig universeel wezenlijks van de Kerk.

Daar staat ook vast, dat met Aser wordt aangeduid de geestelijke aandoening van het ware, die één maakt met de naastenliefde jegens de naaste.

Dat met Aser in de hoogste zin de eeuwigheid wordt aangeduid, in de innerlijke zin de gelukzaligheid van het leven vanuit het gezegende van de aandoeningen, die van de liefde en van de naastenliefde zijn en in de uiterlijke zin het natuurlijk verkwikkelijke daaruit, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3938, 3939, 6408.

439. Vanuit de stam van Naftali twaalfduizend gezegelden; dat dit de wederverwekking en de verzoeking betekent, staat vast uit de uitbeelding en vandaar uit de betekenis van Naftali en diens stam, namelijk de verzoeking en de staat erna; en omdat verzoeken plaatsvinden ter wille van de wederverwekking, wordt ook de wederverwekking met Naftali aangeduid.

Dat degenen die worden wederverwekt, verzoeken ondergaan, zie ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nrs. 187 tot 201.

Dat Naftali en vandaar de naar hem genoemde stam de verzoeking en de staat erna betekent, dus ook de wederverwekking, kan vaststaan uit Rachels woorden, toen Bilha, haar dienstmaagd, hem baarde: ‘En zij ontving nog en zij baarde, Bilha, de dienstmaagd van Rachel, aan Jakob de tweede zoon; en Rachel zei: Met worstelingen Gods heb ik geworsteld met mijn zuster en ik heb overmocht; en zij noemde zijn naam Naftali’, (Genesis 30:7,8). De worstelingen Gods betekenen geestelijke verzoeken en omdat Rachel de innerlijke Kerk uitbeeldde, die geestelijk is en Lea de uiterlijke Kerk, die natuurlijk is, zo blijkt wat daarmee wordt aangeduid dat Rachel met haar zuster worstelde en dat zij overmocht; namelijk dat de geestelijke mens met de natuurlijke heeft gestreden.

Elke verzoeking immers is een strijd tussen de geestelijke en de natuurlijke mens; de geestelijke mens immers heeft lief en wil de dingen die van de hemel zijn, want die is in de hemel en de natuurlijke mens heeft lief en wil de dingen die van de wereld zijn, want die is in de wereld; vandaar zijn de verlangens van de een en de ander tegengesteld; daarvandaan is er botsing en strijd, die verzoeking wordt genoemd.

Dat Naftali betekent de verzoeking en de staat erna en vandaar de wederverwekking, kan ook vaststaan uit de volgende plaatsen; uit de zegening van hem door Israël de vader: ‘Naftali is een losgelaten hinde, gevende redenen der sierlijkheid’, (Genesis 49:21).

Naftali betekent hier de staat na de verzoeking, die een staat vol vreugde is vanuit de aandoening dat het geestelijke en het natuurlijke en het goede en het ware, verbonden zijn; zij worden immers verbonden door de verzoeken.

De losgelaten hinde betekent het vrije van de natuurlijke aandoening; gevende redenen der sierlijkheid, betekent de blijdschap van het gemoed; maar deze dingen zie men uitvoeriger ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6412-6414.

En eveneens uit de zegening van hem door Mozes: ‘En tot Naftali zei hij: Naftali, verzadigd van welbehagen en vol van de zegening van Jehovah, bezit het westen en het zuiden’, (Deuteronomium 33:23).

Ook hier wordt de staat van de verzoeking beschreven, namelijk dat zij worden vervuld met elk goede van de liefde en met de waarheden daaruit; want na de verzoeken wordt de mens vervuld met vreugde en wordt bij hem het goede bevrucht en het ware vermenigvuldigd.

Vervuld worden met het goede van de liefde, wordt verstaan onder verzadigd van het welbehagen van Jehovah en vervuld worden met de waarheden daaruit en met, ‘vol van zegening van Jehovah, dat daaruit de aandoening van het ware en de verlichting is, wordt aangeduid met: Bezit het westen en het zuiden: de aandoening van het ware met het westen en de verlichting met het zuiden.

Dat gezegd wordt: Bezit het westen en het zuiden, is omdat zij die na het onderricht tot de hemel worden verheven, door het westen tot het zuiden worden gevoerd, dus door de aandoening van het ware tot het licht van het ware.

Iets eenders wordt met Naftali aangeduid in het lied van Debora en Barak in het boek Richteren: ‘Zebulon, een volk heeft de ziel vervloekt om te sterven en Naftali, op de hoogten des velds’, (Richteren 5:18); het waren die beide stammen die streden tegen Sisera, de vorst van het leger van Jabin, koning van Kanaän en overwonnen, terwijl de overige tien stammen zich rustig hielden en daarmee werd de geestelijke strijd uitgebeeld tegen de boosheden die de Kerk bestoken, zoals eveneens vaststaat uit het profetische lied van Debora en Barak, waarin over die zaak wordt gehandeld.

Dat alleen de stammen van Zebulon en Naftali hebben gestreden, had als oorzaak, dat met Zebulon de verbinding van het goede en het ware wordt aangeduid, die de Kerk maakt en met Naftali de strijd tegen de boosheden en de valsheden die haar bestoken en de verbinding van het goede en het ware tegenwerken en vandaar wordt met het ene en het andere de hervorming en de wederverwekking aangeduid.

Met de hoogten des velds worden de innerlijke dingen van de Kerk aangeduid waaruit de strijd is.

Met Zebulon en Naftali tezamen wordt ook de hervorming en de wederverwekking door de verzoeken aangeduid, bij (Jesaja 8:22,23; 9:1); en vandaar bij (Mattheüs 4:12-16).

In de hoogste zin echter wordt met Zebulon en Naftali aangeduid de vereniging van het Goddelijke en het Menselijke in de Heer; in de hoogste zin immers wordt enig en alleen gehandeld over de Heer, in het algemeen over de verheerlijking van Zijn Menselijke en over de onderwerping van de hellen en de ordening van de hemelen door Hem.

In die zin worden Zebulon en Naftali genoemd bij David: ‘Zij hebben Uw schreden gezien, o God, de schreden van mijn God, van mijn Koning in het heiligdom; vooruit schreden de zangers, daarachter de speellieden in het midden van de trommelende maagden; in de vergaderingen zegent God, de Heer vanuit de bron Israëls; daar is Benjamin de kleine over hen aangesteld; de vorsten van Juda hun menigte; de vorsten van Zebulon, de vorsten van Naftali: Uw God heeft Uw sterkte geboden; trek de sterkte aan, o God; dit hebt Gij ons gedaan vanuit Uw tempel over Jeruzalem; koningen zullen u geschenken toebrengen.

Scheld het wilde dier des riets, de vergadering der sterken, tussen de kalveren der volken; vertredende de platen van zilver verstrooide het de volken, zij verlangen oorlogen; de vetten zullen komen vanuit Egypte; Ethiopië zal zijn handen versnellen tot God’, (Psalm 68:25-32).

Daar wordt in de innerlijke zin gehandeld over de Komst van de Heer en over de verheerlijking van Zijn Menselijke en verder over de onderwerping van de hellen en over de zaliging ten gevolge ervan.

De viering van de Heer vanwege Zijn Komst wordt beschreven met deze woorden: Zij hebben Uw schreden gezien, o God, de schreden van mijn God, van mijn Koning in het heiligdom; vooruit schreden de zangers, daarachter de speellieden in het midden van de trommelende maagden; in de vergaderingen zegent God, de Heer vanuit de bron Israëls.

Wat echter deze dingen afzonderlijk betekenen, zie men eerder ontvouwd in nr. 340.

Zijn onschuld vanuit welke Hij alle dingen heeft gedaan en voltooid, wordt aangeduid met: Benjamin de kleine is over hen aangesteld.

Het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede wordt aangeduid met: De vorsten van Juda hun menigte; de verheerlijking of de vereniging van het Goddelijke en het Menselijke vanuit eigen macht, met: De vorsten van Zebulon en de vorsten van Naftali; dat vandaar het Menselijke van de Heer de Goddelijke macht heeft, met: o, God; dit hebt Gij ons gedaan vanuit Uw tempel over Jeruzalem.

Onder de tempel daar wordt het Goddelijk Menselijke van de Heer verstaan en onder Jeruzalem de Kerk ten behoeve ervoor.

De onderwerping van de hellen wordt aangeduid met: Scheld het wilde dier des riets, de vergadering der sterken, tussen de kalveren der volken, vertredende de platen van zilver, verstrooiende het de volken, zij verlangen oorlogen.

Het wilde dier des riets en de vergadering der sterken is het wetenschappelijke van de natuurlijke mens, die de ware en de goede dingen van de Kerk verdraait; de kalveren der volken zijn de goedheden van de Kerk; de platen van zilver zijn de waarheden van de Kerk. Het verstrooide de volken, zij verlangen oorlogen, betekent ertegen verdraaien en redeneren.

Onder de onderwerping van de hellen wordt verstaan, de onderwerping van de natuurlijke mens, want daar zijn de boosheden uit de hel; daar zijn immers de verkwikkingen van de eigenliefde en de liefde van de wereld en de wetenschappelijke dingen ervan die een en ander bevestigen.

Deze verkwikkelijke dingen zijn, wanneer die het einddoel uitmaken en overheersen, tegen de goedheden en waarheden van de Kerk; dat de natuurlijke mens wanneer hij is onderworpen, samenstemmende wetenschappelijke dingen verstrekt en erkentissen van het ware en het goede, wordt daarmee aangeduid, dat de vetten zullen komen vanuit Egypte, Ethiopië zal zijn handen versnellen tot God; Egypte is de natuurlijke mens ten aanzien van de

wetenschappelijkheden en Ethiopië is de natuurlijke mens ten aanzien van de erkentissen van het goede en het ware.

Uit deze weinige duidingen kan vaststaan, wat er wordt aangeduid met Naftali en diens stam in het Woord, namelijk in de hoogste zin de eigen Macht van de Heer, waaruit Hij de hellen heeft onderworpen en Zijn Menselijke heeft verheerlijkt.

In de innerlijke zin de verzoeking en de staat na de verzoeking; en in de uiterlijke zin de tegenstand van de zijde van de natuurlijke mens; vandaar wordt eveneens met Naftali de hervorming en de wederverwekking aangeduid, omdat deze de uitwerkingen van de verzoeking zijn.

440. Vanuit de stam van Manasse twaalfduizend gezegelden, dat dit de goedheden van het leven daaruit betekent, staat vast uit de uitbeelding en vandaar uit de betekenis van de stam van Manasse, namelijk het wilsdeel van de Kerk en vandaar het goede van het leven.

Dat hij het goede van het leven is, is omdat dit met het wilsdeel van de Kerk of van de mensen van de Kerk één maakt; wat de mens immers wil, dat doet hij als hij kan; de daad of handeling immers is niets anders dan de wil die handelt, zoals hieruit kan vaststaan, dat de daad ophoudt wanneer de wil ophoudt en dat zij aanhoudt, zolang de wil aanhoudt.

Wat de wil van de wederverwekte mens doet, dat wordt het goede van het leven genoemd; vandaar nu is het dat, omdat met Manasse en diens stam het wilsdeel van de Kerk wordt aangeduid, ook het goede van het leven wordt aangeduid.

Het goede van het leven vanuit de naastenliefde jegens de naaste volgt ook na de wederverwekking, die met Aser en Naftali worden aangeduid, zoals de uitwerking uit haar oorzaak; want degenen die in de naastenliefde jegens de naaste zijn, worden door de Heer wederverwekt en zij die zijn wederverwekt, zijn in het goede van het leven; zij handelen immers vanuit de naastenliefde en elke handeling vanuit de naastenliefde is het goede van het leven.

Er zijn twee dingen die de Kerk maken, namelijk het ware van de leer en het goede van het leven; het ene en het andere zal bij de mens zijn opdat hij een mens van de Kerk zal zijn; deze twee zijn in het Woord uitgebeeld door en worden vandaar aangeduid met Efraïm en Manasse: het ware van de leer door Efraïm en het goede van het leven met Manasse.

Het ware van de leer wordt ook het verstandelijke van de Kerk genoemd en het goede van het leven wordt haar wilsdeel genoemd; want het ware is van het verstand en het goede is van de wil; vandaar is het, dat ook met Efraïm en Manasse het verstand en de wil van de Kerk worden aangeduid: met Efraïm het verstandelijke deel en met Manasse het wilsdeel van haar.

Opdat zulke dingen zouden worden uitgebeeld door en vandaar aangeduid met Efraïm en Manasse, werden zij aan Jozef geboren in het land Egypte; met Jozef immers wordt het hemels-geestelijke aangeduid, of het geestelijk rijk zelf dat is toegevoegd aan het hemels rijk en met het land van Egypte wordt het natuurlijke aangeduid en daarom wordt het goede van de wil in het natuurlijke geboren vanuit het hemels-geestelijke, aangeduid met Manasse en het ware van het verstand in het natuurlijke, ook daaruit geboren, aangeduid met Efraïm.

Over hun geboorte leest men het volgende bij Mozes: ‘En aan Jozef werden twee zonen geboren voordat het jaar van de honger kwam, die hem baarde Asnath, de dochter van Potifera, de priester van On; en Jozef noemde de naam van de eerstverwekte Manasse, omdat Gij mij heeft doen vergeten al mijn arbeid en het gehele huis van mijn vader; en de naam van de tweede noemde hij Efraïm, omdat God mij heeft doen vruchtmaken in het land van mijn verdrukking’, (Genesis 41:50-52).

Wat onder die woorden in de geestelijke zin wordt verstaan, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 5347 tot 5356; namelijk dat onder de naam van de eerstverwekte, Manasse, wordt verstaan het nieuwe wilsdeel in het natuurlijke en de hoedanigheid ervan en onder de naam van de tweede, Efraïm, het nieuwe verstandsdeel in het natuurlijke en de hoedanigheid

daarvan; of wat hetzelfde is: onder Manasse het goede van de nieuwe natuurlijke mens en onder Efraïm het ware van hem, zie de nrs. 5351, 5354.

Dat die dingen met Manasse en Efraïm worden aangeduid, kan ook hieruit vaststaan, dat zij door Jakob werden aangenomen zoals Ruben en Simeon, waarover het volgende bij Mozes: ‘Jakob zei tot Mozes: Nu uw twee zonen, u geboren in het land van Egypte, tot aan mijn komen tot u in Egypte, mijne zijn die: Efraïm en Manasse, zoals Ruben en Simeon zullen zij mij zijn; op de naam van hun broeders zullen zij worden genoemd in hun erfenis’, (Genesis 48:3,5,6).

Aangezien met Ruben het ware met het verstand wordt aangeduid, dus het ware van de leer en met Simeon wordt aangeduid het ware van de wil, dus het goede van het leven, zegt daarom Jakob, dat Efraïm en Manasse voor hem zouden zijn zoals Ruben en Simeon; dus Efraïm het verstandelijk ware en Manasse de wil van het goede; maar deze dingen zijn uitvoeriger ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6234 tot 6241.

Iets eenders kan ook vaststaan uit de zegening van Efraïm en Manasse door Jakob, toen Israël, namelijk: Israël zegende Jozef en hij zei: De God, voor Wie hebben gewandeld mijn vaderen: Abraham en Izaäk, God weidende mij van die dag tot op deze dag, de engel verlossende mij van alle boze, Hij zegene de knapen en in hen zal mijn naam worden genoemd en de naam van mijn vaderen: Abraham en Izaäk; en dat zij groeien in menigte in het midden van het land’, (Genesis 48:15,16).

Dat ook hier onder Efraïm het verstandelijk ware wordt verstaan en onder Manasse het goede van de wil, het ene en het andere in het natuurlijke, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6274 tot 6285.

En eveneens uit de zegening van Efraïm en Manasse door Mozes, namelijk: ‘Aangaande Jozef: In de eerstverwekte van zijn ossen heeft hij eer en de hoornen zijn zijn hoornen; met deze zal hij de volken tezamen stoten tot de einden der aarde en dezen zijn de tienduizenden van Efraïm en de duizenden van Manasse’, (Deuteronomium 33:17); zie voor de ontvouwing hiervan de nrs. 316, 336.

Dat Efraïm het verstand van het ware betekent en Manasse de wil van het goede, beide in het natuurlijke, kan ook vaststaan uit deze plaatsen, bij Jesaja: ‘In de ontsteking van Jehovah Zebaoth is het land verduisterd en is het volk geworden zoals een voedsel van het vuur, zij zullen, de man zijn broeder, niet verschonen en indien hij zal hebben afgesneden ter rechterhand, zo zal hij toch hongeren en indien hij zal hebben gegeten ter linkerhand, zo zullen zij niet verzadigd worden; zij zullen, de man, het vlees van zijn arm eten, Manasse Efraïm en Efraïm Manasse, tezamen die tegen Jehovah’, (Jesaja 9:18-20).

Dat hier daarmee wordt aangeduid dat Manasse Efraïm zal eten en Efraïm Manasse, dat al het goede en ware van de Kerk zal vergaan en wel het goede door het valse en het ware door het boze, zie eerder nr. 386, waar deze dingen afzonderlijk zijn ontvouwd.

Bij David: ‘Mijn is Gilead en Mijn Manasse; en Efraïm de sterkte van Mijn hoofd; Juda Mijn wetgever’, (Psalm 60:9; 108:9).

Met Manasse wordt hier het goede van de Kerk aangeduid en met Efraïm het ware ervan en met Gilead het natuurlijke en aangezien het ware vanuit het goede in het natuurlijke de Goddelijke macht heeft, wordt er daarom gezegd: Efraïm de sterkte van Mijn hoofd; dat de Goddelijke macht is door het ware vanuit het goede in het natuurlijke, is omdat het natuurlijke het laatste is waarin de innerlijke dingen, dus de geestelijke en de hemelse dingen, invloeden en waar die tezamen zijn en blijven bestaan; zij zijn daar dus in het volle, waarin en waaruit alle Goddelijke werking is; vandaar is het, dat aan de letterlijke zin van het Woord, omdat die natuurlijk is, de Goddelijke macht in is, zie nr. 346 en in ‘Hemelse Verborgenheden’, nr. 9836.

Hieruit kan vaststaan vanwaar het is dat Efraïm wordt genoemd ‘de sterkte des hoofds van Jehovah’; dat Juda zijn wetgever wordt genoemd, is omdat met Juda het innerlijk Goddelijk

Ware of het Woord in de geestelijke zin, wordt aangeduid en iets eenders met de wetgever en de wet.

Bij dezelfde: ‘O, Herder Israëls, neem ter ore, Die Jozef zoals een kudde leidt; Die zit op de cherubim; verschijs blinkend; voor Efraïm, Benjamin, Manasse, wek Uw macht op en ga tot het heil voor ons’, (Psalm 80:2,3).

Uit de geestelijke zin blijkt, dat deze woorden de smeekbeden tot de Heer bevatten, opdat Hij hen die van de Kerk zijn, zal onderrichten en leiden door de waarheden tot het goede, dus tot de hemel.

De Heer wordt de Herder Israëls genoemd uit hoofde hiervan dat Hij onderricht en leidt en daarom wordt er gezegd: Die Jozef leidt zoals een kudde.

Onder Jozef worden verstaan degenen van de Kerk die in ware dingen vanuit het goede zijn; Die zit op de cherubim, betekent de Heer boven de hemelen, waarvandaan Hij het licht uitzendt dat de gemoederen verlicht en daarom wordt gezegd: Verschijs blinkend; opdat het licht van het ware zal doordringen tot hen die in het natuurlijk ware en goede zijn, dus tot hen die in de laatste van de Kerk zijn, wordt aangeduid met: Vóór Efraïm, Benjamin en Manasse, wek op Uw macht.

Onder Efraïm worden degenen verstaan die in het natuurlijk ware zijn; het natuurlijk ware is zodanig als het ware van het Woord in de letterlijke zin is; onder Manasse worden degenen verstaan die in het natuurlijke goede zijn, namelijk het verkwikkelijke van het goede te doen en het ware te leren; onder Benjamin wordt verstaan het verbindende van het ware en het goede of het verbindende midden in het natuurlijke; onder de macht opwekken wordt verstaan tot daarheen doordringen met het licht; opdat zij worden gezaligd, wordt aangeduid met: Ga tot het heil voor ons.

Aangezien al het goede dat de natuurlijke mens heeft, uit de Heer invloeit door de geestelijke mens en er zonder die invloeiing niet enig goede in het natuurlijke is en omdat door Manasse werd uitgebeeld en vandaar met hem wordt aangeduid het goede in de natuurlijke mens vanuit geestelijke oorsprong, werd daarom aan die stam een erfenis gegeven aan de andere zijde van of buiten de Jordaan en eveneens aan deze zijde van of binnen de Jordaan, namelijk aan de halve stam aan de andere zijde of buiten de Jordaan en aan de halve stam aan deze zijde of binnen de Jordaan, zie (Numeri 32:33,39,40; Deuteronomium 3:13; Jozua 13:29-31; 17:5-13, 16-18).

Door het land aan de andere zijde van of buiten de Jordaan werd uitgebeeld en aangeduid de uiterlijke Kerk, die bij en in de natuurlijke mens is; maar door het land aan deze zijde van of binnen de Jordaan, werd uitgebeeld en aangeduid de innerlijke Kerk, die bij de geestelijke mens is, zie nr. 434; en het goede is dat wat de Kerk maakt en dat goede vloeit rechtstreeks vanuit de geestelijke mens in de natuurlijke in en zonder die invloeiing is de Kerk niet bij de mens.

Dit is de oorzaak, waarom aan de stam van Manasse waarmee het goede van de Kerk werd aangeduid, een erfenis werd gegeven zowel binnen als buiten de Jordaan.

Dat het geestelijk goede rechtstreeks invloeit in het natuurlijk goede, in het natuurlijk ware echter indirect, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3314, 3573, 3576, 3616, 3969, 3995, 4563; en vandaar dat er een overeenkomst is tussen het geestelijk goede en het natuurlijk goede, maar niet tussen het geestelijk ware en het natuurlijk ware, nrs. 1831, 1832, 3514, 3564.

Dat Manasse het goede van de Kerk of het goede van het leven betekent, dat hetzelfde is als het goede van de wil, kan vaststaan uit de uitbeelding en vandaar uit de betekenis van Efraïm, namelijk het ware van de Kerk of het ware van de leer, wat hetzelfde is als het ware van het verstand; zij waren immers broeders en het goede en het ware, worden in het Woord broeders genoemd.

Dat Efraïm het ware van de leer betekent en vandaar het verstandelijke van de Kerk, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nr. 5354, waar verscheidene plaatsen zijn aangevoerd en

ontvouwde vanuit het Woord, waar Efraïm wordt genoemd en bovendien daar in de nrs. 3969, 6222, 6234, 6238, 6267, 6296.

441. Het is getoond dat met de stam van Aser de naastenliefde jegens de naaste wordt aangeduid, dus het geestelijke, innerlijke zelf van hen die in de tweede of middelste hemel zijn en dat met de stam van Manasse het goede van het leven wordt aangeduid, namelijk het geestelijk uiterlijke, dat vloeit vanuit het geestelijk innerlijke van hen.

De verzoeking echter, die met de stam van Naftali wordt aangeduid, is het verenigende middel; het innerlijke immers en het uiterlijke worden verenigd door verzoeken.

Hieruit blijkt, wat deze drie stammen in hun orde betekenen.

Men moet weten dat het ene en het andere, zowel het innerlijke als het uiterlijke, het ene met het andere samenstemmend, bij de mens en bij de engel zal zijn, opdat hij in de hemel zal zijn. Niemand kan alleen in het ene zijn en in de hemel, namelijk alleen in het innerlijke of alleen in het uiterlijke; het innerlijke immers is zoals de ziel, het uiterlijke zoals het lichaam.

De ziel kan niets bewerken tenzij door het lichaam en het lichaam kan niets bewerken tenzij vanuit de ziel; en daarom ligt het innerlijke, indien het uiterlijke niet overeenstemt of samenstemt, krachteloos en als het ware uitgeblust te neer.

Het zal immers het innerlijke zijn van waaruit het uiterlijke zal werken.

Deze dingen zijn gezegd, opdat men zal weten dat met Aser het innerlijke wordt aangeduid en met Manasse het overeenstemmend uiterlijke; zoals eerder, dat met Juda wordt aangeduid het innerlijke en met Gad het overeenstemmende uiterlijke.

Iets eenders is het in elke zaak en daarom is er in de mens een innerlijke en een uiterlijke; het innerlijke is dat wat diens geestelijke wordt genoemd en het uiterlijke dat wat zijn natuurlijke wordt genoemd; het ene verbindt zich met het andere door overeenstemmingen.

Hoedanig vandaar het ene is, zodanig is het andere en al wat niet door overeenstemmingen één maakt met het andere, wordt verstrooid en vergaat.

442. vers 7. Vanuit de stam van Simeon twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Levi twaalfduizend gezegelden; vanuit de stam van Issaschar twaalfduizend gezegelden.

Vanuit de stam van Simeon twaalfduizend gezegelden, betekent de gehoorzaamheid en dat allen die daarin zijn, in de hemel zijn en in de hemel komen; vanuit de stam van Levi twaalfduizend gezegelden, betekent de goede werken; vanuit de stam van Issaschar twaalfduizend gezegelden betekent het geloof en het heil.

443. Vanuit de stam van Simeon twaalfduizend gezegelden, dat dit de gehoorzaamheid betekent en dat allen die daarin zijn, in de hemel zijn en in de hemel komen, staat vast uit de uitbeelding en vandaar uit de betekenis van de stam van Simeon, te weten de gehoorzaamheid, waarover hierna en uit de betekenis van twaalfduizend gezegelden, namelijk allen die in de hemel zijn en in de hemel komen, waarover eerder.

De stammen van Simeon, Levi en Issaschar, die nu worden opgesomd en de derde klasse van de gezegelden uitmaken, betekenen degenen die in de eerste of laatste hemel zijn en in die komen.

Want, zoals eerder is gezegd, hier wordt gehandeld over allen die in de hemel zijn en in de hemel komen en omdat er drie hemelen zijn: de derde of de binnenste, de tweede of de middelste en de eerste of de laatste, wordt er daarom met onderscheid gehandeld over hen die in de derde, in de tweede en in de eerste zijn.

Zij die in de derde of binnenste hemel zijn en in die komen, worden aangeduid met Ruben, Juda en Gad en dus maken dezen de eerste klassen van de gezegelden uit; zij die in de tweede of middelste hemel zijn en in die komen, worden aangeduid met Aser, Naftali en Manasse en dezen maken de tweede klasse van de gezegelden uit en degenen die in de eerste of laatste

hemel zijn en in die komen, worden aangeduid met Simeon, Levi en Issaschar en dezen maken daarom de derde klasse van de gezegelden uit.

Dezen, die tot de eerste of laatste hemel behoren, zijn allen in de gehoorzaamheid van de ware en goede dingen te doen die geboden zijn in het Woord of in de leer van de Kerk waarin zij geboren zijn of door de meester of voorganger, van wie zij hebben gehoord dat een bepaald iets een goedheid of een waarheid is en dat het moet worden gedaan; de meesten van hen zijn niet in de waarheden zelf, maar in valsheden uit onwetendheid en toch worden deze door de Heer zoals waarheden aanvaard, omdat zij het goede van het leven ten doel hebben en daardoor de boosheden hebben afgewist die doorgaans aan de valsheden kleven; over deze valsheden en over hen die daarin zijn, zie ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’ nr. 21; deze zijn dus in de laatste of eerste hemel.

Degenen echter die zijn in de middelste of tweede hemel, zijn allen in de geestelijke aandoening van het ware en het goede te weten en te verstaan en in de aandoening van die te doen.

Degenen echter die in de binnenste of derde hemel zijn, zijn allen in de liefde; maar over dezen is eerder gehandeld.

Dat met Simeon en diens stam degenen worden aangeduid die in de gehoorzaamheid zijn, is omdat met Simeon, de vader van de stam, genoemd werd naar horen en horen betekent gehoorzamen, zoals kan vaststaan uit de woorden van Lea, zijn moeder toen zij hem baarde: ‘En Lea ontving nog en zij baarde een zoon en zij zei: Omdat Jehovah heeft gehoord dat ik gehaat ben en Hij heeft mij ook deze gegeven en zij noemde zijn naam Simeon’, (Genesis 29:33); deze dingen zijn ook ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3867 tot 3872; en dat horen gehoorzamen betekent, nrs. 2542, 3869, 4653 tot 4660, 5017, 5471, 5475, 7216, 8361, 8990, 9311, 9397, 9926, 10061; en hier in de nrs. 14, 108, 249.

Aangezien met Simeon de gehoorzaamheid wordt aangeduid, wordt ook het geloof aangeduid, want het geloof is het geloof bij de mens, wanneer hij gehoorzaamt en de geboden doet.

Voordat dit plaatsvindt, verschijnt de erkenning van zulke dingen die de mens put vanuit het Woord, vanuit de leer van de Kerk en vanuit de prediking, alsof zij het geloof was, maar zij is het geloof niet vooraleer de mens die dingen doet; tevoren is zij slechts van het denken vanuit het geheugen, waarin niets van de wil is en dus niets van de mens; de wil immers is de mens zelf en daarom treedt zij, wanneer de mens dit doet of gehoorzaamt, dan de wil binnen, dus de mens zelf en wordt geloof.

Dit geloof, dus de gehoorzaamheid, wordt ook aangeduid met Petrus, wanneer hij Simon wordt genoemd en het geloof dat de aandoening van het ware is, met Petrus, wanneer hij wordt genoemd Simon, zoon van Jona, zoals in (Mattheüs 16:17-19; Markus 1:16-18, 36; 14:37,38; Lukas 5:3-11; 7:40-43; 22:31-33; 24:34; Johannes 1:41-43; 21:15-21).

Aangezien met Simeon in de Hebreeuwse taal wordt aangeduid het horen en het luisteren en vandaar de gehoorzaamheid, zoals eerder is gezegd en met de zoon van Jona het ware vanuit het goede wordt aangeduid en met Petrus het ware zelf, wordt Petrus daarom door de Heer nu eens Petrus genoemd en dan weer Simon Petrus en dan weer Simon zoon van Jona; dat zulke dingen met die namen worden aangeduid, kan eenieder zien hieruit, dat hij door de Heer nu eens werd aangesproken met Petrus en dan weer met Simon en dan weer met zoon van Jona, wat niet is gebeurd zonder oorzaak en betekenis.

De woorden zelf die toen tot hem zijn gericht, openbaren dit; zo bijvoorbeeld wordt hij, toen hij beleed dat de Heer de Zoon Gods was en hem toen daarom de sleutels van het koninkrijk der hemelen werden gegeven, genoemd Simon, zoon van Jona, (Mattheüs 16:17); en wordt hij Petra genoemd, dus Rots, zoals de Heer Zelf meermalen bij de profeten; eender wordt hij Simon, zoon van Jona genoemd toen de Heer tot hem zei: Hebt gij Mij lief? En hij antwoordde: Ik heb U lief; maar vlak daarop wordt hij, toen hij zich van de Heer afwendde en verontwaardigd was dat Johannes, met wie het goede van de naastenliefde wordt aangeduid, Jezus volgde, Petrus genoemd, (Johannes 21:15-21).

Met Petrus wordt dan aangeduid: het ware zonder het goede, dus het geloof afgescheiden van de naastenliefde.

Hieruit kan vaststaan dat met Simon, wanneer Petrus zo wordt genoemd, iets eenders wordt aangeduid als met Simeon, de zoon van Jakob, namelijk de gehoorzaamheid, het geloof van de naastenliefde, de aandoening van het ware en in het algemeen het ware vanuit het goede. Simon immers in de Hebreeuwse taal betekent horen, luisteren en gehoorzaamheid; en Jona in dezelfde taal betekent duif en deze betekent in de geestelijke zin het goede van de naastenliefde en de zoon van Jona het ware van dat goede of het geloof van de naastenliefde; maar de rots (petra) echter, waarnaar Petrus is genoemd, betekent het ware en het geloof en in de tegengestelde zin het valse en het ongelooft, zie nr. 411.

Dat Simeon de zoon van Jakob en de naar hem genoemde stam de gehoorzaamheid en het ware met de wil en vandaar het geloof betekent, kan ook vaststaan uit de tegengestelde zin, waarin dit betekent de ongehoorzaamheid en het valse met de wil en vandaar het van de wil gescheiden geloof, dat niet het geloof is; want de meeste dingen in het Woord hebben ook een tegengestelde zin, waarin zij dus tegengestelde dingen betekenen.

In die zin wordt Simeon genoemd door Israël de vader in de profetie over zijn zonen, met deze woorden: ‘Simeon en Levi, broeders; werktuigen van geweld hun slagzwaarden; in hun geheim kome mijn ziel niet, in hun vergadering worde mijn heerlijkheid niet verenigd; omdat zij in hun toorn de man hebben gedood en in hun welbehagen de os hebben ontzenuwd; vervloekt zij hun toorn omdat hij heftig is en hun ontsteking omdat zij hard is; ik zal hen verdelen in Jakob en ik zal hen verstrooien in Israël’, (Genesis 49:5-7).

Simeon en Levi broeders, betekent hier het van de naastenliefde gescheiden geloof; werktuigen van geweld hun slagzwaarden, betekent dat de leerstellingen dienen om de werken van de naastenliefde te vernietigen, dus de naastenliefde zelf.

In hun geheim kome mijn ziel niet, betekent dat het geestelijk goede niet zou willen weten de boosheden die van hun wil zijn; in hun vergadering worde mijn heerlijkheid niet verenigd, betekent dat het geestelijk ware de valsheden van hun denken ook niet zou willen weten; omdat zij in hun toorn de man hebben gedood, betekent dat zij zich geheel en al van de waarheden hebben afgekeerd en in hun afkering het geloof hebben uitgeblust; en in hun welbehagen de os hebben ontzenuwd, betekent dat zij vanuit een ontaarde wil geheel en al hebben verzwakt het uiterlijk goede dat van de naastenliefde is; vervloekt zij hun toorn omdat hij heftig is, betekent de sterke afkeer van het goede en vandaar de verdoemenis; en hun ontsteking omdat zij hard is, betekent de afkeer van het ware als gevolg daarvan; ik zal hen verdelen in Jakob, betekent dat dit geloof in de uiterlijke Kerk moet worden verbannen; en Ik zal hen verstrooien in Israël, betekent dat het moet worden verbannen uit de innerlijke Kerk; maar deze dingen zijn vollediger ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6351 tot 6361. Dat de drie eerste zonen, dus: Ruben, Simeon en Levi, door vader Israël zijn verworpen en verdoemd zijn geweest, heeft als oorzaak dat in die profetie wordt gehandeld over de instauratie van de Kerk en de Kerk wordt niet geïnstalleerd door het van de naastenliefde gescheiden geloof, maar uit het ware en het goede die uit de Heer zijn.

De Kerk was immers in die tijd in dwaling vervallen, dat alleen het Woord weten en zeggen dat dit heilig is, het wezenlijke van de Kerk was en niet het leven of de naastenliefde en dat de God van hemel en aarde een ander was dan de Heer; daarom worden in die profetie de drie eerstverwekte zonen: Ruben, Simeon en Levi, verworpen, aangezien met Ruben het geloof-alleen wordt aangeduid, met Simeon het geloof zonder de naastenliefde en met Levi het niet-goede van de naastenliefde en dus met die drie in een reeks de niet-Kerk.

Wanneer immers het geloof-alleen als het wezenlijke van het heil wordt aangenomen, dan wordt terstond de naastenliefde verworpen en beschouwd als niet wezenlijk en van generlei waarde ten aanzien van het heil; en omdat die drie deze drie dingen hebben aangeduid, werden die daarom verworpen door Israël, met wie de Kerk wordt aangeduid.

Die drie hebben ook het uitbeeldende van de Kerk verloren: Ruben daardoor dat hij lag met Bilha, de dienstmaagd en de bijvrouw van zijn vader, (Genesis 35:22); en Simeon en Levi daardoor dat zij Hemor, diens zoon Sichem en de gehele stad hebben gedood, die de natie vanuit Hemor was, om deze oorzaak alleen dat Sichem hun zuster Dina liefhad, (Genesis 34:1).

Door deze daad wordt in de geestelijke zin aangeduid, dat die twee zonen van Jakob, dat wil zeggen, datgene van de Kerk wat door die twee zonen werd uitgebeeld, hadden uitgeblust het ware en het goede van de Oude Kerk; welke Kerk nog over was bij de natie van Hemor. Met die daad immers werd in de geestelijke zin aangeduid, dat het van de naastenliefde gescheiden geloof al het ware en het goede van de Kerk uitblust; dit dus wordt in het bijzonder verstaan onder de woorden van Israël: In hun geheim kome mijn ziel niet, in hun vergadering worde mijn heerlijkheid niet verenigd, omdat zij in hun toorn de man hebben gedood en in hun ontsteking de os hebben ontzenuwd; met de man immers wordt in het Woord het ware en het inzicht aangeduid en met de os het zedelijk en natuurlijk goede, zie deze dingen uitvoeriger ontvouwd. In ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 4426 tot 4522. Daarom werd eveneens Simeon voorbijgegaan in de zegening van Mozes, (Deuteronomium 33) en worden in zijn plaats Efraïm en Manasse vermeld, met wie het ware en het goede van de Kerk wordt aangeduid.

Maar hoewel Simeon en Levi zodanig geweest zijn, betekenen zij toch elders het geloof van de naastenliefde en de naastenliefde: Simeon het geloof van de naastenliefde en Levi de naastenliefde; ja zelfs heeft de stam van Levi het priesterschap ontvangen, want het doet er niets toe hoedanig de persoon is die uitbeeldt, als hij slechts in de uiterlijke eredienst is volgens de wetten en de inzettingen, want de uitbeelding betreft niet de persoon maar de zaak en bij de persoon vergt zij niet méér dan het uiterlijke in de eredienst.

Zie hierover ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 665, 1097, 1361, 3147, 3670, 3881, 4208, 4281, 4288, 4292, 4309, 4444, 4500, 6304, 7048, 7439, 8588, 8788, 8806, 9229.

Daarom ook betekent de stam van Simeon in deze plaats van de Openbaring en eveneens elders in het Woord: de gehoorzaamheid, het geloof van de naastenliefde, de aandoening van het ware en in het algemeen het ware vanuit het goede, zoals eerder is gezegd.

Dat Simeon en zijn stam, als hij in de goede zin wordt genoemd, in de hoogste zin betekent de voorzienigheid, in de binnenste zin het geloof met de wil, in de innerlijke zin de gehoorzaamheid en in de uiterlijke zin het horen, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nr. 3869.

444. Vanuit de stam van Levi twaalfduizend gezegelden; dat dit de goede werken betekent, staat vast uit de uitbeelding en vandaar uit de betekenis van Levi en diens stam, namelijk de geestelijke liefde, die de naastenliefde jegens de naaste wordt genoemd.

Dat de stam van Levi hier de goede werken betekent, is omdat de geestelijke liefde of de naastenliefde bestaat in het verrichten van goede dingen, dus de goede werken; de naastenliefde in zich beschouwd is de aandoening van het ware en het goede en waar die aandoening is, daar is het leven volgens de waarheden en de goedheden; want een aandoening zonder het leven volgens de waarheden en de goedheden waardoor men wordt aangedaan, bestaat niet.

Indien men meent dat zij wel bestaat en aanwezig is, dan is het een natuurlijke aandoening en niet een geestelijke.

Deze aandoeningen verschillen hierin, dat de natuurlijke aandoening zichzelf en de wereld ten doel heeft en daarom heeft zij de waarheden en de goedheden, waardoor zij wordt aangedaan, lief, ter wille van de eigen roem en om eerbewijzen en schatten te bemachtigen; en dan is het leven volgens de leerstellingen die men had aangeleerd, slechts aangenomen om zich zo de schijn te geven en dus geveinsd en huichelachtig.

Maar de geestelijke aandoening heeft ten doel de Heer, de hemel en het eeuwige leven, die zij beschouwt in de ware en de goede dingen en zo heeft zij de ware en de goede dingen

geestelijk lief en wanneer deze aandoening bij de mens is, dan heeft de mens het lief om die dingen te denken en te willen, dus om volgens die dingen te leven.

Leven volgens de waarheden en de goedheden wordt in het Woord verstaan onder doen en het leven zelf onder de daden en de werken, die zo vaak in het Woord worden vermeld.

Dit dus zijn de dingen die door Levi en diens stam in de Kerk bij de Joden werden uitgebeeld en aangeduid.

Omdat deze aandoening het wezenlijke zelf van de Kerk is, ontving daarom de stam van Levi het priesterschap en bloeide daarom diens stok in de tent der samenkomst met amandelen en werd daarom aan die stam niet een erfenis gegeven zoals aan de overige stammen, maar had hij die erfenis onder elk van de stammen afzonderlijk.

Dat de stam van Levi het priesterschap heeft ontvangen, is bekend, want niet alleen werd Aharon de hogepriester, maar ook diens zonen na hem en alle Levieten werden aan hen gegeven om te bedienen.

Dat Mozes en Aharon vanuit de stam van Levi zijn geweest, zie (Exodus 6:20; Numeri 28:2); en dat de Levieten de bedienaren van Aharon en diens zonen zijn geworden, bij Mozes: ‘De stam van Levi was aangenomen tot het priesterschap, om de wacht waar te nemen van de ganse vergadering vóór de tent der samenkomst en om de dienst te bedienen van het habitakel; en aan Aharon werden de Levieten gegeven en zij werden aangenomen in de plaats van alle eerstverwekte’; en verder ten aanzien van hun bedieningen en functies, (Numeri 3:1). Dat het priesterschap aan die stam gegeven is geweest, had als oorzaak dat dit de liefde en de naastenliefde uitbeeldde en vandaar de liefde en de naastenliefde betekende.

De liefde en de naastenliefde is de aandoening van het geestelijk goede en ware, want aandoening wordt gezegd van de liefde in haar continue; de aandoening immers is het voortdurende van de liefde; iets eenders wordt ook in het Woord aangeduid met het priesterschap en het bedienaarschap; die aandoening immers is het wezenlijke van de Kerk, want waar die is, is de Kerk en waar die niet is, daar is ook de Kerk niet; want de aandoening van het goede en het ware is het geestelijk leven zelf van de mens; wanneer immers de mens wordt aangedaan door het goede en het ware, dan is hij in het goede en het ware ten aanzien van het leven; het denken zelf van hem is dan niets anders dan aandoening in verschillende vorm; want alles wat de mens denkt, trekt hij vanuit de aandoening; denken zonder aandoening kan niemand, vandaar nu is het, dat de stam van Levi het priesterschap heeft ontvangen.

Iets eenders wordt van de Levieten gezegd bij Ezechiël, waar wordt gehandeld over de nieuwe aarde, de nieuwe stad en de nieuwe tempel, (Ezechiël 40:46-43:19; 44:15; 48:11,12).

Aangezien de stam van Levi de naastenliefde met de daad uitbeeldde en vandaar betekende, dus de goedheden van de naastenliefde, dus de goede werken, ‘bloeide derhalve de stok van Levi, waarop de naam van Aharon was geschreven en die was gesteld in de tent der samenkomst vóór de getuigenis, met amandelen’, (Numeri 17:17-26).

Met de amandelen immers worden de goede dingen van de naastenliefde aangeduid; daaruit immers bloeien bij de mens alle dingen van de Kerk; want wanneer de goedheden van de naastenliefde zijn bij de mens, dan is er inzicht en geloof; dan is immers de mens in de aandoening van het verstaan wat hij weet vanuit het Woord en in de wil van te doen volgens dat wat hij weet.

Aangezien aan alle dingen van de Kerk het goede van de naastenliefde zal in zijn, opdat daarin de dingen zullen zijn van de Kerk en omdat de aandoening zelf van het goede en het ware, dus de naastenliefde, het verstaan geeft en allen onderricht, is daarom de stam van Levi niet slechts het priesterschap geschonken, maar is ook niet aan hem niet een lot [stuk grond] en een erfenis gegeven zoals aan de overige stammen, maar onder allen, zoals blijkt bij Mozes, (Numeri 35:1) en bij (Jozua 21:1); en daarom wordt gezegd bij Mozes: ‘De Levieten kwam geen deel en erfenis toe met hun broeders; Jehovah Zelf is zijn erfenis’, (Deuteronomium 10:9); en omdat, zoals eerder gezegd, ieder mens wetenschap, inzicht en

wijsheid leert volgens de aandoening van het goede en het ware dat bij hem is, wordt er daarom bij Mozes gezegd: ‘Jehovah God heeft de zonen van Levi verkoren om Hem te bedienen en om te zegenen in Zijn Naam en naar hun mond zal alle twist en alle plaag zijn’, (Deuteronomium 21:5).

Daarmee wordt in de geestelijke zin aangeduid dat de aandoening van het goede en het ware, dus de naastenliefde, voor de Heer bedient en de dingen leert die van de Kerk en de eredienst zijn en de valsheden onderscheidt van de waarheden en de boosheden van de goedheden; want met de zonen van Levi wordt in de geestelijke zin aangeduid de aandoening van het goede en het ware, te weten de naastenliefde.

Hieruit kan vaststaan, dat de stam van Levi was uitverkoren tot het priesterschap en dat aan hem een erfenis was gegeven onder alle stammen; niet dat die stam beter was dan de overige, maar omdat die uitbeeldde de naastenliefde met de daad en de goede werken, dus de uitwerkingen van elk goede en ware bij de mens.

Dat de stam van Levi de goede dingen van de naastenliefde, namelijk de goede werken, in het Woord betekent, kan ook vaststaan uit deze volgende plaatsen, bij Jeremia: ‘In die dagen en in die tijd, zal Ik aan David doen uitspruiten een gerechte spruit en Hij zal gericht en gerechtigheid doen in het land; in die dagen zal Juda gered worden en Israël zeker wonen; dit is de Naam waarmee zij Hem zullen noemen: Jehovah onze Gerechtigheid; niet zal aan David worden afgesneden een man zittende op de troon van het huis Israëls en van de priesters Levieten zal niet worden afgesneden een man van vóór Mijn aangezichten, offerende brandoffer en ontstekende spijsoffer en makende slachtoffer alle dagen.

Indien gij Mijn verbond van de dag en Mijn verbond van de nacht zult hebben ijdel gemaakt, zo zal ook Mijn verbond ijdel worden met David Mijn knecht, zodat hij geen zoon zal hebben en met de Levieten, de priesters, Mijn bedienaren.

Zoals niet het heil der hemelen wordt geteld en niet het zand der zee wordt gemeten, aldus zal Ik vermenigvuldigen het zaad van David Mijn knecht en de Levieten, Mijn bedienaren’, (Jeremia 33:15-18,20-22).

Daar wordt gehandeld over de Komst van de Heer, Die de Spruit van David is en Die zal worden genoemd Jehovah onze Gerechtigheid; dat dan Juda zal worden gered en Israël zeker zal wonen, betekent dat dan degenen moeten worden gezaligd die in de liefde tot Hem zijn en dat dan zij die in de liefde jegens de naaste zijn, niet zullen worden bestookt door de boosheden en de valsheden, wordt daarmee aangeduid dat dan Israël zeker zal wonen.

Dat aan David niet zal worden afgesneden een man zittende op een troon van het huis Israëls, betekent dat dan het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer, voortdurend in de Kerk zal regeren.

De troon van het huis Israëls is de Kerk waar dit regeert en van de priesters Levieten zal niet worden afgesneden een man van voor Mijn aangezichten, offerende brandoffer, aanstekende spijsoffer en makende slachtoffer, betekent dat er dan voortdurend zal zijn een eredienst vanuit het goede van de liefde en van de naastenliefde en vanuit de waarheden van het geloof. Met de Levieten worden degenen aangeduid die in de eredienst zijn; met het brandoffer wordt de eredienst vanuit het goede van de liefde aangeduid; met het spijsoffer de eredienst vanuit het goede van de naastenliefde jegens de naaste; en met het slachtoffer de eredienst vanuit de waarheden van het geloof.

Indien gij Mijn verbond van de dag en Mijn verbond van de nacht zult hebben ijdel gemaakt, betekent indien zij die twee dingen niet in acht zouden nemen, die de verbinding maken met de Heer, namelijk de liefde en het geloof; het verbond is de verbinding; het verbond van de dag is de verbinding door de liefde en het verbond van de nacht is de verbinding door het geloof; zo zal ook Mijn verbond ijdel worden met David Mijn knecht, zodat hij geen zoon zal hebben die regeert en met de Levieten, de priesters, Mijn bedienaren, betekent dat zij dan niet zullen hebben het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede.

De Levieten, de priesters, de bedienaren, zijn degenen die in het goede van de liefde tot de Heer zijn en in de eredienst daaruit; zoals niet het heil der hemelen wordt geteld en niet het zand van de zee wordt gemeten, betekent zij de erkenningen van het ware en het goede in de geestelijke en in de natuurlijke mens.

Het heil der hemelen zijn die erkenningen in de geestelijke mens en het zand van de zee zijn die erkenningen in de natuurlijke mens; aldus zal Ik vermenigvuldigen het zaad van David Mijn knecht en de Levieten Mijn bedienaren, betekent de vermenigvuldiging van het Goddelijk Ware en de vruchtmaking van het Goddelijk Goede bij hen die verbinding met de Heer hebben.

Hier zoals elders worden met de Levieten de priesters, degenen aangeduid die in het goede van de liefde en van de naastenliefde zijn en in de abstracte zin wordt dat goede zelf aangeduid.

Bij Maleachi: ‘Zie, Ik ben zendende Mijn engel, die vóór Mij de weg zal bereiden en plotseling zal tot zijn tempel komen de Heer Die gij zoekt en de engel des verbonds die gij verlangt; Hij immers is zoals het vuur van de samensmelter en zoals de zeep van de voller; en Hij zal zitten samensmeltende en louterende het zilver en Hij zal zuiveren de zonen van Levi en Hij zal hen ontroesemen zoals goud en zilver, opdat zij Jehovah zijn toebrengeende spijsoffer in gerechtigheid; dan zal zoet zijn voor Jehovah het spijsoffer van Juda en Jeruzalem, naar de dagen der eeuw en naar de vorige jaren’, (Maleachi 3:1-4).

Wat deze dingen in de geestelijke zin betekenen, zie de ontvouwing in de nrs. 242, 433: dat onder de zonen van Levi worden verstaan allen die in het goede van de naastenliefde en daaruit in het goede van het geloof zijn; gehandeld wordt daar over de Heer Die zal komen; het is Zijn Goddelijk Menselijke dat wordt verstaan onder Zijn Tempel tot welke Jehovah de Heer zal komen; dat diegenen zullen worden gezuiverd die in het goede van de naastenliefde en daaruit in het goede van het geloof zijn, wordt daaronder verstaan dat Hij de zonen van Levi zal zuiveren en ontroesemen.

Dat niet de zonen van Levi worden verstaan, is duidelijk, want er wordt gezegd dat Hij hen dan zal zuiveren en ontroesemen en dat dan voor Jehovah het spijsoffer van Juda en van Jeruzalem zoet zal zijn en het is bekend dat de Heer de Levieten niet heeft gezuiverd en ontroesemd en dat voor de Heer het spijsoffer van Juda en Jeruzalem niet zoet is geweest, want zij zijn geheel en al tegen de Heer geweest en toen werd de eredienst door slachtoffers en spijsoffers afgeschaft.

Onder Juda immers worden daar allen verstaan die in het goede van de liefde tot de Heer zijn en onder Jeruzalem wordt de Kerk verstaan die in de waarheden van de leer is, zie eerder nr. 433.

Bij Mozes: ‘Mozes zei van Levi: Uw thummim en uw urim zijn voor uw heilige man die gij hebt verzocht in Massa, met wie gij hebt getwist bij de wateren van Meriba; die heeft gezegd tot zijn vader en zijn moeder: Ik heb u niet gezien en die zijn broeders niet heeft erkend en zijn zonen niet heeft gekend; zij zullen Uw woord bewaren en Uw verbond zullen zij houden; zij zullen Jakob Uw gerichten leren en Israël Uw wet; zij zullen reukwerk tot Uw neus stellen en brandoffer op Uw altaar en aanvaard is het werk van zijn handen; versla de lenden van degenen die tegen hem opstaan en van degenen die hem haten, zodat zij niet weder opstaan’, (Deuteronomium 33:8-12).

Deze dingen staan in de zegening van de zonen Israëls door Mozes, waarin wordt gehandeld over het Woord, omdat dit met Mozes in de uitbeeldende zin wordt aangeduid en met de urim en de thummim wordt aangeduid het Goddelijk Ware dat opblinkt vanuit het Goddelijk Goede, dus het Woord en onder Levi wordt daar de geestelijke aandoening van het ware verstaan; onder de heilige man die zij hebben verzocht in Massa en aan de wateren van Meriba, wordt verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware, want de Rots waaraan die verzoeking plaatsvond, betekent de Heer en de wateren daaruit betekenen de Goddelijke waarheden.

Met de vader en de moeder tot wie hij zei: Ik heb u niet gezien, wordt de Israëlitische Kerk aangeduid, die de Heer niet heeft erkend; de Kerk wordt vader genoemd wegens het goede en moeder wegens het ware; onder zijn broeders die hij niet heeft gekend en onder de zonen die hij niet heeft gekend, worden de goedheden en de waarheden van de Kerk verstaan, die niet bij hen waren.

De broeders zijn de goedheden en de zonen zijn de waarheden, maar omdat de zonen van Levi de goedheden en waarheden van de Kerk betekenen en in het algemeen de geestelijke aandoening van het ware en het goede, wordt daarom van hen gezegd dat zij het woord zullen bewaren, het verbond zullen houden, Jakob de gerichten zullen leren en Israël de Wet, waarmee wordt aangeduid dat zij die in de geestelijke aandoening van het ware zijn, het Woord doen en de goede en ware dingen van de Kerk leren.

De geestelijke aandoening zelf immers van het ware doet en leert, want de Heer vloeit daarin in en doet het goede bij de mens en leert het ware bij hem; het Woord daar is het Goddelijk Ware; dit bewaren is goed doen; het verbond is de verbinding daardoor met de Heer; de gerichten zijn de waarheden van de leer vanuit het Woord; de wet is het goede van het ware; Jakob en Israël zijn de Kerk.

De eredienst vanuit de waarheden van de leer wordt aangeduid met reukwerk stellen tot de neus en de eredienst vanuit het goede van de liefde met brandoffer stellen op het altaar; de verstrooiing van de valsheden door de waarheden wordt aangeduid met de lenden verslaan van degenen die daartegen opstaan en de verstrooiing van de boosheden met de lenden verslaan van degenen die haten, zodat zij niet weer opstaan.

Deze dingen zijn van Levi gezegd, omdat het Goddelijk Ware, dus het Woord, niet bij anderen bestaat dan bij hen bij wie de geestelijke aandoening van het ware is; de geestelijke aandoening van het ware is het ware zelf liefhebben en dit waarderen boven elk goede van de wereld, omdat de mens daardoor het eeuwige leven heeft; want het eeuwige leven wordt door geen andere middelen de mens ingeplant dan door de waarheden, dus door het Woord, want hierdoor leert de Heer de waarheden.

De geestelijke aandoening van het ware, namelijk de waarheden liefhebben boven elk goede van de wereld, wordt op de volgende wijze beschreven door de Heer, bij Mattheüs: ‘Het koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mens handelaar, zoekende schone paarlen, die wanneer hij één kostbare parel heeft gevonden, heengaande alle dingen verkocht die hij had en die kocht’, (Mattheüs 13:45,46); de parel betekent het ware; dat de mens nergens anders vandaan het eeuwige leven heeft dan door de waarheden vanuit het goede, dat uit de Heer is, zie ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nr. 24.

Dat Levi de liefde en de naastenliefde betekent, staat vast uit de woorden van Lea, zijn moeder, toen zij hem baarde, namelijk het volgende: ‘En Lea ontving wederom en zij baarde een zoon en zij zei: Nu zal ditmaal mijn man tot mij aankleven, omdat ik hem drie zonen heb gebaard; deswege noemde zij zijn naam Levi’, (Genesis 29:34).

Zij ontving wederom en zij baarde een zoon, betekent de geestelijke ontvangenis en baring; en zij zei: Nu zal ditmaal mijn man tot mij aankleven, betekent de geestelijke liefde waardoor er verbinding of naastenliefde is; omdat ik hem drie zonen heb gebaard, betekent het opeenvolgende; daarom noemde zij zijn naam Levi, betekent de verbinding door de liefde en de hoedanigheid ervan; zie deze dingen ook verder ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3873 tot 3877.

Levi betekent aankleving en aankleving verbinding door de geestelijke liefde; de drie in volgorde geboren zonen van Kea: Ruben, Simeon en Levi, betekenen in een reeks de eerste en voornaamste wezenlijke dingen van de Kerk, namelijk het ware met het verstand, het ware met de wil en het ware met de daad; eendere dingen als de drie discipelen van de Heer, namelijk: Petrus, Jakobus en Johannes: Petrus immers betekent het ware met het verstand, Jakobus het ware met de wil en Johannes het ware met de daad, dus het goede van het leven of het goede van de naastenliefde.

De aankleving, die in de oorspronkelijke taal Levi wordt genoemd, betekent de verbinding door de liefde en de naastenliefde; dat de aankleving dit betekent, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nr. 3875.

Dat Levi in de hoogste zin betekent de Heer ten aanzien van de liefde en de barmhartigheid, staat vast bij Maleachi: ‘Opdat gij bekent dat Ik dit gebod tot u heb gezonden, opdat Mijn verbond met Levi zij; Mijn verbond met hem was des levens en des vredes, welke Ik hem heb gegeven met vreze, opdat hij Mij zou vrezen; daarom om Mijns Naams wil vreesde hij voor zichzelf; de wet der waarheid was in zijn mond en verdraaidheid werd in zijn lippen niet gevonden; in vrede en rechtheid heeft hij met Mij gewandeld en velen heeft hij afgekeerd van de ongerechtigheid; de lippen des priesters zullen de wet zoeken vanuit zijn mond, omdat een engel van Jehovah Zebaoth Hij is.

Doch gij zijt teruggetreden van de weg, gij hebt velen doen aanstoten in de wet; gij hebt het verbond van Levi verdorven’, (Maleachi 2:4-8).

Onder Levi wordt hier in de hoogste zin de Heer verstaan ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, want van Levi wordt gezegd dat de wet der waarheid in zijn mond was en verdraaidheid in zijn lippen niet werd gevonden.

Dat de lippen des priesters de wet zullen zoeken vanuit zijn mond, omdat een engel van Jehovah Zebaoth Hij is; en daarom wordt onder het verbond van Levi verstaan de verbinding met de Heer door de liefde en de naastenliefde.

Het verbond des levens en des vredes betekent die verbinding; met de vreze waarvan ook wordt gesproken met betrekking tot Hem, wordt de liefde aangeduid; dat de lippen des priesters de wet vanuit zijn mond zullen zoeken, betekent dat elk ware van de leer uit Hem is en bij degenen die in de liefde tot Hem zijn.

Krachtens het Goddelijk Ware dat de Heer leert in het Woord en door het Woord, wordt Hij Engel van Jehovah genoemd; dat zij zijn teruggetreden van de weg, velen hebben doen aanstoten in de wet, het verbond van Levi hebben verdorven, betekent dat de Kerk die bij de Israëlieten was, de waarheden van het Woord en vandaar de goede dingen van het leven, heeft verdraaid en dat zij zo de verbinding met de Heer hebben verloren; de weg betekent de waarheden van de leer, de wet de goede dingen ervan en het verbond van Levi de verbinding met de Heer.

Hieruit kan vaststaan, wat in de uitbeeldende zin wordt aangeduid met Levi en diens stam, namelijk het goede van de naastenliefde, dus het goede van het leven en verder ook de geestelijke aandoening van het goede en het ware en in de hoogste zin de Heer ten aanzien van de geestelijke liefde.

Aangezien de meeste dingen in het Woord ook een tegengestelde zin hebben, hebben dus Levi en diens stam dit ook; in die zin betekent Levi het boze van het valse, dat is tegengesteld aan het goede van de naastenliefde en het leven zonder naastenliefde, dus de niet-naastenliefde jegens de naaste; dit wordt aangeduid met Levi in de profetie over zijn zonen door Israël zijn vader: ‘Simeon en Levi broeders, werktuigen van geweld hun slagzwaarden; in hun geheim kome mijn ziel niet, in hun vergadering worde mijn heerlijkheid niet verenigd; omdat zij in hun toorn de man hebben gedood en in hun welbehagen de os hebben ontzenuwd; vervloekt zij hun toorn omdat hij heftig is en hun ontsteking omdat zij hard is; ik zal hen verdelen in Jakob en hen verstrooien in Israël’, (Genesis 49:5-7); deze dingen zijn eveneens ontvouwd in artikel nr. 443, waar gehandeld is over Simeon.

Dit tegengestelde wordt aangeduid met de Leviet door de Heer in de gelijkenis over de door rovers gewonde man, die hier moet worden ontvouwd, omdat daar wordt gehandeld over de naastenliefde jegens de naaste en omdat de Heer daar door overeenstemmingen heeft gesproken van aanvang tot einde, die tot dusver onbekend waren.

Bij Lukas: ‘Een wetgeleerde willende zichzelf rechtvaardigen, zei tot Jezus: Wie is mijn naaste? Daarop ingaande zei Jezus: Een zeker mens kwam af van Jeruzalem tot Jericho en hij viel onder de rovers die hem ook ontkleedden en slagen toegediend hebbende, heengingen,

hem achterlatende toen hij half dood was; en bij geval kwam een zeker priester langs dezelfde weg af, maar hem ziende ging hij voorbij; eender ook een Leviet toen hij bij de plaats was, ging komende en ziende voorbij; een zeker Samaritaan echter, een reis makende, kwam tot hem en hem ziende werd hij innerlijk bewogen; en daarom toetredende, verbond hij diens wonden, goot daarin olie en wijn; daarna hem dragende op zijn eigen lastdier leidde hij hem tot een herberg en droeg zorg voor hem; bovendien, des anderen daags, weggaande, langde hij twee penningen uit en gaf ze de waard en hij zei tot hem: Draag zorg voor hem, want al wat gij daarenboven zult ten koste gelegd hebben, dat zal ik u wedergeven wanneer ik wedergekeerd zal zijn.

Wie dan van deze drie dunkt u de naaste te zijn geweest van degene die onder de rovers was gevallen?

Deze zei: Die barmhartigheid met hem heeft gedaan.

En Jezus zei: Ga heen gij, doe eveneens eender', (Lukas 10:29 -37).

Daar wordt gehandeld over de naastenliefde jegens de naaste en over de goede werken, waardoor de naastenliefde in haar uitwerking is en in haar volheid is; Jeruzalem daar betekent de Kerk waar de ware leer is en Jericho de Kerk waar de erkentissen van het ware en het goede zijn; de priester vandaar betekent hen die geen liefde tot de Heer hebben en de Leviet hen die geen naastenliefde jegens de naaste hebben, zodanig als zij in die tijd in Jeruzalem waren.

De Samaritaan echter betekent de natiën die in het goede van de naastenliefde waren; de mens afkomend van Jeruzalem tot Jericho, betekent degenen die onderricht wilden worden in de waarheden en de erkentissen van de Kerk; de rovers onder wie hij viel, betekenen hen, toen in de verdraaide Kerk, zodanig als de Joodse Kerk in die tijd was; die hem ontkledende, slagen toedienden en hem halfdood achterlieten, betekent dat zij hem beroofden van de waarheden en hem met valsheden doordrenkten en hem zo ten aanzien van het geestelijk leven dermate kwetsten, dat er nauwelijks enig geestelijk leven overbleef.

Ontkleden in het Woord betekent van waarheden beroven; slagen toedienen betekent het gemoed en het geestelijk leven kwetsen door valsheden; en halfdood betekent dat hij toen bijna van dat leven verstoken was; innerlijk bewogen worden, betekent de barmhartigheid en de naastenliefde vanuit het innerlijke; de barmhartigheid ook en de naastenliefde maken één; de wonden verbinden en olie en wijn ingieten, betekent een medicijn bereiden tegen de valsheden die zijn leven hadden gekwetst, door het goede van de liefde en het ware van het geloof te onderrichten.

Olie betekent in het Woord het goede van de liefde en wijn het goede en het ware van het geloof; dragen op zijn eigen lastdier, betekent volgens zijn verstand voor zoveel als hij kon, want het paard betekent het verstand, eender het lastdier; tot een herberg leiden en zorg voor hem dragen, betekent tot hen die meer zijn onderricht in de erkentissen van het goede en het ware.

De herberg is een plaats waar spijs en drank worden verkocht en hiermee worden de erkentissen van het goede en het ware aangeduid en vandaar de geestelijke voeding, die door het onderricht wordt gegeven.

Dat hij aan de waard twee penningen gaf en tot hem zei: Draag zorg voor hem, want al wat gij daarenboven zult ten koste gelegd hebben, dat zal ik u wedergeven wanneer ik wedergekeerd zal zijn, betekent alle dingen van de naastenliefde voor zoveel als hij vermocht en kon.

Hieruit nu kan vaststaan, wat Levi, diens stam en de Levieten in de ene en de andere zin betekenen.

Meer over de uitbeelding en vandaar over de betekenis van Levi en de naar hem genoemde stam, zie 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 3875 tot 3877, 4497, 4502, 4503, 6352, 10017.

445. Vanuit de stam van Issaschar twaalfduizend gezegelden; dat dit het geloof en het heil betekent, staat vast uit de uitbeelding en vandaar uit de betekenis van Issaschar en diens stam,

namelijk dat wat de hemel en het heil bij de mens maakt, want Issaschar betekent in de oorspronkelijke taal ‘het loon’ en dat wat de hemel en het heil maakt bij de mens, is de liefde en het geloof; vandaar wordt dit ene en andere met de stam van Issaschar aangeduid. In het Woord immers wordt meermalen van loon melding gemaakt, zoals dat zij loon zullen ontvangen en daaronder wordt verstaan het eeuwige leven, het heil en door de meesten de hemelse vreugde.

Deze dingen worden in de naaste zin ook met het loon aangeduid, maar omdat het de mens is geoorloofd over het eeuwige leven, het heil en de hemelse vreugde te denken, indien hij een leven volgens de geboden van de Heer leidt, maar hem toch niet is geoorloofd om het gemoed strak op het loon te vestigen, want dan immers heeft hij het loon ten doel en verglijdt hij gemakkelijk in het denken dat hij door zijn leven de hemel en het heil verdient en dit denken maakt dat hij zichzelf op het oog heeft in de afzonderlijke dingen en zo denken verwijdt hem van de hemel, want voor zoveel als de mens zichzelf beschouwt in de daden, beschouwt hij niet de hemel.

Daar is het vandaan dat met het loon in het Woord datgene wordt aangeduid waarin de hemel en het heil is, dus in het algemeen de liefde en het geloof en vandaar het inzicht en de wijsheid; hierin is het heil en de hemel, dus de hemelse vreugde, voor zoveel als de mens niet over het loon denkt.

Hieruit kan vaststaan wat met Issaschar en diens stam wordt aangeduid.

Dat hier het geloof wordt aangeduid, is omdat met de stam van Simeon de gehoorzaamheid wordt aangeduid en met de stam van Levi de goede werken worden aangeduid en zij die in de goede werken vanuit gehoorzaamheid zijn, zijn in het geloof; degenen echter die in de goedheden van het leven vanuit de geestelijke aandoening van het ware en het goede zijn, zij zijn in de naastenliefde en zij die in de goede dingen van het leven zijn vanuit de hemelse aandoening, zijn in de liefde tot de Heer; zo worden eveneens de engelen in de hemelen onderscheiden; in de binnenste of derde hemel zijn zij die in de goede dingen van het leven vanuit de hemelse aandoening zijn; in de middelste of tweede hemel zijn zij die in de goede dingen van het leven vanuit de geestelijke aandoening zijn en in de laatste of eerste hemel zijn zij die in de goede werken vanuit gehoorzaamheid zijn; van hen wordt eveneens gezegd dat zij in het geloof zijn, want zij geloven volgens hun bevattingswijze de dingen die zij horen vanuit de letterlijke zin van het Woord en vanuit de prediker en zij zien en doorvatten niet of het waarheden zijn; en daarom wordt hun denken ten aanzien van de dingen die moeten worden geloofd, het geloof genoemd; datgene wordt immers het geloof genoemd, wat men gelooft zonder het verstandelijk inzicht en de doorvatting dat het zo is en daarom kunnen zij het valse evenzeer als het ware geloven; maar wanneer men ziet en doorvat wat men gelooft, dan wordt er niet gezegd geloof, maar gewaarworden en doorvatten; het verstand immers dat door de Heer wordt verlicht, ziet en de wil wordt aangedaan en de daad of handeling vanuit het ene en het andere volgt.

Dat met Issaschar en diens stam hier het geloof wordt aangeduid, is omdat onder deze drie stammen, waaruit van elk afzonderlijk twaalfduizend gezegd waren, allen worden verstaan die in de laatste of eerste hemel zijn en van hen die in deze hemel zijn, wordt gezegd dat zij in de goede werken vanuit gehoorzaamheid zijn en dus in het geloof; velen ook vanuit hen noemen het geloof-alleen het wezenlijke van het heil, maar toch scheiden zij dit niet van de goede werken.

Zij zeggen immers dat hun het geloof uit de Heer wordt gegeven, omdat zij in de goede werken zijn en dat indien zij niet in deze werken zouden zijn, het geloof niet zou worden gegeven.

Degenen echter die het geloof scheiden van de goede werken en van het geloof zeggen dat dit het enige middel van het heil is en dat zij daardoor worden gezaligd, hoe zij ook leven en dit door hun leven bevestigen, dezen zijn niet in de laatste hemel, maar in de hel.

Degenen die met hun gemoed het loon beogen vanwege de goede dingen die zij doen en zo dus verdienste stellen in hun werken, worden verstaan onder Issaschar in de profetische uitspraak van Israël over zijn zonen: ‘Issaschar is een benige ezel, neerliggend tussen de pakken en hij zal zien de rust dat zij goed is en het land dat het liefelijk is en hij zal zijn schouder buigen om te torsen en hij zal dienende zijn onder slaafse arbeid’, (Genesis 49:14,15).

Issaschar daar betekent het loon of de beloning vanwege de werken; de benige ezel betekent de laagste dienstbaarheid; neerliggend tussen de pakken, betekent het leven tussen de werken en hij zal zien de rust dat zij goed is, betekent de werken van het goede zonder beloning, vol van gelukzaligheid; en het land dat het liefelijk is, betekent dat in die gelukzaligheid degenen zijn die in het rijk van de Heer zijn; en hij zal zijn schouder buigen om te torsen, betekent dat hij toch met alle moeite zwoegt; en hij zal dienende zijn onder slaafse arbeid, betekent om verdienste te hebben; maar deze dingen kan men uitvoeriger ontvouwd zien in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6387 tot 6394.

Zij echter die niet verdienste stellen in de goede dingen die zij doen, door naar het loon te schouwen, maar de hemel en de gelukzaligheid van het eeuwige leven stellen in goed denken en willen en vandaar in goed handelen en in de geestelijke aandoening van het ware en het goede zijn, die is bij hen die in het hemels huwelijk zijn, dat wil zeggen, in het huwelijk van het goede en het ware, dezen worden hieronder verstaan bij Mozes: ‘Tot Zebulon, in uw uittocht en Issaschar in uw tenten; de volken zullen zij tot de berg roepen; daar zullen zij slachtofferen slachtoffers der gerechtigheid, omdat zij de toevloed van de zee zullen zuigen en de bedekte dingen van de verborgen dingen van het zand’, (Deuteronomium 33:18,19).

Deze dingen zijn gezegd over degenen die in het huwelijk van het goede en het ware zijn, namelijk in waarheden ten aanzien van het verstand en het denken en in goedheden ten aanzien van de wil en de aandoening.

Zebulon betekent dat huwelijk en Issaschar de aandoening van het ware en het goede; zich verblijden in de uittocht, betekent dat zij het verkwikkelijke hebben in alle echte waarheden en goedheden; de uittocht betekent alle dingen, omdat die het laatste is, de uitwerking en het besluit; verblijd worden in de tenten, betekent in elke eredienst; de volken roepen tot de berg, betekent omdat zijn in de hemel waar het goede van de liefde is; slachtoffers der gerechtigheid slachtofferen betekent de eredienst vanuit de ware dingen die vanuit het goede zijn.

De toevloed van de zee zuigen, betekent vanuit het Woord de waarheden van de leer en daaruit het inzicht putten en de bedekte dingen van de verborgen dingen van het zand zuigen, betekent de geestelijke dingen die schuilen in de letterlijke zin van het Woord.

Aangezien de stammen van Juda, Issaschar en Zebulon, de hemel betekenden waar het goede van de liefde is: de stam van Juda het goede zelf, de stam van Issaschar de aandoening ervan en Zebulon de verbinding ervan met de waarheden, hadden daarom die drie stammen hun kampen aan het oosten van de tent der samenkomst, (Numeri 2:3-10).

Aan het oosten immers in de hemel wonen zij die in het goede van de liefde zijn en vandaar in de aandoening van het goede en ware en in het huwelijk of de verbinding ervan, namelijk in de waarheden ten aanzien van de leer en in de goedheden ten aanzien van het leven.

446. Vers 8. Vanuit de stam van Zebulon twaalf duizend gezegelden: vanuit den stam van Jozef twaalf duizend gezegelden: vanuit de stam van Benjamin twaalf duizend gezegelden. Vanuit de stam van Zebulon twaalf duizend gezegelden, betekent de verbinding van hen die in de derde Hemel zijn, met de Heer: vanuit de stam van Jozef twaalf duizend gezegelden, betekent de verbinding van hen die in den tweeden Hemel zijn, met den Heer: vanuit de stam van Benjamin twaalf duizend gezegelden, betekent de verbinding van hen die in de laatsten Hemel zijn, met de Heer.

447. Vanuit de stam van Zebulon twaalf duizend gezegelden; dat dit de verbinding betekent van hen die in de derde Hemel zijn, met de Heer, staat vast uit de uitbeelding en vandaar uit de betekenis van Zebulon en van de naar hem genoemde stam, zijnde de verbinding van hen die in de derde Hemel zijn met de Heer. Zebulon immers in de Hebreeuwse taal is geheten naar samenwoning, en de samenwoning in geestelijke zin betekent de verbinding, zodanig als die is van hen die elkaar liefhebben.

Dat hier Zebulon de verbinding betekent van hen die in de derde hemel zijn, met de Heer, is omdat met de negen voorafgaande stammen al degenen worden aangeduid die in de hemelen zijn en die in de hemelen komen.

Er zijn drie hemelen: een binnenste, een middelste en een laatste en niemand komt in de hemel dan alleen hij die de Heer met Zich verbindt; en daarom wordt met deze drie stammen in de laatste plaats vermeld, de verbinding met de Heer aangeduid, met de stam van Zebulon de verbinding met de Heer van hen die in de derde hemel zijn, met de stam van Jozef de verbinding met de Heer van hen die in de tweede hemel zijn en met de stam van Benjamin de verbinding met de Heer van hen die in de laatste hemel zijn.

Zebulon betekent in de hoogste zin het één-zijn van het Goddelijke Zelf met het Goddelijk Menselijke in de Heer: in de innerlijke zin de verbinding van de Heer met de hemel en met de Kerk en in het bijzonder de verbinding van het goede en het ware daar, want deze verbinding maakt de verbinding van hen die in de drie hemelen zijn en in de Kerk, met de Heer.

De Heer immers vloeit in bij hen met het goede van de liefde en van de naastenliefde en verbindt die met de waarheden die bij hen zijn en daardoor verbindt Hij met Zich de engel en de mens.

Dit zijn de dingen die met de samenwoning, waarnaar Zebulon is genoemd, worden aangeduid; dit kan men ook zien in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 3960, 3961, waar de woorden zijn ontvouwd van Lea, diens moeder, toen zij hem baarde, namelijk deze: ‘En Lea ontving en zij baarde Jakob, de zesde zoon en Lea zei: God heeft mij met een goede gift begiftigd; ditmaal zal zijn mijn man met mij samenwonen, omdat ik hem zes zonen heb gebaard en zij noemde zijn naam Zebulon’, (Genesis 30:19,20).

Uit deze betekenissen van Zebulon kan vaststaan wat met hem wordt aangeduid in de volgende plaatsen: zoals in de profetie van Israël ten aanzien van zijn zonen: ‘Zebulon zal aan de haven van de zeeën wonen en hij aan de haven der schepen en zijn zijde over tot Zidon’, (Genesis 49:13).

Met Zebulon daar wordt aangeduid de verbinding van het goede en het ware, die ook het hemels huwelijk wordt genoemd; wonen aan de haven der zeeën, betekent de verbinding van de geestelijke dingen met de natuurlijke waarheden; wonen aan de haven der schepen, betekent de geestelijke verbinding met de leerstellingen vanuit het Woord: de schepen zijn de leerstellingen en de erkennenissen van alle geslachten; de zijde over tot Zidon, betekent de uitstrekking tot de erkennenissen van het goede en het ware vanuit het hemels rijk; deze dingen zijn uitvoeriger ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6382 tot 6386.

Eender in de profetie van Mozes met betrekking tot de zonen Israëls: ‘Tot Zebulon zei hij: Verblijd u in uw uittocht en Issaschar in uw tenten; de volken zullen zij tot de berg roepen; daar zullen zij slachtoffers der gerechtigheid slachtofferen, omdat zij de toevloed van de zee zullen zuigen en de bedekte dingen van de verborgenheden van het zand’, (Deuteronomium 33:18,19).

Dat Zebulon ook hier het huwelijk van het goede en het ware betekent, zie nr. 445, waar deze profetie is ontvouwd.

Eender in de profetie van Debora en Barak in het boek Richteren: ‘Vanuit Machir zullen de wetgevers neerdalen en vanuit Zebulon zij die de scepter van de schrijver trekken: Zebulon, een volk dat de ziel heeft prijsgegeven om te sterven en Naftali op de hoogten des velds; de

koningen kwamen, zij streden; toen streden de koningen van Kanaän, in Taänach, aan de wateren van Megiddo; gewin van zilver namen zij niet; vanuit de hemel streden zij; de sterren van de wegen streden met Sisera', (Richteren 5:14,18-20).

In deze profetische uitspraak wordt gehandeld over de strijd van het ware vanuit het goede tegen het valse vanuit het boze; met de koning van Kanaän, regerende in Hazor en met Sisera, de vorst van diens leger, die tegen Barak en Debora streden, wordt het valse van het boze aangeduid en met Barak en Debora het ware en het goede; en omdat de stammen van Naftali en Zebulon betekenden de strijd van het ware dat vanuit het goede is: de stam van Naftali de strijd en de stam van Zebulon de verbinding van het goede en het ware, werden daarom alleen die beide stammen aangenomen om te strijden en niet de overige, (Richteren 4:6).

Dat deze strijd zulke dingen heeft betekend, kan vaststaan uit de profetie van Barak en Debora, die in de geestelijke zin handelt over de overwinning van het ware vanuit het goede op het valse vanuit het boze en over de zuivering en de hervorming van de Kerk.

Hier dus betekent: Vanuit Machir zullen de wetgevers neerdalen, dat de waarheden vanuit het goede voortvloeien vanuit het goede van het leven; Machir immers betekent iets eenders als Manasse, aangezien Machir de zoon van Manasse was, (Genesis 50:23; Jozua 13:31); en de wetgevers betekenen degenen die in waarheden vanuit het goede zijn en abstract genomen de ware dingen vanuit het goede.

Vanuit Zebulon zij die de scepter des schrijvers trekken, betekent vanuit de verbinding van het ware en het goede het inzicht; Zebulon betekent hier als eerder de verbinding van het ware en het goede en de scepter des schrijvers het inzicht.

Zebulon, een volk dat de ziel heeft prijsgegeven om te sterven en Naftali op de hoogten des velds, betekent de strijd door de waarheden in de natuurlijke mens, die is vanuit de geestelijke en diens invloeiing en verbinding.

De hoogten des velds betekenen de innerlijke dingen die zijn van de geestelijke mens, van waaruit de natuurlijke mens strijdt; de koningen kwamen, zij streden; toen streden de koningen van Kanaän, betekent de valsheden van het boze, waartegen de strijd is.

In Taänach aan de wateren van Megiddo betekent die valsheden en de hoedanigheid ervan; gewin van zilver namen zij niet, betekent dat zij niets van het ware vanuit het goede namen en wegvoerden; het zilver is het ware vanuit het goede; vanuit de hemel streden zij; de sterren van haar wegen streden met Sisera, betekent de strijd door de erkenningen van het ware en het goede, die zijn door de hemel uit de Heer; de sterren zijn die erkenningen en de wegen zijn de waarheden.

Met Zebulon en Naftali wordt ook aangeduid de verbinding van het ware en het goede door de strijd tegen de valse en boze dingen en daaruit de hervorming.

Bij Mattheüs: 'Jezus, Nazareth verlaten hebbende, kwam te wonen te Kapernaüm, gelegen aan de zee en in de einden van Zebulon en Naftali; opdat vervuld zou worden wat gezegd is door Jesaja de profeet, zeggende: Het land van Zebulon en het land van Naftali tot de weg der zee, over de Jordaan, Galilea der natiën; het volk zittende in duisternis, heeft een groot schijnsel gezien en degenen die zaten in die streek en de schaduw des doods, hun is een licht opgegaan.

Van toen af begon Jezus te prediken en te zeggen: Doet boete, het koninkrijk der hemelen immers is genaderd', (Mattheüs 4:13-18; Jesaja 8:23; 9:1).

Dat deze dingen zijn gezegd bij Jesaja ten aanzien van de Heer, is duidelijk, want gezegd wordt: Opdat vervuld zou worden wat gezegd is door Jesaja de profeet; en daarom betekenen het land van Zebulon en het land van Naftali en ook Galilea der natiën, de instauratie van de Kerk bij de natiën die in het goede van het leven zijn en de waarheden opnemen, dus in de verbinding ervan en in de strijd tegen de boosheden en de valsheden.

Dat de instauratie van de Kerk en de hervorming van zulke natiën onder die dingen wordt verstaan, blijkt ook hieruit, dat gezegd wordt: Over de Jordaan, Galilea der natiën en

eveneens: Het volk zittende in de duisternis heeft een groot schijnsel gezien en degenen die in de streek en de schaduw des doods zaten, hun is een licht opgegaan.

Met Zebulon en Naftali wordt in de hoogste zin aangeduid met éénzijn van het Goddelijke Zelf en het Goddelijk Menselijke van de Heer door de in Hemzelf toegelaten verzoeken en de overwinningen vanuit eigen macht, bij David, (Psalm 68:27-29); deze dingen zijn ook eerder hier ontvouwd in nr. 439.

Omdat zulke dingen met Zebulon werden aangeduid, ‘legerden daarom de stam van Juda, tezamen met de stam van Issaschar en met de stam van Zebulon aan het oosten rondom de tent der samenkomst’, (Numeri 2:3-10).

De legeringen immers van de zonen Israëls rondom de tent der samenkomst beeldden uit en betekenden vandaar de ordeningen van de gezelschappen van de engelen in de hemel en aan het oosten in de hemel zijn zij die in verbinding met de Heer zijn door de liefde tot Hem; de stam van Juda immers betekende de liefde tot de Heer en de stam van Zebulon de verbinding met Hem.

448. Vanuit de stam van Jozef twaalfduizend gezegelden; dat dit de verbinding betekent van hen die in de tweede hemel zijn, met de Heer, staat vast uit de uitbeelding en vandaar uit de betekenis van Jozef en diens stam, namelijk het geestelijke van het rijk en van de Kerk van de Heer.

Dat hier met Jozef wordt aangeduid de verbinding van hen die in de tweede hemel zijn, met de Heer, is omdat met Jozef het geestelijk rijk van de Heer wordt aangeduid en dit rijk maakt de tweede hemel uit.

Er zijn immers twee rijken waaruit de hemel bestaat: het hemels rijk en het geestelijk rijk; het hemels rijk bestaat uit hen die in de derde of binnenste hemel zijn en het geestelijk rijk uit hen die in de tweede of middelste hemel zijn; dat de verbinding van hen die daarin zijn, met Jozef wordt aangeduid en omdat die hemel met Jozef wordt aangeduid en omdat in deze vierde klasse van de stammen wordt gehandeld over de verbinding van allen die in de hemelen zijn en in de hemelen komen, met de Heer; en die verbinding wordt aangeduid met de stam van Zebulon, namelijk de eerste stam van die klasse en de eerste stam van iedere klasse en de reeks geeft de zaak aan waarover wordt gehandeld in de volgende, welke zaak ook in het algemeen de volgende aanhouden, hier dus de verbinding.

Vandaar is het dat de stam van Zebulon de verbinding betekent van hen die in de derde hemel zijn, met de Heer; de stam van Jozef de verbinding van hen die in de tweede hemel zijn, met de Heer en de stam van Benjamin de verbinding van hen die in de eerste hemel zijn, met de Heer.

Dat Jozef heeft uitgebeeld en vandaar in het Woord betekent de Heer ten aanzien van het Goddelijk Geestelijke en in de betreffende zin het geestelijk rijk, kan vaststaan uit al die dingen die in het Woord, zowel het historische als het profetische, over hem vermeld en gezegd zijn.

In het historische Woord wordt van Jozef gezegd ‘dat hij een droom droomde, dat elf schoven zijn schoof omgaven en zich voor haar inkromden; en verder dat de zon en de maan en elf sterren, zich voor hem inkromden’, (Genesis 37:4-11).

Hieronder wordt in de naaste zin verstaan, dat zijn broers en ouders in Egypte zouden komen en hem als de heer van het land daar zouden vereren, maar in de geestelijke zin wordt met die dingen de Kerk aangeduid, die door Jakob en diens zonen werd uitgebeeld, zich aan de Heer zou onderwerpen; want door Jozef wordt, zoals gezegd, de Heer uitgebeeld ten aanzien van het Goddelijk Geestelijke en in de betreffende zin het geestelijk rijk van de Heer in de hemel en op aarde.

Het geestelijk rijk van de Heer op aarde is de geestelijke Kerk; het is deze Kerk die in de innerlijke zin wordt verstaan onder Jakob en onder diens zonen toen zij in Egypte waren.

Daarna wordt met Jozef beschreven de instauratie van de Kerk die door de zonen Israëls moest worden uitgebeeld en daarom ook werd Jozef afgevoerd naar Egypte en verkreeg hij de heerschappij over dat gehele land en nodigde hij daarheen zijn vader en zijn broers en voedde hij hen en zolang als hij de heer van dat land was, werd door het land van Egypte, de geestelijke Kerk in het natuurlijke uitgebeeld en door Jakob en diens zonen de geestelijke Kerk.

Maar het einde van de uitbeelding van de geestelijke Kerk in het natuurlijke door Egypte was daar, toen Mozes werd geboren en aanving de zonen Israëls uit Egypte uit te leiden. Maar deze dingen zijn, omdat het er meerdere zijn en verschillend, uiteengezet in ‘Hemelse Verborgenheden’.

De uitbeelding van de Heer ten aanzien van het Goddelijk geestelijke en vandaar de uitbeelding van het geestelijk rijk van de Heer, is vervat in de woorden bij Mozes: ‘Farao zei tot zijn knechten: Zouden wij wel een man vinden als deze, in wie de Geest Gods is?’

En farao zei tot Jozef: Nadien God aan uzelf dit alles heeft doen kennen, is niemand inzichtsvol en wijs zoals gij; gij zult zijn over mijn huis en op uw mond zal geheel mijn volk kussen; alleen door de zetel zal ik groter zijn dan gij.

En farao zei tot Jozef: Zie, ik heb u gegeven over al het land van Egypte en farao verwijderde zijn ring over zijn hand en gaf hem over de hand van Jozef en bekleedde hem met klederen van fijn linnen en hij legde een keten van goud over zijn hals en hij deed hem rijden in de tweede wagen die hij had en zij riepen vóór hem: Abrech [kniel] en door hem te geven over al het land van Egypte; en farao zei tot Jozef: Ik ben farao; zonder u zal de man niet zijn hand en zijn voet opheffen in al het land van Egypte’, (Genesis 41:38-44).; deze dingen zijn ook ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 5306 tot 5329.

Gezegd wordt dat door Jozef in de hoogste zin wordt uitgebeeld de Heer ten aanzien van het Goddelijk Geestelijke en daarom zal eerst worden gezegd wat onder het Goddelijk Geestelijke van de Heer wordt verstaan.

De hemel wordt onderscheiden in twee rijken: waarvan het ene het hemels rijk wordt genoemd en het andere het geestelijk rijk.

Het Goddelijke Zelf voortgaande uit de Heer maakt de hemel en het Goddelijk voortgaande uit de Heer is het Goddelijk Goede verenigd met het Goddelijk Ware.

Allen in de hemel die het Goddelijk Goede meer dan het Goddelijk Ware opnemen, maken het hemels rijk van de Heer uit, allen echter die het Goddelijk Ware meer dan het Goddelijk Goede opnemen, maken het geestelijk rijk van de Heer uit en daarom wordt het Goddelijke van de Heer dat wordt opgenomen door de engelen in het hemels rijk van de Heer, het Goddelijk hemelse genoemd en wordt het Goddelijke van de Heer dat wordt opgenomen door de engelen in het geestelijk rijk van de Heer, het Goddelijk geestelijke genoemd.

Maar men moet weten dat het Goddelijke uit de Heer voortgaande, zo wordt genoemd krachtens de opneming en niet dat twee Goddelijken: een hemelse en een geestelijke, voortgaan; want het Goddelijk Goede, dat vanwege de opneming het Goddelijk hemelse wordt genoemd en het Goddelijk Ware, dat vanwege de opneming het Goddelijk geestelijke wordt genoemd, gaan dus verenigd voort, zodat zij niet twee zijn, maar één.

Deze dingen kan men uitvoeriger zien uiteengezet in het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 20-28, waar gehandeld is over de twee rijken, waarin de drie hemelen zijn onderscheiden, zie de nrs. 13,133, 139, waar ten aanzien van het Goddelijk voortgaande, dus het Goddelijk Goede verenigd met het Goddelijk Ware en dat zij slechts bij de opnemenden twee zijn.

Dat de Heer ten aanzien van het Goddelijk geestelijke en vandaar het geestelijk rijk, wordt aangeduid met Jozef, staat ook vast uit deze volgende plaatsen, in de zegening van de zonen Israëls door de vader: ‘Zoon van een vruchtbare, Jozef, zoon van een vruchtbare aan een bron, dochters, hij loopt over de muur en zij zullen hem verbitteren en zij zullen speerwerpen en zij zullen hem haten, de pijlschieters; en hij zal zitten in de stevigheid van zijn boog en versterkt zullen worden de armen van zijn handen door de handen van de Machtige Jakobs; vandaar de

Herder, de Steen Israëls, uit de God van uw vader en Hij zal u helpen en met Schaddaï en Hij zal u zegenen met zegeningen van de hemel van boven, met zegeningen van de afgrond liggende beneden, met zegeningen van de borsten en van de baarmoeder; de zegeningen van uw vader zullen vermogen over de zegeningen van mijn verwekkers, tot aan het verlangen toe van de heuvels der eeuw; zij zullen zijn voor het hoofd van Jozef en voor de kruin van de Nazireeër van zijn broeders', (Genesis 49:22-26).

Zoon van een vruchtbare, Jozef, betekent het geestelijk rijk en de geestelijke Kerk van de Heer en in de hoogste zin de Heer ten aanzien van het Goddelijk geestelijke; zoon van een vruchtbare over de bron, betekent de vruchtmaking van de waarheden die vanuit het Woord zijn; de zoon van een vruchtbare is de vruchtmaking door de waarheden en de bron is het Woord; dochters, hij loopt over de muur, betekent om te strijden vanuit waarheden die vanuit het goede zijn, tegen de valsheden die vanuit het boze zijn; de muur is het beschermende ware; en zij zullen hem verbitteren, betekent de tegenstand van de zijde van de valse dingen; en zij zullen speerwerpen, betekent dat zij vanuit de valsheden zullen strijden en zij zullen hem haten, de pijlschieters, betekent dat het plaatsvindt met alle vijandigheid van de zijde van de valse dingen van leer; de speren immers en de pijlen, dus de speerwerpers en de pijlschieters, betekenen de strijd vanuit de waarheden tegen de valsheden van leer, hier echter vanuit de valsheden van leer tegen de waarheden; en hij zal zitten in de stevigheid van zijn boog, betekent dat hij beschermd zal zijn vanuit de waarheden van de leer strijdend tegen de valsheden; de boog is de leer; en versterkt zullen worden de armen van zijn handen, betekent de macht van de krachten van te strijden; door de handen van de Machtige Jakobs, betekent door de almacht van het Goddelijk Menselijke van de Heer; daarvandaan de Herder, de Steen Israëls, betekent daaruit al het goede en ware in het rijk; uit de God van uw vader, betekent dat Hij is de God van de Oude Kerk; en met Schaddaï, betekent de Heer de Weldoener na de verzoeken; en Hij zal u zegenen met zegeningen van de hemel van boven, betekent met de goedheden en waarheden uit het innerlijke.

Met zegeningen des afgronds liggende beneden, betekent met erkennenissen van het ware en het goede en met bevestigende wetenschappelijke dingen, vanuit het uiterlijke.

Met zegeningen van de borsten en van de baarmoeder, betekent de geestelijke aandoening ervan en de verbinding.

De zegeningen van uw vader zullen vermogen over de zegeningen van mijn verwekkers, betekent dat die Kerk die met Jozef wordt aangeduid, is vanuit het geestelijk ware en goede. Tot aan het verlangen toe van de heuvels der eeuw, betekent vanuit de hemelse wederzijdse liefde; zij zullen zijn voor het hoofd van Jozef, betekent dit ten aanzien van de innerlijke dingen; en voor de kruin van de Nazireeër van zijn broeders, betekent ten aanzien van de uiterlijke dingen.

Maar deze dingen kan men uitvoeriger ontvouwd zien in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 6416 tot 6438.

In de zegening van de zonen Israëls door Mozes: Van Jozef zei hij: Gezegend van Jehovah zij het land van hem, van de kostbare dingen van de hemel, van de dauw, van de afgrond liggende beneden en van de kostbare dingen van de inkomsten van de zon en van de kostbare dingen van het voortgebrachte van de maanden en van de eerstelingen van de bergen van het oosten en van de kostbare dingen van de heuvelen der eeuw en van de kostbare dingen van de aarde en van de volheid ervan; en het welbehagen van Hem Die in het braambos woont; zij zullen komen voor het hoofd van Jozef en voor de kruin van de Nazireeër van zijn broeders', (Deuteronomium 33:13-17).

Daar wordt de geestelijke Kerk van de Heer beschreven bij hen die in de leer van het ware zijn vanuit het Woord en in het leven volgens die; het land van Jozef betekent die Kerk; gezegend van de kostbare dingen van de hemel, van de dauw, van de afgrond liggende beneden, betekent vanuit de Goddelijke waarheden vanuit het Woord in de geestelijke mens en vanuit diens invloeiing in de natuurlijke; de kostbare dingen van de hemel zijn de

geestelijke Goddelijke waarheden of die welke in de geestelijke mens zijn; de dauw betekent de invloeiing daaruit en de afgrond liggende beneden, betekent de natuurlijke mens, waar zijn de erkentissen van het ware en het goede tot de doervatting en de bevestigende wetenschappelijke dingen; van de kostbare dingen van de inkomsten van de zon en van de kostbare dingen van het voortgebrachte van de maanden, betekent vanuit de waarheden die voortvloeien vanuit het hemels rijk van de Heer en vanuit de waarheden die voortvloeien vanuit het geestelijk rijk van de Heer.

De kostbare dingen van de zon zijn de waarheden vanuit het hemels rijk; de kostbare dingen van de maanden zijn de waarheden vanuit het geestelijk rijk; de inkomst en het voortgebrachte zijn de dingen die voortvloeien.

Van de eerstelingen van de bergen van het oosten en van de kostbare dingen van de heuvels der eeuw, betekent de echte waarheden zodanig als die geweest zijn in de Oudste Kerk en hoedanig in de Oude Kerk.

De bergen van het oosten betekenen de Oudste Kerk, die is geweest in de liefde tot de Heer; die Kerk wordt beschreven met de bergen van het oosten, omdat de berg de liefde betekent en het oosten de Heer.

De heuvels der eeuw betekenen de Oude Kerk, die is geweest in de naastenliefde jegens de naaste; deze Kerk wordt beschreven met de heuvels der eeuw, omdat de heuvels de naastenliefde jegens de naaste betekenen.

Dat de bergen en de heuvels die dingen betekenen, zie eerder nr. 405; en van de kostbare dingen van de aarde en van de volheid ervan, betekent de geestelijke uiterlijke Kerk, die is bij degenen die leven volgens de erkentissen van het ware en het goede.

De aarde (het land) is die Kerk en de volheid zijn de erkentissen in de uiterlijke mens; en het welbehagen van Hem Die in het braambos woont, betekent de Heer ten aanzien van het Goddelijk geestelijke, dat uit Hem al die dingen zijn.

Zij zullen komen voor het hoofd van Jozef en voor de kruin van de Nazireeër van zijn broeders, betekent ten aanzien van de innerlijke dingen en ten aanzien van de uiterlijke dingen, zoals eerder.

Bij Zacharia: ‘Machtig zal Ik maken het huis van Juda en het huis van Jozef zal Ik redden; van daar zullen zij zijn zoals de machtige Efraïm en verblijden zal zich hun hart zoals van de wijn’, (Zacharia 10:6,7).

Onder het huis van Juda wordt hier de Kerk verstaan die in de liefde tot de Heer is en die de hemelse Kerk wordt genoemd; en onder Jozef wordt de Kerk verstaan die in het goede van de naastenliefde en in de waarheden van het geloof is en die de geestelijke Kerk wordt genoemd. Aangezien de waarheden van die Kerk macht vanuit het goede hebben, wordt er daarom gezegd dat zij zullen zijn zoals de machtige Efraïm, want Efraïm betekent het ware vanuit het goede in de natuurlijke mens, die ware macht heeft.

Hun vreugde vanuit de waarheden wordt daarmee aangeduid dat hun hart zich zal verblijden zoals van de wijn; de wijn betekent het ware vanuit het goede.

Bij Ezechiël: ‘Jehovah zei: Zoon des mensen, neem u één hout en schrijf daarop: Voor Juda en voor de zonen Israëls en voor diens metgezellen; neem u daarop één hout en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraïm en van het gehele huis Israëls; verbind ze daarna, het ene met het andere u tot één hout, opdat zij één zijn beide in Mijn hand.

Ik zal het hout van Jozef nemen dat in de hand is van Efraïm en van de stammen Israëls zijn metgezellen en Ik zal ze toevoegen op het hout van Juda en Ik zal ze maken tot één hout en zij zullen één zijn in Mijn hand; en Ik zal hen maken tot één natie in het land, in de bergen van Israël en één Koning zal voor die allen tot Koning zijn en zij zullen niet langer zijn twee natieën en zij zullen niet langer verdeeld worden in twee koninkrijken wederom’, (Ezechiël 37:16,17,19,22).

Met Juda wordt ook hier de hemelse Kerk aangeduid, die in het goede van de liefde is en met Jozef en Efraïm wordt de geestelijke Kerk aangeduid, die in het goede van de naastenliefde en

in de waarheden van het geloof is; dat die beide Kerken bij de Heer één Kerk zullen zijn, zoals het goede en het ware ook één zijn, wordt verstaan onder: Ik zal ze maken tot één hout en zij zullen één zijn in Mijn hand en Ik zal hen maken tot één natie in het land en één Koning zal voor die allen tot Koning zijn; en zij zullen niet langer zijn twee naties en zij zullen niet langer verdeeld worden in twee koninkrijken, zie deze dingen eerder ontvouwd in nr. 433. Bij David: ‘O God, Gij hebt door Uw arm Uw volk verlost, de zonen van Jakob en van Jozef’, (Psalm 77:16); onder de zonen van Jakob en Jozef worden degenen verstaan die in het goede van het leven zijn volgens hun godsdienstige; en onder Jakob wordt in het Woord verstaan de uiterlijke Kerk, die is bij hen die in het goede van het leven zijn en onder Jozef worden hier verstaan Manasse en Efraïm, want gezegd wordt: Gij hebt verlost de zonen van Jozef, onder wie degenen worden verstaan die ten aanzien van de uiterlijke mens in het goede en het ware zijn, dus ten aanzien van het leven.

Dat Manasse en Efraïm, dus de zonen van Jozef, die betekenen, zie nr. 440; die verlossen met de arm, betekent vanuit de Almacht zaligen, want zij die zodanig zijn geweest worden door de Heer gezaligd door Zijn Komst in de wereld; anders immers hadden zij niet kunnen worden gezaligd.

Bij Obadja: ‘In de berg van Zion zal ontkoming zijn en zal heiligheid zijn; dan zal erfgenaam zijn het huis van Jakob van hun erfenissen en het huis van Jakob zal een vuur worden en het huis van Jozef een vlam en het huis van Ezau tot een stoppel, opdat zij deze aansteken en deze verteren, zodat er geen overgeblevene zal zijn in het huis van Ezau’, (Obadja 17,18).

Onder Ezau en diens huis worden degenen verstaan die van zichzelf geloven dat zij inzichtsvol en wijs zijn, niet vanuit de Heer maar vanuit zichzelf; want in het 8ste vers van dat hoofdstuk wordt gezegd: Ik zal de wijzen van Edom verdoen en de inzichtsvollen vanuit de berg van Ezau, namelijk zij die zich hebben bevestigd in zulke dingen die hun liefden vanuit de letterlijke zin van het Woord begunstigen.

Onder het huis van Jakob en onder het huis van Jozef worden degenen verstaan die in het goede van het leven volgens de waarheden van de leer zijn: onder het huis van Jakob zij die in het goede van het leven zijn en onder het huis van Jozef zij die in de waarheden van de leer zijn.

Met de berg van Zion, waar ontkoming en heiligheid zal zijn, wordt de liefde tot de Heer aangeduid, door Wie de zaliging en door Wie het Goddelijk Ware is; dat het huis van Jakob voor hem een vuur en het huis van Jozef een vlam zal zijn, betekent dat in de plaats van hen die onder Ezau worden verstaan, degenen zullen opvolgen die in het goede van het leven volgens de waarheden van de leer zijn; want in de geestelijke wereld vindt dit zo plaats, dat degenen die vanuit de trots van het eigen inzicht zijn geweest en zich hebben bevestigd vanuit het Woord in zulke dingen die de eigenliefden en de liefden van de wereld begunstigen, streken en bergen bezet houden en zich daar iets als een hemel maken en geloven dat de hemel meer voor hen dan voor de anderen is.

Maar na een bepaalde tijd worden zij uit hun plaatsen geworpen en daar volgen dan degenen op, die in het goede van het leven volgens de waarheden van de leer vanuit de Heer zijn; zie hierover het werkje ‘Over het Laatste Gericht’; daaruit kan vaststaan wat in de innerlijke zin daarmee wordt aangeduid dat het huis van Jakob de erfgenaam van hun erfenissen zal zijn en dat het een vuur zal zijn, het huis van Jozef een vlam en het huis van Ezau een stoppel.

Bij Amos: ‘Die op de luit voor zich instrumenten voor het gezang uitdenken, zoals David, die uit wijnschalen drinken en met de eerstelingen van de oliën zich zalven, maar over de verbreking van Jozef niet worden aangedaan met smart’, (Amos 6:5,6).

Daar wordt gehandeld over hen die de goede aandoeningen in uiterlijke dingen veinzen en vanuit het Woord verscheidene dingen aanvoeren om te bevestigen en toch innerlijk boos zijn. In de uiterlijke dingen goede aandoeningen veinzen, wordt aangeduid met: Die op de luit voor zich instrumenten voor het gezang uitdenken, zoals David, die uit wijnschalen drinken en met de eerstelingen van de oliën zich zalven, betekent verscheidene plaatsen uit het Woord

aanvoeren om een schijn te geven; met wordt aangeduid met drinken uit wijnschalen; dat zij zich niet in het minst bekommeren om de waarheden van de leer van de Kerk, ook al zou de Kerk door valsheden vergaan, wordt aangeduid met: over de verbreking van Jozef niet worden aangedaan met smart: onder Jozef wordt de geestelijke Kerk verstaan, die is bij hen die in de ware dingen van de leer zijn.

Bij David: ‘Herder Israëls, Die zit op de cherubim, verschijs blinkend; vóór Efraïm, Benjamin en Manasse wek Uw macht op en ga tot het heil voor ons’, (Psalm 80:2,3).

Met Jozef wordt ook hier de geestelijke Kerk aangeduid, die is bij degenen die in het ware vanuit het goede zijn, dat wil zeggen, in de waarheden van de leer, ook ten aanzien van het leven; wat onder Efraïm, Benjamin en Manasse daar wordt verstaan, is eerder ontvouwd in nr. 440.

Bij Amos: Zo zei Jehovah tot het huis Israëls: Zoekt Mij en leeft; opdat Hij niet zoals een vuur het huis van Jozef zal verteren, en zal verteren en niemand is blussende; haat het boze en bemint het goede en vestigt in de poort het gericht; misschien zal Jehovah Zebaoth Zich erbarmen over de overblijfselen van Jozef’, (Amos 5:4,6,15).

Met het huis van Israël wordt de geestelijke Kerk aangeduid en met het huis van Jozef die Kerk ten aanzien van de waarheden van de leer; dat de waarheden van de leer vergaan indien zij niet zijn in de aandoening van het goede en het ware en in een leven daarnaar, wordt verstaan onder: Opdat Hij niet zoals een vuur het huis van Jozef zal verteren; en daaronder, dat Jehovah Zebaoth Zich zal erbarmen over diens overblijfselen, wordt verstaan en opdat Hij bij hen de resterende waarheden van de leer in stand zal houden.

Indien zij leven volgens de goedheden en de waarheden vanuit het Woord, wordt verstaan onder: Haat het boze, bemint het goede en vestigt in de poort het gericht.

Bij David: ‘Heft een gezang op en geeft de trommel, de liefelijke citer met de luit; blaast in de maand de bazuin, in de rusttijd tot de dag van ons feest; omdat het een inzetting is voor Israël, dit; tot een getuigenis voor Jozef heeft Hij het gesteld, in Zijn uitgaan tegen het land van Egypte; een lip die ik niet kende heb ik gehoord’, (Psalm 81:3-6).

Een gezang opheffen, de trommel, de liefelijke citer met de luit geven, betekent de belijdenis vanuit de geestelijke en hemelse waarheden en de verkwikkingen van de aandoening van het ware en het goede, zie eerder de nrs. 323, 326.

Blaast in de maand de bazuin, in de rusttijd tot de dag van ons feest, betekent de eredienst vanuit de verkwikkingen van de aandoeningen ervan; het is een inzetting voor Israël, dit; en tot een getuigenis voor Jozef heeft Hij het gesteld, betekent dat die dingen waren voor de nieuwe Kerk, bij de zonen Israëls ingesteld, die in de waarheden van de leer is.

In Zijn uitgaan tegen het land van Egypte; een lip die ik niet kende heb ik gehoord, betekent wanneer de Oude Kerk is vernietigd, waarin toen de valsheden van de leer waren; de niet bekende lip betekent de valsheden van de leer; Egypte immers beeldde, toen Jozef daar heer was, de Kerk uit die in de erkentissen van het ware en het goede is en in de bevestigende wetenschappen; maar toen zij aanvingen de zonen Israëls te haten en te mishandelen, beeldde Egypte de vernietigde Kerk uit, waarin louter valsheden waren; want gezegd wordt, ‘dat een nieuwe koning opstond over de Egyptenaren, die Jozef niet had gekend’, (Exodus 1:8) en daarom ook werden de Egyptenaren met farao, die de zonen Israëls achtervolgden, ondergedompeld in de zee Suph.

Dat onder Jozef in de hoogste zin wordt verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk geestelijke staat ook vast bij David: ‘Tot een slaaf werd Jozef verkocht; zij sloegen in de boei zijn voet; in het ijzer kwam zijn ziel, tot aan de tijd toe waarop zijn woord kwam en de rede van Jehovah heeft hem beproefd; de koning zond en slaakte hem, de heerser der natien opende hem; hij stelde hem tot een heer voor zijn huis en een heersende over al zijn bezitting, om de vorsten van hem te binden naar zijn keuze en de ouderen van hem wijsheid zouden leren; toen kwam Israël in Egypte en Jakob werd vreemdeling in het land van Cham’, (Psalm 105:17-23).

Met Jozef wordt de Heer beschreven, hoe Hij, toen Hij in de wereld kwam, werd opgenomen en hoe Hij werd verzocht en daarna dat Hij de Heer van hemel en aarde is geworden en de hellen heeft onderworpen, de hemelen heeft geordend en de Kerk heeft geïnstauréerd. Hoe Hij werd opgenomen en verzocht, wordt daarmee beschreven, dat hij als slaaf werd verkocht; zij sloegen in de boei zijn voet en dat zijn ziel in het ijzer kwam; tot slaaf werd verkocht, betekent dat Hij voor zo gering werd geschat; dat zij zijn voet in de boei sloegen, betekent dat Hij als het ware gebonden en in de gevangenis was, omdat er niet langer het natuurlijk goede was; dat zijn ziel in het ijzer kwam, betekent dat dit zo plaatsvond, omdat er niet langer het natuurlijk ware was, maar het valse.

Dat Hij de hellen overwon door het Goddelijk Ware vanuit Zijn Goddelijke, wordt beschreven met: Tot aan de tijd toe waarop zijn woord kwam en de rede van Jehovah heeft hem beproefd. Het woord van hem, betekent het Goddelijk Ware en de rede van Jehovah het Goddelijk Goede waaruit het Goddelijk Ware is; dat zo de Heer voor Zijn Menselijke vanuit Zijn Goddelijke de mogendheid heeft verworven over alle dingen van de hemel en de aarde, wordt daarmee beschreven dat de koning zond en hem slaakte, de heerser der natiën hem opende, hem stelde tot een heer van zijn huis, en heersende over al zijn bezitting; met de koning die zond en met de heerser der natiën die opende, wordt het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede aangeduid, die in Hem en uit Hem waren: met de koning het Goddelijk Ware en met de heerser het Goddelijk Goede; want de Heer wordt krachtens het Goddelijk Ware in het Woord Koning genoemd en krachtens het Goddelijk Goede Heer en ook Heerser.

Met het huis waarover hij is gesteld, wordt de hemel en de Kerk aangeduid ten aanzien van het goede en met de bezitting de hemel en de Kerk ten aanzien van het ware.

Met deze dingen wordt iets eenders aangeduid als met de woorden van de Heer Zelf, ‘dat alle dingen van de Vader de Zijne zijn en al Zijn dingen van de Vader en dat Hem is gegeven alle mogendheid over de hemel en de aarde’, (Johannes 17:10; Mattheüs 28:18).

Dat Hij vanuit Zijn Goddelijke de hemelen afhoudt van het valse en houdt in het ware en zo daaraan inzicht en wijsheid geeft, wordt daarmee beschreven dat hij de vorsten bond naar zijn keuze en de ouderen van hem opdat de ouderen van hem wijsheid zouden leren.

Met de vorsten worden degenen aangeduid die in de ware dingen zijn en met de ouderen zij die in het inzicht en de wijsheid zijn; dat toen de Kerk op aarde door Hem werd geïnstauréerd, wordt verstaan onder, ‘Toen kwam Israël in Egypte’; met Israël wordt de Kerk aangeduid; de instauratie immers van de Kerk door de Heer werd uitgebeeld door de zonen Israëls daarmee: dat zij in Egypte kwamen en ook dat de Heer als klein kind naar Egypte was heengeleid, (Mattheüs 2:14,15; Hosea 11:1).

Dat alle dingen van de Kerk toen vergingen, wordt daaronder verstaan dat Jakob een vreemdeling was in het land van Cham; met Jakob wordt de Kerk aangeduid bij allen die in het goede van het leven zijn en met het land van Cham wordt de vernietigde Kerk aangeduid. Hier en elders in het Woord worden onder Israël en Jakob niet verstaan de zonen Israëls en de nakomelingen van Jakob, maar al degenen, waar die ook waren en zijn, bij wie de Kerk is; zoals onder Juda in het Woord niet wordt verstaan de Joodse natie, maar de Kerk uit hen die in de liefde tot de Heer zijn, zie ook nr. 433; want bij de zonen Israëls of de nakomelingen van Jakob is niet enige Kerk geweest, maar alleen werd een Kerk uitgebeeld en daarom worden met hen al degenen aangeduid die van de Kerk zijn en dit niet alleen in de profetische teksten van het Woord, maar ook in de historische ervan, zoals in het voorgaande is getoond.

Daarom wordt ook onder Jozef en diens stam niet Jozef en zijn stam verstaan, maar in de hoogste zin de Heer ten aanzien van het Goddelijk geestelijke en vandaar in de betreffende zin het geestelijk rijk van de Heer in de hemelen en op aarde en verder eveneens de dingen die dat rijk maken, dus de waarheden van de leer.

Aangezien bij Ezechiël wordt beschreven de nieuwe geestelijke Kerk die door de Heer moet worden geïnstauréerd, welke Kerk met de leer ervan wordt verstaan onder de nieuwe stad, de nieuwe tempel en de nieuwe aarde, wordt daarom gezegd: Hier de grens tot waar gij het land

zult erven, naar de twaalf stammen Israëls, voor Jozef de snoeren', (Openbaring 47:13); met Jozef wordt de geestelijke Kerk aangeduid en met de snoeren de verbinding en de toekenning vanuit die stam aan de overige en van de overige aan hen; en met de twaalf stammen Israëls worden alle dingen van die Kerk aangeduid.

449. Vanuit de stam van Benjamin twaalfduizend gezegelden; dat dit betekent de verbinding van hen die in de laatste hemel zijn met de Heer, staat vast uit de uitbeelding van Benjamin en van de naar hem genoemde stam, namelijk het geestelijk-hemelse in de natuurlijke mens, iets eenders als Jozef in de geestelijke.

Het geestelijk-hemelse is het ware verbonden met het goede; want het ware in zich beschouwd is geestelijk en het goede is hemels; vandaar wordt met Benjamin en diens stam de verbinding aangeduid van het ware en het goede in het natuurlijke, hier dus de verbinding van hen die in de laatste hemel zijn, met de Heer.

In de laatste hemel zijn zij die zijn in het natuurlijk goede en ware vanuit het geestelijke en het hemelse; zij die in de laatste hemel zijn, zijn of geestelijk-natuurlijk of hemels-natuurlijk. De geestelijk-natuurlijken daar behoren tot het geestelijk rijk van de Heer en de hemels-natuurlijken daar behoren tot het hemels rijk van de heer; en daarom hebben de geestelijk-natuurlijken gemeenschap met de tweede hemel, waar allen geestelijk zijn; de hemels-natuurlijken echter hebben gemeenschap met de derde hemel, waar allen hemels zijn, zoals eerder in dat artikel is gezegd.

Hieruit kan vaststaan, wat Jozef en wat Benjamin, de broeders, in het Woord betekenen.

Aangezien Benjamin betekent het ware verbonden met het goede in de natuurlijke mens en vandaar het ware met het goede verbonden bij hen die in de laatste hemel zijn, is deze eveneens het laatst aan Jakob geboren en werd hij door hem genoemd 'zoon der rechter(hand)'; want Benjamin in de oorspronkelijke taal betekent: zoon der rechterhand, en eveneens is hij geboren in Bethlehem, met welke stad ook wordt aangeduid het ware verbonden met het goede in het natuurlijke; dat hij geboren is in Bethlehem, zie (Genesis 35:16-19).

Het laatst is hij geboren, omdat het natuurlijke, bestaande vanuit het ware verbonden met het goede, het laatste van de Kerk bij de mens is.

Bij de mens zijn immers drie graden van leven: een binnenste, een middelste en een laatste; het is de binnenste graad waarin degenen zijn die in de binnenste of derde hemel zijn; het is de middelste graad waarin degenen zijn die in de middelste of tweede hemel zijn en het is de laatste graad waarin degenen zijn die in de laatste of eerst hemel zijn en daarom worden zij die in de binnenste graad zijn, hemelsen genoemd en zij die in de middelste hemel zijn, geestelijken genoemd en zij die in de laatste graad zijn worden genoemd of geestelijk-natuurlijken of hemels-natuurlijken.

De verbinding van dezen in de laatste hemel wordt aangeduid met Benjamin.

Over de drie graden van het leven bij de mens en de engel, zie het werk 'Hemel en Hel', nrs. 33,34,38,39,208,209, 211, 435; vandaar nu is het, dat die zoon van Jakob het laatste geboren is.

Dat hij zoon van de rechterhand wordt genoemd, is omdat met de zoon het ware wordt aangeduid en met de rechterhand de macht van het ware vanuit het goede wordt aangeduid; en in de geestelijke wereld heeft het ware dat vanuit het goede in de natuurlijke mens is, alle macht.

Dat in dit ware alle macht is die de geestelijke mens heeft, is omdat in de geestelijke mens de uitwerkende oorzaak is en in de natuurlijke de uitwerking is en alle macht van de uitwerkende oorzaak tot uiting komt door de uitwerking.

Dat alle macht van de geestelijke mens is in het natuurlijke en door het natuurlijke, zie 'Hemelse Verborgenheden', nr. 9836; vandaar nu is het, dat hij Benjamin werd genoemd, dat wil zeggen: zoon der rechterhand; en omdat er iets eenders wordt aangeduid met Bethlehem,

namelijk het ware verbonden met het goede in de natuurlijke mens, is daarom eveneens David daar geboren en eveneens tot koning gezalfd, (1 Samuël 16:1-14; 17:12); want David als koning beeldde de Heer uit ten aanzien van het ware vanuit het goede en dit betekent eveneens de koning, zie eerder de nrs. 29, 31, 205 en daarom is eveneens de Heer geboren in Bethlehem, (Mattheüs 2:1,5,6)).

Omdat Hij als Koning is geboren en bij Hem vanuit geboorte het ware verbonden met het goede was; elk klein kind immers wordt natuurlijk geboren en het natuurlijke wordt, omdat dit het dichtst bij de uiterlijke zinnen en de wereld is, het eerst geopend en dit is bij alle mensen in onwetendheid omtrent het ware en dan is er begeerte naar het boze, maar alleen bij de Heer was het hongerend naar het goede en verlangend naar het ware.

Omdat de regerende aandoening bij de mens is vanuit de vader, zij is immers de ziel van hem; maar bij de Heer was de aandoening of de ziel vanuit de vader het Goddelijke Zelf, dus het Goddelijk Goede van de Goddelijke Liefde.

Aangezien Benjamin en diens stam het ware verbonden met het goede in de natuurlijke mens betekent, ‘viel daarom in het land Kanaän het lot ten deel tussen de zonen van Juda en tussen de zonen van Jozef en viel eveneens aan die stam Jeruzalem als erfenis toe, waar toen de Jebusieten waren’, (Jozua 18:11 tot 28), zodat de zonen van Benjamin daar woonden met de Joden, die deze stad in beslag namen.

De oorzaak dat aan die stam het lot ten deel viel tussen de zonen van Juda en de zonen van Jozef, was deze dat hij uitbeeldde en vandaar betekende de verbinding van het goede en het ware; met Juda immers wordt het goede van de Kerk aangeduid en met Jozef het ware van de Kerk.

Dat aan die stam Jeruzalem ten deel viel, was omdat Jeruzalem de Kerk zou uitbeelden ten aanzien van de leer en ten aanzien van de eredienst; en alle leer van de Kerk is de leer van het met het goede verbonden ware en alle eredienst volgens de leer vindt laats door de natuurlijke mens, want zoals eerder gezegd: de eredienst is de uitwerking vanuit de uitwerkende oorzaak in de geestelijke mens.

Hieruit kan vaststaan wat met Benjamin wordt aangeduid in deze plaatsen, bij Jeremia:

‘Indien gij de sabbat heiligt, zo zullen zij binnentreden vanuit de steden van Juda en vanuit de omtrekken van Jeruzalem en vanuit het land van Benjamin en vanuit de vlakte en vanuit de berg en vanuit het zuiden, aanbrengende brandoffer en slachtoffer en spijsoffer en wierook’, (Jeremia 17:26); dat deze dingen waren vanwege de heiliging van de sabbat, had als oorzaak, dat de sabbat betekende het éénzijn van het Goddelijke en het Goddelijk-Menselijke in de Heer en in de betrekkelijke zin de verbinding van Zijn Goddelijk- Menselijke met de hemel en met de Kerk en in het algemeen de verbinding van het goede en het ware, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 8495, 8510, 10356, 10367, 10370, 10374, 10668, 10730.

Met de steden van Juda, met de omtrekken van Jeruzalem en met het land van Benjamin worden aangeduid de waarheden, verbonden met het goede, in de natuurlijke mens en met het land van Benjamin de verbinding ervan; de steden immers betekenen de waarheden, Juda het goede van de Kerk en Jeruzalem de leer van het ware, de omtrekken de dingen die rondom of beneden zijn, te weten de waarheden van het goede in de natuurlijke mens en het land van Benjamin de Kerk ten aanzien van de verbinding ervan in de natuurlijke mens.

Vanuit de vlakte, vanuit de berg en vanuit het zuiden, betekent het goede en het ware in de natuurlijke mens vanuit hemelse oorsprong en vanuit geestelijke oorsprong.

De vlakte betekent het goede en het ware in de natuurlijke mens, omdat in de vlakten of beneden de bergen en de heuvels degenen wonen die in de laatste hemel zijn, die hemels-natuurlijk en geestelijk-natuurlijk worden genoemd, waarover eerder.

De berg betekent degenen die in het hemels goede zijn en het zuiden degenen die in het geestelijk goede zijn en daaruit in het licht van het ware zijn.

Aanbrengen brandoffer, slachtoffer, spijsoffer en wierook, betekent de eredienst vanuit het hemels goede en vanuit het geestelijk goede in de natuurlijke mens: het brandoffer de

eredienst vanuit het hemels goede, het slachtoffer de eredienst vanuit het geestelijk goede, het spijsoffer en de wierook het goede en het ware van het goede in de natuurlijke mens; dit wordt met die woorden aangeduid.

Wat zou het anders zijn dat er gezegd werd dat zij, indien zij de sabbat heiligden, zouden binnentreden vanuit de steden van Juda, de omtrekken van Jeruzalem, vanuit het land van Benjamin, vanuit de vlakte, de berg en het zuiden en waarom niet vanuit het gehele land Kanaän?

Aangezien de afzonderlijke dingen betekenen de dingen die van de hemel en van de Kerk zijn, worden daarom eveneens elders bij dezelfde profeet eendere dingen gezegd, zoals: ‘In de steden van de berg, in de steden van de vlakte en in de steden van het zuiden en in het land van Benjamin en in de omtrekken van Jeruzalem en in de steden van Juda, zullen nog doorgaan de kudden van kleinvee aan de handen van de teller’, (Jeremia 33:13).

En elders: ‘Zij zullen velden kopen voor zilver en dit door te schrijven in een boekje en door getuigen te doen betuigen, in het land van Benjamin en in de omtrekken van Jeruzalem en in de steden van Juda en in de steden van de berg en in de steden van de vlakte en in de steden van het zuiden, omdat Ik hun gevangenschap zal wenden’, (Jeremia 32:8,44).

Daar worden eendere dingen aangeduid als eerder met het land van Benjamin, de omtrekken van Jeruzalem, de steden van Juda, met de berg, de vlakte en het zuiden; dus met Benjamin de verbinding van het ware en het goede in de natuurlijke mens en dus de verbinding van het ware en het goede bij hen die in de laatste hemel zijn.

Bij dezelfde: ‘Komt samen, zonen van Benjamin, vanuit het midden van Jeruzalem en door te blazen blaast de trompet en op het huis van de wijngaard steekt een brand aan, omdat een boze neerziet uit het noorden en een grote verbreking’, (Jeremia 6:1).

Daar wordt in de geestelijke zin gehandeld over de Kerk die verwoest is ten aanzien van het ware en het goede, omdat het is tegen Zion en Jeruzalem; met Zion immers wordt het goede van de Kerk aangeduid en met Jeruzalem het ware ervan; en omdat de zonen van Benjamin de verbinding van het goede en ware betekenen, wordt daarom tot hen gezegd dat zij zouden samenkomen vanuit het midden van Jeruzalem en de trompet zouden blazen en op het huis van de wijngaard een brand zouden aansteken.

De trompet blazen betekent de strijd vanuit de waarheden die vanuit het goede zijn, tegen die Kerk; het huis van de wijngaard betekent de Kerk zelf en een brand aansteken betekent de vernietiging ervan door de boze liefden; het noorden waaruit het boze neerziet, betekent het valse van het boze en de grote verbreking, betekent de verstrooiing van het goede en het ware. Bij David: ‘O Herder Israëls, neem ter ore, Gij Die Jozef leidt zoals een kudde, Die zit op de cherubim, verschijn blinkend; vóór Efraïm en Benjamin en Manasse wek Uw macht op en ga tot het heil voor ons’, (Psalm 80:2,3).

Onder Efraïm, Benjamin en Manasse, worden niet die personen verstaan, maar degenen die in het natuurlijk ware en goede zijn en bij wie de verbinding ervan is, zie eerder nr. 440, waar deze dingen zijn ontvouwd.

Bij dezelfde: ‘In de vergaderingen zegent God, de Heer vanuit de bron Israëls; daar is Benjamin de kleine over hen aangesteld; de vorsten van Juda, de vorsten van Zebulon en de vorsten van Naftali’, (Psalm 68:27,28).

Ook daar worden deze personen niet verstaan, maar die dingen van de Kerk door welke die stammen worden aangeduid; en met Benjamin de kleine, wordt daar aangeduid de onschuld van de natuurlijke mens; de onschuld van de natuurlijke mens is in de verbinding van het goede en het ware daar; maar ook deze dingen zie men verder ontvouwd in nr. 439.

In de zegening van de zonen Israëls door Mozes: ‘Tot Benjamin zei hij: Beminde van Jehovah, hij zal zeker wonen bij Hem, Hij zal hem bedekken elke dag en tussen Zijn schouders is hij wonende’, (Deuteronomium 33:12).

Met Benjamin wordt daar het Woord aangeduid in de laatste zin, die natuurlijk is; want in die zegening door Mozes wordt het Woord beschreven en met de afzonderlijke stammen wordt

iets ervan aangeduid en omdat in de laatste zin van het Woord, die natuurlijk is, het huwelijk is gelegen van het goede en het ware, zoals in zeer vele plaatsen is getoond, wordt hij daarom de beminde van Jehovah genoemd en wordt er gezegd dat hij zeker bij Hem zal wonen en Hij hem zal bedekken elke dag en tussen Zijn schouders zal wonen; tussen de schouders wonen, is in zekerheid en in macht.

Wat er wordt aangeduid met Benjamin in de profetie van Israël, de vader, over zijn zonen, is ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6439 tot 6445; in die profetie wordt over Benjamin het laatste gehandeld, omdat het laatste van de Kerk en van de hemel met hem wordt aangeduid; het laatste is het natuurlijke, waarin het ware is verbonden met het goede. Omdat deze dingen met Benjamin worden aangeduid, ‘sloegen de stammen van Efraïm, Manasse en Benjamin hun tenten op rondom de tent der samenkomst, in de woestijn aan het westen’, (Numeri 2:18-24).

Met die drie stammen worden allen aangeduid die in het natuurlijk ware en goede zijn en in de verbinding ervan.

Met Efraïm wordt het ware daar aangeduid, met Manasse het goede daar, zoals eerder is getoond en met Benjamin de verbinding ervan; dat zij hun legering met hun tenten aan het westen hadden, was omdat aan het westen en aan het noorden in de hemel degenen wonen die in het duistere van het goede en in het duistere van het ware zijn, dus die in het natuurlijk goede en ware zijn; maar zij die aan het oosten en aan het zuiden in de hemel wonen, zijn in het heldere van het goede en het ware, zie ook hierover ‘Hemel en Hel’, nrs. 141 tot 153.

Hieruit kan nu vaststaan, wat met Benjamin in het Woord wordt aangeduid, namelijk de verbinding van het goede en het ware in de natuurlijke mens en door het goede de verbinding met de geestelijke; want elk goede dat het goede is in de natuurlijke mens, vloeit in vanuit de geestelijke mens, dat wil zeggen, door de geestelijke mens uit de Heer.

Een goede in de natuurlijke mens zonder die invloeiing bestaat niet en daarom ook wordt met Benjamin aangeduid de verbinding van de geestelijke met de natuurlijke mens en met Jozef de verbinding van de hemelse mens met de geestelijke.

450. Onder deze twaalf stammen, waarvan wordt gezegd dat er vanuit iedere stam twaalfduizend gezegelden waren, wordt niet de stam van Dan vermeld, maar in plaats daarvan de stam van Manasse.

Dat de stam van Dan niet is vermeld, heeft als oorzaak, dat door die stam degenen worden aangeduid en uitgebeeld, over wie in dit hoofdstuk, waarover bij Johannes: ‘Na deze dingen zag ik en zie, een grote schare, die niemand kon tellen, vanuit alle natie en stammen en volken en tongen, staande vóór de troon en vóór het Lam, bekleed met witte lange klederen en palmen in hun handen’, (vers 9 e.v.)

Het zijn immers zij die niet in de waarheden zelf van de hemel en van de Kerk zijn geweest, maar in het goede van het leven volgens de leerstellingen van hun godsdienst, welke dingen voor het merendeel niet echte waarheden zijn geweest, maar valsheden, toch werden zij door de Heer als waarheden aanvaard, omdat zij in het goede van het leven zijn geweest, ten gevolge waarvan de valsheden van hun godsdienst niet met het boze besmeurd zijn geweest, maar omgebogen tot het goede.

Dat dezen in de plaats van de stam van Dan zijn aangenomen, is omdat de stam van Dan de laatste van de stammen was en daarom in het rijk van de Heer de laatsten zijn, waar degenen zijn die in het goede van het leven en van het geloof zijn volgens hun godsdienstige, waarin niet de echte waarheden zijn.

Over de stam van Dan zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 1710, 3920, 3923, 6396, 10335.

451. vers 9,10. Na deze dingen zag ik, en zie, een grote schare, die niemand kon tellen, vanuit alle natie en stammen en volken en tongen, staande voor de troon en voor het Lam, bekleed

met witte lange klederen en palmen in hun handen. En roepende met grote stem, zeggende: Het heil zij onze God Die op de troon zit en het Lam.

Na deze dingen zag ik, en zie, een grote schare, betekent al degenen die in het goede van het leven zijn volgens hun godsdienst, waarin niet de echte waarheden zijn; die niemand kon tellen, betekent dat de hoedanigheid en de hoeveelheid van het goede en het ware bij hen, alleen door de Heer geweten wordt; vanuit alle natiën en stammen, betekent al degenen die in het goede zijn ten aanzien van het leven volgens de leerstellingen van hun godsdienst; en volken en tongen, betekent al degenen die in valsheden zijn vanuit onwetendheid en vanuit verschillende godsdiensten; staande vóór de troon en vóór het Lam, betekent die in het rijk van de Heer zijn; bekleed met witte lange klederen, betekent dat zij toen in de waarheden waren en in de bescherming tegen de valsheden; en palmen in hun handen, betekent in het goede van het leven daarnaar; en roepende met grote stem, betekent de aanbidding vanuit het goede van het ware en vandaar vanuit de vreugde van het hart; zeggende: Het heil zij onze God Die op de troon zit en het Lam, betekent de belijdenis dat het eeuwige leven is uit de Heer alleen.

452. Na deze dingen zag ik en zie, een grote schare; dat dit al degenen betekent die in het goede van het leven zijn volgens hun godsdienst, waarin niet de echte waarheden zijn, staat hieruit vast, dat onder de twaalfduizend gezegelden vanuit iedere stam degenen werden verstaan die van de Kerk zijn waarin de echte waarheden zijn; want onder de twaalf stammen van Israël worden degenen verstaan die in de echte goede en ware dingen zijn en abstract genomen alle waarheden en goedheden van de Kerken, daarom worden daaronder waarover hier wordt gehandeld degenen verstaan die in het goede van het leven zijn volgens hun godsdienst, waarin echter niet de echte waarheden zijn.

Dat dezen worden verstaan onder de grote schare, kan vaststaan uit hetgeen volgt in dit hoofdstuk, waar wordt gezegd dat het degenen zijn die komen vanuit de grote verdrukking (vers 14), dat wil zeggen, vanuit de verzoeken, want zij die in het goede van het leven volgens hun godsdienst zijn, waarin niet de echte waarheden zijn, ondergaan in het andere leven verzoeken, waardoor de valsheden van hun godsdienst worden uiteengeslagen en de echte waarheden in de plaats ervan worden ingeplant.

Over deze zaak zal meer worden gezegd in hetgeen volgt; daarvandaan kan het vaststaan, wie het zijn die worden verstaan onder de grote schare, waarover wordt gehandeld in wat volgt tot aan het einde van het hoofdstuk.

Men moet weten dat niemand, hetzij binnen de Kerk waar het Woord is, hetzij buiten die Kerk, wordt verdoemd, die een goed leven leidt volgens zijn godsdienst; het is immers hun schuld niet, dat zij de echte waarheden niet weten en daarom nemen die, omdat het goede van het leven in zich verbergt de aandoening van de ware dingen te weten, als zij in het andere leven komen, gemakkelijk de waarheden op en doordrenken zij zich ervan.

Geheel anders zij die een boos leven hebben geleid en de godsdienst van nul en generlei waarde hebben geacht; maar over hen die in niet echte ware dingen zijn, dus die in valsheden vanuit onwetendheid zijn en toch in het goede van het leven, is eerder gehandeld in de nrs. 107, 195, 356 en in het werk 'Hemel en Hel', waar is gehandeld over de volken en de natiën buiten de Kerk in de hemel; bovendien in 'Hemelse Verborgenheden', waar het volgende staat: dat er valsheden van godsdienst zijn die samenstemmen met het goede en dat er zijn die niet samenstemmen, nrs. 9528, 9259.

Dat valsheden van godsdienst, indien die niet samenstemmen met het goede, niet het boze voortbrengen, alleen bij hen die in het boze zijn, nrs. 8311, 8318; dat de valsheden van godsdienst niet worden toegerekend aan hen die in het goede zijn, maar aan degenen die in het boze zijn, nrs. 8051, 8149.

Dat de niet echte waarheden en eveneens de valsheden, kunnen worden vergezelschap met de echte waarheden bij hen die in het goede zijn, maar niet bij hen die in het boze zijn, nrs. 3470, 3471, 4551, 4552, 7344, 8149, 9298.

Dat de valsheden en de waarheden worden vergezelschap door schijnbaarheden vanuit de letterlijke zin van het Woord, nr. 7344.

Dat de valsheden worden waargemaakt door het goede en zacht worden gemaakt, omdat zij worden toegevoegd en worden heengeleid tot het goede en omdat het boze wordt verwijderd, nr. 8149.

Dat de valsheden van godsdienst bij hen die in het goede zijn, door de Heer worden opgenomen als waarheden, nrs. 4736, 8149.

Dat het goede waarvan de hoedanigheid is uit het valse van godsdienst, door de Heer wordt aanvaard, indien er onwetendheid is en daarin onschuld en een goed einddoel, nr. 7887.

Dat de waarheden bij de mens schijnbaarheden zijn van het ware en het goede, doordrenkt van begoochelingen; maar dat de Heer die niettemin aanpast aan de echte waarheden bij de mens die in het goede leeft, nr. 2053.

Dat er valsheden zijn waarin het goede is, bestaan bij hen die buiten de Kerk zijn en vandaar in onwetendheid omtrent het ware en ook bij hen die binnen de Kerk zijn, waar valsheden van leer zijn, zie de nrs. 2589 tot 2604, 2861, 2863, 3263, 3778, 4189, 4190, 4197, 6700, 9256.

453. Welke niemand kon tellen; dat dit betekent dat het hoedanige en de hoeveelheid van het goede en het ware bij hen, alleen de Heer weet, staat vast uit de betekenis van het getal, namelijk de hoedanigheid van een zaak; hier de hoedanigheid van het goede en het ware bij hen over wie nu wordt gehandeld.

Dat het ook betekent dat alleen de Heer dit weet, wordt daaronder verstaan, dat niemand haar kon tellen; geen mens immers en geen engel weet het hoedanige van het goede en het ware in de gehele reeks en volgorde dat bij een ander is, alleen iets dat daaruit opblinkt in de uiterlijke dingen.

Toch is elke hoedanigheid van een oneindige uitbreiding; het verbindt zich immers en vergezelschap zich met de talloze dingen die innerlijk schuilen en met die welke innerlijk zetelen en met die welke terzijde aan alle kanten zijn; deze dingen ziet niemand dan alleen de Heer en daarom schikt Hij alleen volgens de hoedanigheid.

Hij immers ziet bij eenieder diens hoedanige, dus hoedanig hij is en wat hem zal overkomen tot in het eeuwige; want het gezicht van de Heer, dat wordt genoemd: de alwetendheid, het vooruitzien en de voorzienigheid is eeuwig.

Vandaar is het dat niemand het hoedanige van het goede en het ware weet dat bij iemand is, alleen de Heer.

Dat het hoedanige van het goede en het ware weten, wordt aangeduid met tellen, schijnt vreemd, want wie deze woorden leest, terwijl hij in de letterlijke zin blijft, kan niet anders denken dan dat er alleen wordt verstaan dat de menigte zo groot was dat zij niet kon worden geteld; toch betekent het getal in de geestelijke zin, de hoedanigheid en vandaar betekent tellen de hoedanigheid weten en die ordenen en schikken daarnaar; omdat dit met tellen wordt aangeduid, werd daarom een straf toegediend, met als oorzaak dat David het volk had geteld, waarover in het tweede boek van Samuël: De toorn van Jehovah voer voort te ontsteken tegen Israël; daarom porde Hij David aan tegen hen, door te zeggen: Ga heen, tel Israël en Juda; en Hij zei tot Joab: Trek nu om door alle stammen Israëls, van Dan tot aan Beerscheba toe en tel het volk, opdat Ik het getal van het volk zal kennen.

Joab ontried, maar het woord van de koning had de overhand.

En Davids hart sloeg hem nadat hij het volk had geteld; en David zei: Ik heb zeer gezondigd in hetgeen ik gedaan heb; maar toch, Jehovah, doe de ongerechtigheid van Uw knecht voorbijgaan, omdat ik zeer dwaas heb gehandeld en daarom werd de profeet Gad tot David

gezonden, drie straffen hem aankondigende, waaruit hij de pest verkoos, ten gevolge waarvan er zeventigduizend stierven’, (2 Samuël 24:1 tot einde).

Wie weet niet dat er niet enige ongerechtigheid is in het tellen van een volk, maar dat er een zo grote ongerechtigheid is geweest dat daarom aan David drie straffen werden verkondigd waaruit hij er een verkoos en dat ten gevolge van de pest, die hij verkoos, zeventigduizend mensen gestorven zijn.

Maar de oorzaak hiervan was deze: dat door Israël en Juda werd uitgebeeld en vandaar aangeduid het rijk van de Heer in de hemelen en op aarde en met tellen werd aangeduid de hoedanigheid van hen te kennen en hiernaar ordenen en schikken, wat toch van de Heer alleen is; daaruit blijkt dat tellen in het Woord zulke dingen betekent.

Eender wordt dit met tellen aangeduid bij Mozes: ‘Wanneer gij zult hebben opgenomen de som van de zonen Israëls naar hun getelden en zij zullen eenieder de verzoening van zijn ziel geven aan Jehovah in het tellen van hen, opdat er in hen geen plaag zij in het tellen van hen’, (Exodus 30:12).

Ook hier wordt met tellen aangeduid het hoedanige van hem kennen of het hoedanige van de Kerk bij hen en volgens dit ordenen en schikken en omdat dit van de Heer alleen is, wordt daarom gezegd: Eenieder zal de verzoening van zijn ziel geven aan Jehovah in het tellen van hen, opdat er in hen geen plaag zij in het tellen van hen.

Maar zie voor een uitvoeriger ontvouwing ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 10216 tot 10232.

Bij Daniël: ‘Omdat Belsazar wijn dronk uit de vaten van goud en zilver, die waren uit de tempel van Jeruzalem, ging een hand uit en schreef op de wand: Geteld, geteld zijt gij, gewogen en verdeeld. Geteld heeft God uw koninkrijk en daaraan een einde gemaakt’, (Daniël 5:2,5,25,26); met geteld, geteld, wordt daar aangeduid gezien en doorvorst ten aanzien van het hoedanige van het goede en het ware; en met ‘Hij heeft het koninkrijk geteld’, wordt aangeduid: Hij heeft geordend en geschikt; wat de overige dingen betekenen zie eerder nr. 373.

Evenzo bij Jesaja: ‘Door de uitzending van mijn dagen zal ik heengaan tot de poorten van de hel (van het graf); ik ben geteld, het overschot van mijn jaren’, (Jesaja 38:10); dit zijn de woorden van Hiskia, de koning toen hij ziek was; en met geteld, wordt aangeduid doorvorst en het besluit.

Dat tellen en geteld worden iets anders betekent in de geestelijke zin van het Woord dan in de letter of in de natuurlijke zin ervan, kan ook hieruit vaststaan, dat in de hemelen bij de engelen daar, in hun geestelijk idee geen getallen en maten zijn, maar vanuit de hoedanigheid van een zaak en dit denken valt in getallen en maten, wanneer zij van daar neerglijdt in de natuurlijke sfeer en toch is het Woord evenzeer voor de engelen als voor de mensen geschreven en daarom doorvatten de engelen door getallen en door het tellen in het Woord de hoedanigheid van de zaak waarover wordt gehandeld, wanneer de mensen getallen en tellen verstaan.

Dit staat verder nog hieruit vast dat ieder getal in het Woord iets van een zaak of een staat betekent, waarover eerder in de nrs. 203, 336, 429, 430.

Aangezien in enkele plaatsen in het Woord tellen wordt gezegd en daarmee wordt aangeduid de hoedanigheid van een zaak kennen en naar die kennis ordenen en schikken, zou ik die plaatsen ook ter bevestiging willen aanvoeren, bij Jesaja: ‘Een stem van tumult der koninkrijken van de vergaderde natiën; Jehovah Zebaoth is tellende het krijgshet’, (Jesaja 13:4).

Onder de koninkrijken van de vergaderde natiën, waarvan er tumult is, worden niet verstaan natiën die vanuit de koninkrijken zijn vergaderd; het is immers een profetie en geen historische uitspraak; maar met de koninkrijken van de vergaderde natiën worden aangeduid de valsheden van het boze die hebben gemaakt dat zij samenhangen; en met hun tumult worden aangeduid de bedreigingen en de begeerten om tegen de waarheden te strijden. Van koninkrijken immers wordt gesproken met betrekking tot waarheden en in de tegengestelde zin met betrekking tot valsheden en de natiën betekenen de goedheden en in de

tegengestelde zin boosheden, zie eerder de nrs. 175, 331; en tumult wordt gezegd van de begeerte om te strijden, hier tegen de waarheden.

Jehovah is tellende het heir, betekent de ordening van de waarheden vanuit het goede door de Heer tegen de valsheden vanuit het boze.

De Heer wordt in het Woord Jehovah Zebaoth genoemd krachtens de waarheden en de goedheden, die strijden tegen de valsheden en de boosheden.

Zebaoth immers betekent legers en de legers betekenen de ware en de goede dingen van de hemel en van de Kerk en tellen betekent die ordenen en de oorlog, de geestelijke strijd.

Bij dezelfde: 'Heft in de hoogte uw ogen en ziet Wie deze dingen heeft geschapen, Die uitleidt in getal hun heir, allen bij name noemt', (Jesaja 40:26).

Onder het heir der hemelen worden in de letterlijke zin: de zon, de maan en de sterren verstaan, want die worden in het Woord genoemd het heir van Jehovah, maar in de geestelijke zin worden met het heir aangeduid alle goedheden en waarheden van de hemel en van de Kerk in samenvatting; want met de zon wordt het goede van de liefde aangeduid, met de maan het goede van het geloof en met de sterren de erkenningen van het goede en het ware; daaruit blijkt wat er wordt aangeduid met: Verheft uw ogen en ziet Wie deze dingen heeft geschapen. Met scheppen wordt, wanneer het goede en ware dingen betreft, aangeduid, die bij de mens formeren en hem wederverwekken; met uitleiden in getal het heir, wordt aangeduid de waarheden en de goedheden ordenen volgens de hoedanigheid ervan bij wie zij zijn.

Hij noemt allen bij name, betekent dat Hij het hoedanige van allen weet en dat Hij volgens dit schikt; met de naam immers wordt in het Woord de hoedanigheid van een zaak en een staat aangeduid, zoals eveneens bij Johannes: 'De schapen horen Zijn stem en de eigen schapen noemt Hij bij name en Hij leidt ze uit', (Johannes 10:3); en daar wordt ook gezegd: uitleiden en bij name noemen, zoals eerder bij Jesaja en daarmee worden eendere dingen aangeduid.

Dat de naam de hoedanigheid van een zaak en een staat betekent, zie de nrs. 102, 135, 148.

Bij David: 'Jehovah, Die het heir der sterren telt, allen met name noemt', (Psalm 147:4); met het heir der sterren tellen en allen met namen noemen, wordt aangeduid alle waarheden en goedheden kennen en volgens de hoedanigheid ervan deze schikken in de hemel en in de Kerk; wat zou het anders betekenen om van Jehovah te zeggen: dat Hij sterren telt en die met hun namen noemt?

Bij Jeremia: 'In de steden van de berg, in de steden van de vlakte en in de steden van het zuiden en in het land van Benjamin en in de omtrek van Jeruzalem en in de steden van Juda, zullen nog de kudden van kleinvee doorgaan naar de handen van de teller', (Jeremia 33:13).

Wat met de berg, de vlakte, het zuiden, het land van Benjamin, de omtrek van Jeruzalem en de steden van Juda, in de geestelijke zin wordt aangeduid, zie eerder nr. 449, waar het is ontvouwde.

Met het doorgaan van de kudden van kleinvee naar de handen van de teller, wordt aangeduid, dat er zullen zijn innerlijke goede en ware dingen volgens de orde en het hoedanige ervan in de Kerk.

Met de kudden van kleinvee immers worden de innerlijke goede en ware dingen aangeduid; het zijn immers: lammeren, schapen, geiten, rammen, bokjes, die worden verstaan onder de kudden kleinvee, waarmee worden aangeduid de innerlijke goedheden en waarheden, namelijk de geestelijke goedheden en waarheden.

Met de kudden van grootvee echter, die bestaan uit: kalveren, varren, koeien en ossen, worden aangeduid de uiterlijke goede en ware dingen, te weten de natuurlijke waarheden en goedheden; dat dit zo is, zie 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 1565, 2566, 5913, 6048, 8937, 10609.

Bij David: 'De berg Zions zal zich verblijden en de dochters van Juda zullen opspringen om Uw gerichten; omgeeft Zion, omgordt haar, telt haar torens, stelt uw hart tot de voormuur, onderscheidt haar paleizen, opdat gij het vertelt aan het navolgende geslacht', (Psalm 48:12-14).

Met de berg Zions die zich zal verblijden, wordt de hemelse Kerk aangeduid, waarin degenen zijn die in de liefde tot de Heer zijn; met de dochters van Juda die zullen opspringen, worden aangeduid de aandoeningen van het goede en het ware die degenen hebben die van die Kerk zijn; om Uw gerichten, betekent om de Goddelijke waarheden die zij hebben uit de Heer; Zion omgeven en haar omgorden, betekent vanuit de liefde de dingen omhelzen die van deze Kerk zijn; haar torens tellen, betekent de hogere of innerlijke dingen overwegen die van die Kerk zijn; tellen is het hoedanige ervan zien en overwegen en de torens zijn de hogere of innerlijke waarheden; het hart stellen tot de voormuur, betekent de uiterlijke waarheden liefhebben die deze Kerk tegen de valsheden beschermen; haar paleizen onderscheiden, betekent de goede dingen van het ware doorvatten, de huizen immers zijn de goede dingen en de paleizen zijn de edeler goede dingen van het ware; opdat gij het vertelt aan het navolgende geslacht, betekent het voortduren ervan tot in het eeuwige.

Bij Jesaja: ‘Die wandelt in gerechtigheden en rechtheden spreekt, zal de koning in zijn schoonheid zien; zij zullen het land der lengten schouwen; uw hart zal de schrik overdenken; waar is de schrijver, waar de overweger, waar is hij die de torens telt; het verstokte volk zult gij niet zien, het volk van de diepten der lip’, (Jesaja 33:15,17-19).

Wandelen in gerechtigheden en rechtheden spreken, betekent leven in het goede van de liefde en van de naastenliefde en de waarheden denken en doorvatten; wandelen immers betekent leven, van gerechtigheid wordt gesproken met betrekking tot het goede en de rechtheden zijn de waarheden; gij zult de koning in zijn schoonheid zien, betekent dat zij de wijsheid zullen ontvangen; de koning immers betekent het ware vanuit het goede; de schoonheid is de wijsheid ervan, want daarin is het Goddelijk Ware in zijn schone vorm; zij zullen het land der lengten schouwen, betekent de uitbreiding van de wijsheid in de hemel; het land immers betekent de Kerk en eveneens de hemel en de lengte de uitbreiding daar; uw hart zal de schrik overdenken; waar is de schrijver, waar de overweger, waar is hij die de torens telt, betekent de herinnering van de staat van de Kerk, wanneer er geen inzicht is, geen wijsheid en wanneer er vervalsing is van de innerlijke waarheden; de schrik is die staat; de schrijver is het inzicht, de overweger is de wijsheid, de torens zijn de innerlijke waarheden; de hoedanigheid ervan vernietigen door vervalsingen, wordt hier aangeduid met deze tellen; het verstokte volk zult gij niet zien, betekent degenen die in het valse van het boze zijn en abstract genomen de valsheden; het volk der diepten van lip, betekent de valsheden van de leer die worden bevestigd tot aan de schijn van het ware toe; de lip betekent het ware van de leer, hier het valse dat zij niet zullen zien.

Dat tellen ook betekent boos schikken, dus vernietigen door vervalsingen, staat ook vast bij Jesaja: ‘De breuken van het huis Davids hebt gij gezien, dat zij er zeer vele zijn en gij hebt de wateren vergaderd van de lagere vijver en de huizen van Jeruzalem hebt gij geteld, opdat gij de huizen zou vernietigen om de muur te versterken’, (Jesaja 22:9,10).

Onder het huis Davids wordt de Kerk verstaan ten aanzien van de waarheden van de leer en met de breuken ervan worden de inbrekende valsheden aangeduid.

Met de wateren vergaderen van de lagere vijver, wordt aangeduid verscheidene dingen verzamelen vanuit de letterlijke zin van het Woord en vanuit de natuurlijke mens; de vijvers in Jeruzalem betekenen de waarheden zodanig als die zijn in de uiterlijke en innerlijke zin van het Woord; de wateren van de hogere vijver zijn de waarheden zodanig als die zijn in de innerlijke zin van het Woord en de wateren van de lagere vijver zijn de waarheden zodanig als die zijn in de uiterlijke zin, dus de letterlijke zin van het Woord.

Wateren immers zijn waarheden en de vijvers van Jeruzalem betekenen iets eenders als de meren en de zeeën buiten Jeruzalem, namelijk de verzameling ervan.

Met de huizen van Jeruzalem tellen, wordt aangeduid de goede dingen van het ware vervalsen; de huizen van Jeruzalem immers betekenen de goede dingen van het ware van de Kerk; en tellen averechts opvatten, boos schikken, wat is vals uitleggen of vervalsen; opdat gij de huizen zou vernietigen om de muur te versterken, betekent de goedheden vernietigen om

een leer te grondvesten waarin louter valsheden zijn; de muur is het beschermende ware van de leer, hier vervalst omdat het zonder het goede is.

Hieruit kan vaststaan, wat daarmee wordt aangeduid dat de dagen, de schreden, de haren zijn geteld, zoals in de volgende plaatsen bij David: ‘Om onze dagen te tellen’, (Psalm 90:12).

Bij Job: ‘Telt Gij mijn schreden niet’, (Job 14:16); bij dezelfde: ‘ziet Hij mijn wegen niet en telt Hij niet al mijn schreden’, (Job 31:4).

Bij Lukas: ‘De haren van uw hoofd zijn alle geteld’, (Lukas 12:6,7).

Met tellen wordt hier aangeduid de hoedanigheid kennen van het kleinste tot het grootste en volgens dit ordenen en schikken, dat wil zeggen, voorziening treffen; wat met de dagen, de schreden en de haren wordt aangeduid, is elders gezegd en getoond.

454. Vanuit alle natie en stammen; dat dit al degenen betekent die in het goede zijn ten aanzien van het leven volgens de leerstellingen van hun godsdienst, staat vast uit de betekenis van de natie, namelijk zij die in het goede zijn, zie de nrs. 175, 331.

Hier degenen die in het goede van het leven zijn en uit de betekenis van de stammen, te weten de goede en ware dingen van de Kerk in de gehele samenvatting, zie nr. 431.

Hier echter worden, omdat er wordt gehandeld over hen die in het goede van het leven zijn volgens hun godsdienst, met de stammen aangeduid de leerstellingen van de godsdienst waarvan zij geloven dat die waar en goed zijn; deze dingen worden eveneens in het Woord verstaan onder de stammen, wanneer over hen wordt gehandeld; maar onder de stammen van Israël, waarover eerder is gehandeld, worden allen verstaan die in de echte waarheden en goedheden van de Kerk zijn en abstract genomen die waarheden en die goedheden.

Daarom worden hier met: Vanuit alle natie en stammen al degenen aangeduid die in het goede zijn ten aanzien van het leven volgens de leerstellingen van hun godsdienst.

455. En volken en tongen; dat dit al degenen betekent die in valse dingen zijn vanuit onwetendheid en vanuit verschillende godsdiensten, staat vast uit de betekenis van de volken, namelijk zij die in de waarheden van de leer zijn en in de tegengestelde zin zij die in de valsheden van hun leer zijn, zie nr. 175.

Hier echter zij die in de valsheden van leer zijn vanuit onwetendheid, want er wordt gehandeld over hen die worden gezaligd, hoewel zij vanuit de leer van hun godsdienst in valsheden zijn geweest; want allen worden gezaligd die in het goede van het leven zijn, volgens de leerstellingen van hun godsdienst, waarvan zij hebben geloofd dat zij waarheden zijn, hoewel het geen waarheden zijn; want het valse wordt niet toegerekend aan iemand die naar de leerstellingen van zijn godsdienst goed leeft, aangezien het zijn schuld niet is dat hij de waarheden niet weet; want het goede van het leven volgens de godsdienst bergt in zich de aandoening van het ware te weten, die zij ook aanleren en opnemen wanneer zij in het andere leven komen; elke aandoening immers blijft bij de mens na de dood en de aandoening van het ware te weten, vooral omdat die een geestelijke aandoening is en de mens wanneer hij een geest is, zijn aandoening wordt.

Daarom putten zij dan de waarheden die zij verlangen en zo nemen zij die diep in hun harten op; dat de valsheden van godsdienst, als de mens goed leeft, door de Heer als waarheden worden aanvaard, zie nr. 452; en uit de betekenis van de tongen, namelijk hun belijdenissen vanuit de godsdienst, onder de tongen immers worden de spraken verstaan en de spraak betekent de belijdenis en de godsdienst, de oorzaak hiervan is dat de tong de dingen uitspreekt en belijdt die van de godsdienst zijn.

In het Woord wordt meermalen gesproken van lip, mond en tong en met lip wordt de leer aangeduid, met de mond het denken en met de tong de belijdenis.

De oorzaak dat lip, mond en tong zulke dingen betekenen, is, dat zij de uiterlijke dingen van de mens zijn waardoor de innerlijke dingen worden geopenbaard en het zijn de innerlijke dingen die in de innerlijke of geestelijke zin worden aangeduid.

Het Woord immers in de letter bestaat uit uiterlijke dingen, die verschijnen voor de ogen en worden doorvat met de zinnen; vandaar is het Woord in de letterlijke zin natuurlijk en wel daarom, opdat het Goddelijk Ware, dat het bevat, daar zal zijn in het laatste en zo in het volle. Maar die uiterlijke dingen, die natuurlijk zijn, bevatten van binnen de innerlijke dingen, die geestelijk zijn en deze zijn het die worden aangeduid.

Dat de tongen betekenen de belijdenissen vanuit de godsdienst en volgens de leringen van de godsdienst, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Jesaja: ‘De tijd zal komen om te vergaderen alle natiën en tongen, opdat zij komen en Mijn heerlijkheid zien’, (Jesaja 66:18); deze woorden gaan over de Komst van de Heer; met de natiën en de tongen worden allen aangeduid die in het goede van het leven zijn volgens hun godsdiensten; de tongen betekenen de godsdiensten vanwege de belijdenis en daarom wordt er gezegd: Opdat zij komen en Mijn heerlijkheid zien; de heerlijkheid betekent het Goddelijk Ware, waardoor de Kerk is.

Bij Daniël: ‘Zie, met de wolken der hemelen de Zoon des mensen; Hem werd gegeven de heerschappij en de heerlijkheid en het koninkrijk, opdat alle volken, tongen en natiën Hem zouden vereren’, (Daniël 7:13,14).

Dat onder de Zoon des mensen, Die komen zal in de wolken der hemelen, de Heer wordt verstaan, staat vast en onder de wolken der hemelen wordt de letterlijke zin van het Woord verstaan en er wordt gezegd dat Hij daarin zal komen, omdat het Woord over Hem handelt en in de binnenste zin over Hem alleen; en daarom wordt gezegd de Zoon des mensen, want de Heer wordt de Zoon des mensen genoemd krachtens het Goddelijk Ware, dat het Woord is, zie meer hierover nr. 36, waar dit in de (Openbaring 1:7) wordt ontvouwd: Zie, Hij komt met de wolken en alle oog zal Hem zien’.

Zijn mogendheid vanuit het Goddelijk Goede wordt aangeduid met de heerschappij en vanuit het Goddelijk Ware met de heerlijkheid en de hemel en de Kerk met het Koninkrijk; met de volken, tongen en natiën, worden aangeduid allen die in de leer en het leven volgens hun godsdiensten zijn; volken worden degenen genoemd die in de leer zijn, natiën zij die in het leven zijn en de tongen zijn de godsdiensten.

Bij Zacharia: ‘In die dagen zullen tien mannen vanuit alle tongen der natiën de slip grijpen van een Joodse man, al zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, omdat wij hebben gehoord dat God met ulieden is’, (Zacharia 8:23); wat de geestelijke zin van deze woorden is, zie nr. 433, namelijk dat onder de Jood degenen worden verstaan die in de liefde tot de Heer zijn en vanuit Hem in de waarheden van de leer; en dat onder alle tongen der natiën degenen worden verstaan die vanuit verschillende godsdiensten zijn.

Eendere dingen worden met de tongen aangeduid in de volgende plaatsen, bij Mozes: ‘Vanuit dezen zijn verspreid de eilanden der natiën in haar landen, eenieder naar haar tong, naar hun families in hun natiën.

De woningen van de zonen van Sem volgens hun families, naar hun tongen, in hun landen naar hun natiën’, (Genesis 10:5,31).

In de Openbaring: ‘Gij moet wederom profeteren over vele volken en natiën en tongen en koningen’, (Openbaring 10:11).

Elders: ‘Zij zullen zien, vanuit de volken en de stammen en de tongen en de natiën, hun lichamen drie dagen en een halve’, (Openbaring 11:9).

Elders: ‘Het werd gegeven aan het beest om krijg te voeren met de heiligen en die te overwinnen; en daaraan werd de mogendheid gegeven over alle stam en tong en natie’, (Openbaring 13:7).

Elders: ‘Ik zag een engel vliegende in het midden van de hemel, hebbende het eeuwige evangelie, om degenen de goede boodschap te brengen die op de aarde wonen en aan alle natie en stam en tong en volk’, (Openbaring 14:6).

Elders: ‘De wateren die gij hebt gezien, waar de loonhoer zit, volken en scharen zijn zij en natiën en tongen’, (Openbaring 17:15).

Met de wateren daar worden de waarheden van het Woord aangeduid, want met de wateren in het Woord worden aangeduid de waarheden en in de tegengestelde zin valsheden en daarom worden onder de volken, scharen, natiën en tongen, daar degenen verstaan die in vervalste waarheden zijn, die in zich valsheden zijn en die vandaar in de boosheden van het leven zijn. Bij Lukas: ‘De rijke zei tot Abraham: Erbarm u mijner en zend Lazarus opdat hij het uiterste des vingers in water dopen, opdat hij mijn tong verkoele, omdat ik word gemarteld in deze vlam’, (Lukas 16:24).

In deze gelijkenis, evenals in de overige, heeft de Heer door overeenstemmingen gesproken, zoals hieruit kan vaststaan dat onder de rijke geen rijken worden verstaan, noch onder Abraham, Abraham, noch onder het water waarmee Lazarus de tong zou verkoelen, water en een tong, noch onder de vlam een vlam, want in de hel wordt niemand door vlammen gemarteld; maar onder de rijke worden degenen verstaan die van de Kerk zijn waar het Woord is, waar vanuit zij de geestelijke rijkdommen hebben, te weten de waarheden van de leer en daarom worden onder de rijken de Joden verstaan, bij wie toen het Woord was.

Onder Abraham wordt de Heer verstaan; met het water waarin Lazarus het uiterste van de vinger zou dopen, wordt het ware vanuit het Woord aangeduid en met de tong wordt aangeduid de dorst en de begeerte om de waarheden te verdraaien die in het Woord zijn en met de vlam de straf van die begeerte, die verschillend en menigvuldig is.

Daaruit blijkt wat die dingen in hun reeks betekenen; en dat met de tong verkoelen met water, wordt aangeduid de dorst en de begeerte stillen om de waarheden te verdraaien en die door valsheden te bevestigen.

Wie kan niet zien dat er niet wordt verstaan dat Lazarus het uiterste van zijn vinger in het water zou steken om de tong te verkoelen?

Bij Zacharia: ‘Dit zal de plaag zijn waarmee Jehovah zal slaan alle volken die zullen strijden tegen Jeruzalem; uitteren zal het vlees van eenieder, zodat hijzelf op zijn voeten staat en zijn ogen zullen uitteren in hun kassen en zijn tong zal uitteren in zijn mond’, (Zacharia 14:12).

Deze dingen zijn gezegd van hen die daarnaar streven om de waarheden van de leer te vernietigen door valsheden; dit wordt aangeduid met strijden tegen Jeruzalem.

Jeruzalem immers betekent de Kerk ten aanzien van de leer en vandaar de waarheden van de leer van de Kerk; daarmee dat hun vlees zal uitteren, wordt aangeduid dat al het goede van de liefde en van het leven zal vergaan, dit immers betekent het vlees; onder staan op zijn voeten, wordt aangeduid op de beenderen zonder vlees, waarmee wordt aangeduid dat zij volslagen natuurlijk-lichamelijk zullen zijn; de voeten betekenen de dingen die van de natuurlijke mens zijn; hier de laagste dingen ervan; dat zijn ogen zullen uitteren in hun kassen, betekent dat al het verstand van het ware zal vergaan; de ogen immers betekenen het verstand; dat zijn tong zal uitteren in zijn mond, betekent dat alle doorvatting van het ware en alle aandoening van het goede zal vergaan; de tong betekent ook de doorvatting van het ware en de aandoening van het goede: de doorvatting van het ware vanwege dat zij spreekt en de aandoening van het goede vanwege dat zij over smaak beschikt; de smaak immers betekent de appetijt, het verlangen en de aandoening.

In het boek Richteren: ‘Jehovah zei tot Gideon: Eenieder die likt met zijn tong de wateren gelijkerwijs een hond likt, hem zult gij afzonderlijk stellen en eenieder zal zich ingekromd hebben op de knieën om te drinken; en het getal van hen die hun hand likten, was driehonderd man en dezen werden geleid tegen Midian en zij sloegen hem’, (Richteren 7:5-7).

Onder Midian worden daar degenen verstaan die zich niet om het ware bekommeren, omdat zij louter natuurlijk en uiterlijk zijn en daarom werden zij geslagen door hen die de wateren met de tong in de hand likten zoals een hond; onder dezen immers worden degenen verstaan die verlangen hebben naar het ware, dus die vanuit een bepaalde natuurlijke aandoening dorsten om de waarheden te weten.

Met de hond immers wordt de appetijt en de begeerte aangeduid en met de wateren de waarheden en die likken met de tong, wordt aangeduid begeerte hebben en daarnaar dorsten; daarom werd Midian door dezen geslagen.

Wie kan niet zien dat dit niet geboden zou zijn geweest, indien het niet aanduidend zou zijn geweest.

Bij David: ‘Gij verbergt hen in het verborgene van Uw aangezichten voor het hoogmoedig gedrag van de man; Gij versterkt hen in de tabernakel voor de twist van de tongen’, (Psalm 31:21).

Met het verborgene van de aangezichten, waarin Jehovah hen verbergt, wordt het Goddelijk Goede van de Goddelijke Liefde aangeduid, want het aangezicht van Jehovah betekent het goede van de liefde en het verborgene betekent innerlijk bij de mens.

Met het hoogmoedig gedrag van de man wordt de trots van het eigen inzicht aangeduid; met de tabernakel waarin Hij verbergt, wordt het Goddelijk Ware aangeduid, en met de twist der tongen wordt aangeduid het valse van de godsdienst van waaruit zij redeneren tegen de waarheden; daaruit blijkt wat die dingen in de reeks betekenen.

Bij Jeremia: ‘Zie, Ik ben aanbrengende over u een natie, een natie van wie gij de tong niet zult kennen, noch verstaan wat zij spreekt; zij zal uw oogst en uw brood eten’, (Jeremia 5:15,17).

Hier wordt niet verstaan dat een natie zou worden aangebracht die onbekend zou zijn van tong of onverstaanbaar van spraak, maar verstaan wordt een boze natie die zou zijn van een volslagen andere godsdienst, waarvan zij de leringen niet zullen kennen, noch de redeneringen daaruit verstaan en in de abstracte zin worden de valsheden van het boze aangeduid, volslagen tegenovergesteld aan de waarheden van het goede; de natie immers in de abstracte zin is het boze en de tong hier is het valse van de godsdienst, en spreken is daaruit redeneren en daarom volgt er: dat zij uw brood en uw oogst zal eten; want met de oogst worden aangeduid de waarheden waardoor het goede is: met het brood het goede daaruit en met eten verteren en beroven.

Bij Ezechiël: ‘Niet tot een volk diep van lip en zwaar van tong zijt gij gezonden; tot het huis Israëls; niet tot grote volken, diep van lip en zwaar van tong, van wie gij de woorden niet zult hebben gehoord; zouden zij niet, indien Ik u tot dezen zou zenden, u gehoorzamen’, (Ezechiël 3:5,6).

Met de volken diep van lip en zwaar van tong, van wie de woorden niet worden gehoord, worden degenen aangeduid die in een onverstaanbare leer en vandaar in een onduidelijke godsdienst zijn en de leringen niet te doorvatten zijn.

De lip betekent de leer, de tong de godsdienst en de woorden de leringen ervan; en daarom worden onder die volken verstaan de natiën die het Woord niet hebben en waaruit Jehovah, dat wil zeggen, de Heer, bekend is; dat die het Goddelijk Ware niet zouden opnemen indien zij werden onderricht, wordt daarmee aangeduid dat zij zouden gehoorzamen indien hij tot hen werd gezonden.

Bij Jesaja: ‘Een verstokt volk zult gij niet zien, een volk van diepten van lip zodat gij niet hoort, barbaars van tong, geen inzicht’, (Jesaja 33:19).

Met het volk van diepten van lip en met barbaars van tong, worden eendere dingen aangeduid als eerder met de volken diep van lip en zwaar van tong; dat er niet een volk wordt verstaan, dat zo’n spraak heeft dat het niet wordt verstaan, is duidelijk; want gezegd wordt ook: barbaars van tong, geen inzicht; in hun tong of spraak immers kan inzicht zijn, maar niet in hun godsdienst.

Bij dezelfde: ‘Ik heb gezworen dat Mij alle knie zich zal inkrommen en alle tong zal zweren’, (Jesaja 45:23).

Deze dingen worden gezegd met betrekking tot de Komst van de Heer; en daarmee dat zich alle knie zal inkrommen, wordt aangeduid dat al degenen Hem zullen aanbidden die in het natuurlijk goede vanuit het geestelijke zijn.

Met de knie wordt aangeduid de verbinding van het natuurlijk goede met het geestelijke; daaruit blijkt dat de kniebuigingen betekenen de erkenning, de dankzegging en de aanbidding vanuit het geestelijk goede en verkwikkelijke in het natuurlijke; dat alle tong zal zweren, betekent dat al degenen Hem zullen belijden, die in het goede vanuit de godsdienst zijn; zweren betekent belijden en de tong de godsdienst volgens welke men leeft.

Bij David: ‘Mijn tong overdenkt Uw gerechtigheid, elke dag Uw lof’, (Psalm 35:28).

Met de tong wordt eveneens aangeduid de belijdenis vanuit de leer van de Kerk, want gezegd wordt dat zij overdenkt; van gerechtigheid wordt gesproken met betrekking tot het goede ervan en van lof met betrekking tot het ware ervan, zoals eveneens elders in het Woord.

Eender elders bij dezelfde: ‘Mijn tong zal de ganse dag Uw gerechtigheid overdenken’, (Psalm 71:24).

Bij dezelfde: ‘Met gal omgeven mij de goddelozen, de overlast van hun lippen bedekt hen; vurige kolen overstelpen hen; met vuur werpe Hij hen af in de kuilen dat zij niet wederopstaan; een man der tong houdt niet stand op de aarde’, (Psalm 140:10-12).

Met gal wordt het vervalste ware aangeduid, dat in zich het valse is; met de overlast van de lippen wordt het valse van de leer daaruit aangeduid, want de lippen betekenen de leer; met de vurige kolen die overstelpen en met het vuur waarmee zij mogen worden afgeworpen in de kuilen, wordt aangeduid de trots vanuit het eigen inzicht en de eigenliefde, waardoor zij verglijden in louter valsheden.

De vurige kolen betekenen de trots vanuit het eigen inzicht, het vuur de eigenliefde en de kuilen betekenen de valsheden.

Alle valsheden van leer, ook in de Kerk, en alle vervalsingen van het Woord, ontstaan vanuit de trots van het eigen inzicht en vanuit de eigenliefde; daarmee blijkt wat daarmee wordt aangeduid dat een man der tong niet standhoudt op de aarde, namelijk de valse godsdienst.

Bij dezelfde: ‘Met mijn ziel lig ik neer in het midden der leeuwen; de zonen des mensen zijn ontvlamd, hun tanden zijn spies en pijlen en hun tong een scherp zwaard’, (Psalm 57:5).

Met de leeuwen worden degenen aangeduid die de Kerk van de waarheden beroven en haar zo vernietigen; met de zonen des mensen die ontvlamd worden, worden degenen aangeduid die in de waarheden van de Kerk zijn en abstract genomen de waarheden zelf, waarvan gezegd wordt ‘ontvlamd worden’, vanwege de trots van het eigen inzicht, waarvandaan de valsheden zijn; hun tanden zijn spies en pijlen, betekenen de redeneringen vanuit de uiterlijke, zinlijke dingen en zo vanuit begoochelingen en valse dingen van de godsdienst, waardoor de ware dingen worden vernietigd; de tanden betekenen de laatsten van het leven van de mensen, namelijk de uiterlijke, zinlijke dingen, hier de redeneringen daaruit; en de tong betekent de valsheden van de godsdienst en daarom wordt gezegd: Hun tong is een scherp zwaard; met het zwaard immers wordt aangeduid de vernietiging van het ware door de valsheden.

Bij Job: ‘Zult gij de leviathan met een angel trekken en met een koord zijn tong doen zinken’, (Job 40:20).

In dat hoofdstuk en het volgende wordt gehandeld over ‘behemoth [mythisch dier] en over leviathan’ en met het ene en het andere wordt de natuurlijke mens aangeduid; met behemoth deze mens ten aanzien van de goede dingen, die de verkwikkingen worden genoemd van de natuurlijke liefde en met leviathan de mens ten aanzien van de waarheden, die de wetenschappelijke dingen en de erkennenissen worden genoemd, waaruit het natuurlijk schijnsel is.

Die beide worden door louter overeenstemmingen beschreven in de oude stijl; dat de redenering vanuit het schijnsel van de natuur door de wetenschappelijke dingen niet kan worden bedwongen dan alleen door God, wordt in dit hoofdstuk en in het volgende beschreven met de leviathan en eveneens hiermee: Zult gij de leviathan met de angel trekken en met een koord zijn tong doen zinken; met de tong wordt de redenering vanuit de wetenschappelijke dingen aangeduid.

Dat de leviathan de natuurlijke mens betekent ten aanzien van de wetenschappelijke dingen, kan vaststaan uit andere plaatsen in het Woord, waar hij wordt genoemd, zoals bij (Jesaja 27:1; Psalm 74:14; Psalm 104:26) en ook hieruit, dat de walvis, die wordt verstaan onder de leviathan, de natuurlijke mens betekent ten aanzien van de wetenschappelijke dingen.

Bij Jesaja: 'Het hart der onbedachtzamen zal verstaan om te weten en de tong der stamelenden zal vlug zijn om te spreken', (Jesaja 32:4).

Onder de onbedachtzamen worden degenen verstaan die gemakkelijk de dingen aangrijpen en geloven die gezegd worden, dus eveneens de valsheden; van dezen wordt gezegd, dat zij zullen verstaan en weten, dat wil zeggen, de waarheden zullen opnemen; onder de stamelenden worden degenen verstaan die bezwaarlijk de waarheden van de Kerk kunnen bevatten; dat zij die vanuit aandoening zullen belijden, wordt daaronder verstaan dat hun tong vlug zal zijn om te spreken; van vlug wordt gesproken met betrekking tot de aandoening.

Bij dezelfde: 'Dan zal de kreupele springen zoals een hert en de tong van de stomme zal zingen, omdat in de woestijn wateren zullen uitbarsten en rivieren in de vlakten van de woestijn', (Jesaja 35:6).

Deze dingen ten aanzien van de Komst van de Heer en met de kreupele worden degenen aangeduid die in het goede zijn, maar niet in het echte, omdat zij in onwetendheid zijn omtrent het ware waardoor het goede is.

Dat hij zal springen zoals een hert, betekent dat hij vreugde zal hebben vanuit de doorvatting van het ware; met de stomme worden degenen aangeduid die vanwege de onwetendheid omtrent het ware de Heer niet kunnen belijden, noch de echte waarheden van de Kerk.

Hij zal zingen, betekent de vreugde vanuit het inzicht van het ware; dat in de woestijn wateren zullen uitbarsten, betekent dat waarheden zullen worden geopend waar die tevoren niet waren; en dat rivieren zullen uitbarsten in de vlakte van de woestijn, betekent dat daar het inzicht zal zijn; de wateren immers betekenen de waarheden en de rivieren het inzicht.

Hieruit kan vaststaan wat in de geestelijke zin wordt aangeduid met de dove, die moeilijk sprak, die de Heer genas, over wie het volgende bij Markus: 'Jezus, nemende de dove die moeilijk sprak, stak Zijn vinger in diens oren en uitgespuugd hebbende raakte Hij zijn tong aan en opziend naar de hemel, zei Hij: Effatha, dat wil zeggen: wordt geopend en terstond werden zijn oren geopend en werd de band van zijn tong geslaakt en hij sprak recht', (Markus 7:33-35).

Dat alle wonderen van de Heer, omdat die Goddelijk Waren, zulke dingen hebben behelsd en betekend die van de hemel en van de Kerk zijn en dat zij daarom genezingen van ziekten waren waardoor de verschillende genezingen van het geestelijk leven werden aangeduid, zie 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 7337, 8364, 9031.

Met de dove worden degenen aangeduid die vandaar moeilijk in de belijdenis van de Heer en het ware van de Kerk zijn; met de oren die door de Heer geopend werden, wordt de doorvatting van het ware en de gehoorzaamheid aangeduid en met de tong waarvan de band door de Heer werd geslaakt, wordt aangeduid de belijdenis van de Heer en van de waarheden van de Kerk.

Dat de apostelen en anderen na de opstanding van de Heer spraken met nieuwe tongen, betekende ook de belijdenis van de Heer en van de waarheden van de nieuwe Kerk, over welke zaak het volgende bij Markus: 'Jezus zei: Deze tekenen zullen hen volgen die geloven: In Mijn Naam zullen zij het demonische uitwerpen en zij zullen met nieuwe tongen spreken. Met de demonische dingen, dus niet demonen uitwerpen, wordt aangeduid de valsheden van het boze verwijderen en verwerpen en met spreken met nieuwe tongen wordt aangeduid de Heer en de ware dingen van de Kerk uit hem belijden.

Daarom verschenen aan de apostelen, 'verdeelde tongen als het ware van vuur, die bij hen waren, en toen begonnen zij, vervuld van de Heilige Geest, te spreken met andere tongen', (Handelingen 2:3,4).

Met het vuur werd de liefde van het ware aangeduid en daarmee, dat zij vervuld waren van de Heilige Geest, werd aangeduid de opneming van het Goddelijk Ware uit de Heer en met de nieuwe tongen de belijdenissen vanuit de liefde van het ware of vanuit de ijver; want zoals eerder is gezegd, alle Goddelijke wonderen, dus alle wonderen die in het Woord zijn vermeld, behelsden en betekenden geestelijke en hemelse dingen, dus de dingen die van de Kerk en van de hemel zijn; krachtens dit worden de Goddelijke wonderen onderscheiden van de niet-Goddelijke wonderen.

Er wordt vanaf gezien, om meer plaatsen vanuit het Woord aan te voeren die bevestigen dat onder de tongen niet worden verstaan de spraken in de gewone zin, maar de belijdenissen vanuit de waarheden van de Kerk en in de tegengestelde zin de belijdenissen vanuit de valsheden van de ene of andere godsdienst.

456. Staande vóór de troon en vóór het Lam; dat dit betekent degenen die in het rijk van de Heer zijn, staat vast uit de betekenis van de troon, wanneer het de Heer betreft, namelijk de hemel en de Kerk, zie nr. 253

Dat onder het Lam de Heer wordt verstaan ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, zie eerder nr. 314; vandaar wordt met: staande vóór de troon en het Lam, aangeduid dat die in het rijk van de Heer zijn.

Het rijk van de Heer is de hemel en de Kerk, waar de Heer wordt vereerd en waar het Goddelijke in Zijn Menselijke wordt erkend; al degenen die dit van harte erkennen, zijn in de hemel en komen in de hemel.

Gezegd wordt: Die dit van harte erkennen, aangezien dit niemand kan erkennen dan alleen degene die in het goede van het leven is en vandaar in de waarheden van de leer; op aarde kunnen velen dit met de mond zeggen, maar toch kan alleen hij die goed leeft dit met het hart erkennen; maar na het leven in de wereld kan niet een ander dan hij die in de hemel is en in de hemel zal komen, dit met de mond zeggen, te minder erkennen; maar hierover zal elders uitvoeriger worden gesproken.

457. Bekleed met witte lange klederen; dat dit betekent dat zij toen in waarheden waren en in de bescherming tegen de valsheden, staat vast uit de betekenis van de witte lange klederen, te weten de opneming van het Goddelijk Ware en de bescherming tegen de valsheden, zie nr. 395.

458. En palmen in hun handen; dat dit betekent in het goede van het leven volgens deze dingen, staat vast uit de betekenis van de palm, namelijk het goede van het ware of het geestelijk goede, waarover hierna; en uit de betekenis van de handen, namelijk de macht en vandaar alles wat de mens kan, zie de nrs. 72, 79.

Vandaar wordt daarmee, dat er palmen in hun handen waren, aangeduid dat het goede van het ware in hen was, of dat zij in het goede van het ware waren.

Het goede van het ware, wanneer dit bij iemand is, is het goede van het leven, want het ware wordt het goede door een leven daarnaar te leiden; tevoren is het ware niet het goede bij iemand; het ware immers, wanneer dit alleen in het geheugen is en daaruit in het denken, is niet het goede, maar het wordt het goede wanneer het in de wil komt en daaruit in de daad; de wil zelf immers transformeert het ware tot het goede; wat hieruit kan vaststaan, dat de mens al wat hij wil, het goede noemt en dat de mens al wat hij denkt, het ware noemt.

De innerlijke wil immers van de mens, namelijk de wil van zijn geest, is de ontvanger van zijn liefde, want wat de mens vanuit de geest liefheeft, dit wil hij en wat hij daardoor wil, dit doet hij en daarom is het ware dat van zijn wil is, eveneens van zijn liefde en al wat van de liefde is, wordt het goede genoemd.

Hieruit blijkt, hoe het goede bij de mens wordt geformeerd door waarheden en dat elk goede dat waarlijk het goede is bij de mens, het goede van het leven is; men gelooft dat het goede

ook van het denken is, en niet van de wil, aangezien de mens kan denken dat dit of dat goed is, maar toch is het niet het goede daar, maar is dit het ware en denken dat dit het goede is, maar dit het ware is, wordt het eveneens ondergebracht bij de ware dingen, namelijk dat men zal weten en vandaar denken dat het een goede is; maar indien men dat ware in het denken dermate liefheeft dat men het wil en dit vanuit het willen doet, dan wordt het, omdat het van de liefde is, het goede.

Dit kan worden toegelicht met dit voorbeeld: er waren geesten die in het leven van het lichaam hadden geloofd dat de naastenliefde het wezenlijke van de Kerk was en vandaar het wezenlijke tot het heil en niet het geloof-alleen; en toch hadden dezen niet het leven van de naastenliefde geleefd; zij hadden immers alleen gedacht en vastgesteld dat dit zo was, maar er werd tot hen gezegd dat alleen denken en vandaar geloven dat de naastenliefde zaligt, iets eenders is als geloven dat het geloof-alleen zaligt, indien de mens niet wil en doet en daarom werden zij verworpen.

Daaruit bleek dat het goede alleen maar denken en dit niet willen en doen, niet het goede bij iemand is.

Iets eenders zou het zijn indien de mens de waarheden en goedheden zelf kende en die, vanuit alleen door te denken, betuigde, indien hij daaraan niet het leven geeft door willen en doen. Deze dingen zijn gezegd, opdat men zal weten, dat het goede van het ware, of het geestelijk goede, wanneer het in iemand is, het goede van het leven is; dit wordt dus aangeduid met de palmen in de handen.

Aangezien met de palmen het geestelijk goede werd aangeduid, waren er daarom in de tempel die door Salomo was gebouwd, behalve andere dingen, ook gegraveerde palmen, volgens de tekst in het eerste boek der Koningen: ‘Salomo graveerde alle wanden van het huis in het ronde met openingen van cherubim en palmen en openingen van bloemen, van binnen en van buiten; voorts op de beide vleugeldeuren’, (1 Koningen 6:29,32).

Met de wanden van het huis worden de laatsten van de hemel en van de Kerk aangeduid; de laatsten zijn de uitwerkingen die voortgaan vanuit de innerlijke dingen en met de vleugeldeuren wordt de ingang tot de hemel en tot de Kerk aangeduid; met de cherubim daarop gegraveerd wordt het hemels goede aangeduid, dus het goede van de binnenste hemel; met de palmen het geestelijk goede, dus het goede van de tweede hemel en met de bloemen het geestelijk-natuurlijk goede van de laatste hemel; zo worden met die drie aangeduid de goeden van de drie hemelen in hun volgorde.

In de hoogste zin echter wordt met de cherubim aangeduid de Goddelijke Voorzienigheid van de Heer en eveneens de bewaking; met de palmen de Goddelijke Wijsheid van de Heer en met de bloemen Zijn Goddelijk Inzicht; het Goddelijk Goede immers verenigd met het Goddelijk Ware, voortgaande uit de Heer, wordt in de derde of binnenste hemel opgenomen als de Goddelijke Voorzienigheid, in de tweede of middelste hemel als de Goddelijke Wijsheid en in de eerste of laatste hemel als het Goddelijk Inzicht.

Eendere dingen worden met de cherubim en de palmen in de nieuwe tempel aangeduid bij Ezechiël: ‘In de nieuwe tempel werden cherubim en palmen gemaakt, aldus dat er een palm was tussen cherub en cherub en één cherub had twee aangezichten; van de aarde tot aan boven de deur; cherubim en palmen waren gemaakt op de wanden en op de deurvleugels’, (Ezechiël 41:18,19,20,25,26).

Met de nieuwe tempel daar wordt de nieuwe Kerk aangeduid die door de Heer moest worden geïnstalleerd wanneer Hij in de wereld zou komen, want met de beschrijving van de nieuwe stad, de nieuwe tempel en de nieuwe aarde, worden daar aangeduid alle dingen van de nieuwe Kerk en vandaar van de nieuwe hemel, die daar zijn beschreven in louter overeenstemmingen. Aangezien met het ‘feest der tabernakels’ werd aangeduid de inplanting van het goede door de waarheden, was het daarom bevolen dat zij dan zouden ‘nemen de vrucht van de boom der eer, palmtwijgen, een tak van een dichte boom en wilgen van de bergstroom en zich zouden verblijden vóór Jehovah zeven dagen’, (Leviticus 23:39,40).

Met de vrucht van de boom der eer wordt het hemels goede aangeduid, met de palmen het geestelijk goede of het goede van het ware; met de tak van de dichte boom, het wetenschappelijk ware met het goede ervan en met de wilgen van de bergstroom, de laagste waarheden en goedheden van de natuurlijke mens, dus die van de uiterlijke, zinlijke dingen zijn.

Zo worden met die vier aangeduid alle goede en ware dingen in hun orde van eersten tot laatsten bij de mens.

Omdat de palmen het geestelijk goede betekenden en vanuit het geestelijk goede alle vreugde van het hart is – want het geestelijk goede is de aandoening zelf of de liefde van het geestelijk ware – betuigden zij daarom met palmen in de handen toen de vreugde van hun harten en eveneens dat zij vanuit het goede handelden; dit werd daarmee aangeduid, ‘dat velen die kwamen tot het feest, toen zij hoorden dat Jezus kwam tot Jeruzalem, palmtwijgen namen en Hem tegemoet gingen en uitriepen: Gezegend Hij Die komt in de Naam van de Heer, de Koning Israëls’, (Johannes 12:12,13).

De palm betekent ook het geestelijk goede of het goede van het ware in de volgende plaatsen; bij David: ‘De gerechte zal zoals een palm bloeien, zoals een ceder in de Libanon zal hij groeien; zij zijn geplant in het huis van Jehovah, in de voorhoven van onze God zullen zij ontkiemen’, (Psalm 92:13,14).

De gerechte betekent degenen die in het goede zijn, want onder de gerechten worden in het Woord degenen verstaan die in het goede van de liefde zijn en onder de heiligen zij die in de ware dingen vanuit dat goede zijn, zie nr. 204.

Vandaar is het, dat van de gerechte wordt gezegd dat hij zoals een palm zal bloeien en dat hij zoals een ceder in de Libanon zal groeien, want de vruchtmaking van het goede bij hem wordt verstaan onder: Zoals een palm zal hij bloeien; en de vermenigvuldiging van het ware daaruit onder: Zoals een ceder in de Libanon zal hij groeien; de palm immers betekent het geestelijk goede, de ceder het ware van dat goede en de Libanon de geestelijke Kerk.

Met het huis van Jehovah waarin zij zijn geplant en met de voorhoven waarin zij zullen ontkiemen, wordt de hemel en de Kerk aangeduid: met het huis van Jehovah de innerlijke Kerk en met de voorhoven de uiterlijke Kerk.

De planting vindt plaats in de innerlijke dingen van de mens, waar het goede van de liefde en van de naastenliefde is en de ontkieming vindt plaats in de uiterlijke dingen van de mens, waar het goede van het leven is.

Bij Joël: ‘De wijnstok is verdroogd en de vijgenboom verkwijnt; de granaatappelboom en ook de palmboom en de appelboom, alle bomen van het veld zijn uitgedroogd; de vreugde is verdord van de zonen des mensen’, (Joël 1:12).

Hiermee wordt beschreven de verlating van het ware en het goede in de Kerk en vandaar van alle vreugde van het hart, dat wil zeggen, van de geestelijke vreugde; de wijnstok immers betekent het geestelijk goede en ware van de Kerk; de vijgenboom het natuurlijk goede en ware daaruit; de granaatappelboom het zinlijk ware en goede, dus het laatste van het natuurlijke.

De palm betekent de vreugde van het hart vanuit het geestelijk goede en de appelboom die vreugde vanuit het natuurlijk goede daaruit.

Met de bomen van het veld die zijn uitgedroogd, worden de doorvattingen van het goede en de erkenningen van het ware aangeduid, namelijk dat die er niet zijn; en omdat de geestelijke vreugde en de natuurlijke daaruit, met de palm en de appelboom worden aangeduid, wordt daarom ook gezegd: De vreugde is verdord van de zonen des mensen; onder de zonen des mensen worden in het Woord degenen verstaan die in het ware vanuit het goede zijn en met de vreugde wordt de geestelijke vreugde aangeduid, die enig en alleen is vanuit het goede door de ware dingen.

Wie kan niet zien, dat hier niet worden verstaan: wijnstok, ceder, granaatappelboom, palm, appelboom en bomen van het veld?

Wat zou het zijn in het Woord en wat voor de Kerk, dat die bomen waren verdord en uitgedroogd?

Bij Jeremia: ‘Men houwt het hout af van het woud en het werk van de handen van de werkmeester met de bijl; met zilver en goud pronkt men het op, met nagels en hamers hecht men ze, opdat het niet zal waggelen; zoals een palm uit één stuk zijn ze’, (Jeremia 10:3-5). Met deze dingen wordt beschreven het natuurlijk goede, gescheiden van het geestelijke, te weten het goede vanuit het eigene; maar in zich beschouwd is het niet het goede, maar het verkwikkelijke van de begeerte vooral vanuit de eigenliefde en de liefde van de wereld, wat zoals het goede wordt gevoeld.

Hoe de mens dit bij zichzelf formeert, zodat het als goed verschijnt en hij overreedt dat dit het goede is, wordt beschreven met het hout dat men afhouwt van het woud en met het werk van de handen van de werkmeester met de bijl.

Het hout betekent het goede, hier zo’n goede; het woud betekent het natuurlijke, hier het natuurlijke, gescheiden van het geestelijke.

Het werk van de handen van de werkmeester door de bijl, betekent dit vanuit het eigene en vanuit het eigen inzicht; de bevestiging ervan door de waarheden en de goedheden vanuit het Woord, die hij zo vervalst, wordt beschreven met: met zilver en goud pronkt men het op.

Het zilver is het ware daaruit en het goud is het goede daaruit; de samenhang bewerkt door bevestigingen vanuit het eigene, wordt beschreven met: Met nagels en hamers hecht men ze, opdat het niet zal waggelen; de schijn hierdoor alsof het goede is geformeerd door waarheden, wordt aangeduid met: Zoals een palm uit één stuk.

Bij Mozes: ‘Zij kwamen in Elim en daar waren twaalf bronnen van de wateren en zeventig palmbomen en zij sloegen daar hun tenten op aan de wateren’, (Exodus 15:27; Numeri 33:9).

Deze historische teksten bevatten ook een geestelijke zin; in alle historische teksten van het Woord is die zin gelegen; hier wordt met, ‘Zij kwamen in Elim’, de staat van de verlichting en van de aandoening aangeduid, dus van de vertroosting na de verzoeking.

Met de twaalf bronnen van de wateren wordt aangeduid dat zij toen waarheden in alle overvloed hadden en met de zeventig palmbomen wordt aangeduid dat zij eender de goede dingen van het ware hadden en daarmee dat zij hun tenten opsloegen aan de wateren, wordt aangeduid dat na de verzoeking de waarheden werden geordend door het goede.

Deze dingen zijn uitvoeriger ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’ nrs. 8366 tot 8370.

Aangezien Jericho het goede van het ware betekent, werd daarom die stad genoemd, ‘de stad der palmbomen’, (Deuteronomium 34:3; Richteren 1:16; 3:13); alle namen immers van plaatsen en steden in het Woord betekenen zulke dingen die van de hemel en van de Kerk zijn, die geestelijke dingen worden genoemd en Jericho betekent het goede van het ware.

Aangezien dit met Jericho wordt aangeduid, zei daarom de Heer in de gelijkenis van de Samaritaan, dat ‘hij afkwam van Jeruzalem tot Jericho’, (Lukas 10:30), waarmee wordt aangeduid dat het was door de waarheden tot het goede, want met Jeruzalem wordt het ware van de leer aangeduid en met Jericho het goede van het ware, namelijk het goede van het leven, dat hij ook betrachtte jegens de gewonde door de rovers.

Omdat Jericho dit goede betekende, zag daarom Jozua, toen hij in Jericho was, ‘een man staande, in wiens hand een ontbloot zwaard was, die tot Jozua zei: Trek uw schoen uit van over uw voet in de plaats waarop gij staat, omdat die heilig is; wat Jozua ook deed, (Jozua 5:13,15); en brachten daarom de zonen Israëls, nadat zij Jericho hadden ingenomen door het rondleiden van de ark, het zilver en het goud en de vaten van brons en ijzer, die zij daar vonden, in de schatkamer van het huis van Jehovah’, (Jozua 6:24).

Hieruit blijkt, vanwaar het is dat Jericho werd genoemd, ‘de stad der palmbomen’; bovendien verschijnen er in de geestelijke wereld in de paradijzen waar de engelen zijn die in het geestelijk goede of in het goede van het ware zijn, palmbomen in grote overvloed, waaruit bleek dat palmbomen het goede van het ware betekenen.

Alle dingen immers die in die wereld verschijnen, zijn uitbeeldingen van de staat van leven en van aandoeningen, dus van het goede en het ware die bij de engelen zijn.

459. En roepende met grote stem; dat dit betekent de aanbidding vanuit het goede van het ware en vandaar vanuit de vreugde van het hart, staat vast uit de betekenis van roepen met een grote stem, te weten de aanbidding vanuit het goede van het ware en vandaar vanuit de vreugde van het hart.

Met roepen immers wordt de innerlijke aandoening aangeduid, aangezien de kreet of de schreeuw de uitwerking ervan is.

Wanneer immers de mens in een innerlijke aandoening is en daardoor in een belijdenis komt, dan roept hij uit en daarvandaan is het, dat de schreeuw in het Woord elke geestelijke aandoening betekent, hetzij deze er een van vreugde is, hetzij een van smart of van iets anders, zie de nrs. 393, 424.

Dat het hier de aanbidding betekent vanuit het goede van het ware, staat vast uit de voorafgaande en volgende dingen: uit de voorafgaande dingen, omdat gezegd wordt, dat er palmen in hun handen waren, waarmee het goede van het ware bij hen wordt aangeduid, zoals eerder is getoond; uit de volgende dingen, omdat zij riepen: Het heil zij onze God Die zit op de troon en het Lam; en de engelen, de ouderen en de vier levende wezens vielen vóór de troon en zij aanbaden God; en bovendien is elke aanbidding, die een aanbidding van de Heer is, vanuit het goede van het ware, dat wil zeggen, vanuit het goede door de ware dingen.

Een grote stem betekent ook het ware vanuit het goede; de stem betekent het ware en van groot wordt gesproken met betrekking tot het goede; dat de stem het ware betekent zie nr. 261 en dat van groot en grootheid wordt gesproken met betrekking tot het goede, ook eerder in de nrs. 336, 337, 424.

460. Zeggende: Het heil zij onze God Die op de troon zit en het Lam; dat dit betekent de belijdenis dat het eeuwige leven is uit de Heer alleen, staat vast uit de betekenis van zeggen, namelijk belijden; de belijdenis immers volgt; uit de betekenis van Hem Die op de troon zit en van het Lam, te weten de Heer ten aanzien van het Goddelijk Goede en ten aanzien van het Goddelijk Ware.

Dat onder Hem Die op de troon zit, de Heer wordt verstaan ten aanzien van het Goddelijk Goede en onder het Lam de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware, zie eerder de nrs. 134, 253, 297, 314; en uit de betekenis van het heil, dus het eeuwige leven, want onder het eeuwige leven wordt in het Woord het eeuwige heil verstaan.

Dat gezegd wordt dat Hem het heil zij, betekent dat het heil uit Hem is, omdat Hijzelf het Heil is; alles immers van het heil en van het eeuwige leven is uit Hem en is van Hem bij de mens en bij de engel; want al het goede van de liefde en al het ware van het geloof die bij de mens zijn, zijn niet van de mens maar van de Heer bij hem; want het is het Goddelijk voortgaande, namelijk de Heer in de hemel bij de engelen en in de Kerk bij de mensen en vanuit het goede van de liefde en het ware van het geloof is het heil en het eeuwige leven.

Hieruit kan vaststaan, hoe het moet worden verstaan dat gezegd wordt dat de Heer het heil zij en de Heer Zelf het heil is, zoals in de volgende plaatsen, bij Jesaja: ‘Zie, onze God, Deze Die wij hebben verwacht dat Hij ons bevrijdde; Deze is Jehovah Die wij hebben verwacht; laten wij opspringen en ons verblijden in het heil van Hem’, (Jesaja 25:9).

Bij dezelfde: ‘Mijn heil zal niet verwijlen en Ik zal in Zion het heil geven, in Israël Min sieraad’, (Jesaja 46:13).

Bij dezelfde: ‘Ik heb U gegeven tot het licht der natiën, opdat Gij Mijn heil zij tot aan het uiteinde der aarde’, (Jesaja 49:6).

Bij dezelfde: ‘Zegt aan de dochter van Zion: Zie, uw heil komt’, (Jesaja 62:11).

Bij David: ‘Jehovah zal in Zion het heil Israëls geven, wanneer Hij de gevangenschap van Zijn volk zal terugbrengen’, (Psalm 14:7; 53:7).

Deze dingen gaan over de Heer, Die daar het Heil wordt genoemd vanwege de zaliging en uit hoofde hiervan dat Hijzelf het heil is bij de mens; voor zoveel immers als Hij zelf bij de mens is, heeft de mens heil; vandaar bij Lukas: ‘Simeon zei: Mijn ogen hebben Uw heil gezien, dat Gij hebt bereid voor het aangezicht van alle volken’, (Lukas 2:30,31); vandaar eveneens is het, dat de Heer was genoemd Jezus, want Jezus betekent heil.

Gezegd wordt: Hij Die op de troon zit en het Lam en onder Beide wordt de Heer verstaan: onder Hem Die op de troon zit Hijzelf ten aanzien van het Goddelijk Goede en onder het Lam Hijzelf ten aanzien van het Goddelijk Ware, beide vanuit Zijn Goddelijk Menselijke, zoals eerder in de aangehaalde plaatsen is getoond.

Daarom ook wordt Hij elders alleen het Lam op de troon genoemd, zoals in (Openbaring 5:6): Zie, in het midden van de troon een Lam staande; en in (Openbaring 7:17): Het Lam dat is in het midden van de troon, zal hem weiden; en eveneens wordt Hij alleen God genoemd in dit hoofdstuk, verzen 11 en 12; ‘Zij vielen vóór de troon en zij aanbaden God, zeggende: Sterkte zij onze God;’ dit moet eender worden verstaan als wanneer de Heer zegt: Vader en Zoon, alsof er twee waren, terwijl Hij toch onder de Vader het Goddelijke in Hemzelf verstond en onder de Zoon Zijn Menselijke vanuit dat Goddelijke.

Dit leert Hij ook klaarblijkend, door te zeggen dat de Vader in Hemzelf is en Hijzelf in de Vader en dat Hijzelf en de Vader één zijn.

Iets eenders is het geval met Hem Die op de troon zit en het Lam; dat ook onder het Lam het Goddelijk Menselijke van de Heer wordt verstaan en in de betreffende zin het Goede van de onschuld, zie eerder nr. 314.

461. vers 11,12. En al de engelen stonden rondom de troon en de ouderen en de vier levende wezens en zij vielen voor de troon op hun aangezichten en aanbaden God.

Zeggende: Amen, de zegen en de heerlijkheid en de wijsheid en de dankzegging en de eer en de macht en de sterkte, zij onze God tot in de eeuwen der eeuwen, amen.

En al de engelen stonden rondom de troon en de ouderen en de vier levende wezens, betekent de verbinding van de Heer met de algehele hemel; en zij vielen vóór de troon op hun aangezichten en aanbaden God, betekent de dankzegging vanuit een nederig hart dat zovelen gezaligd zijn; zeggende: Amen, betekent de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede; de zegen, de heerlijkheid en de wijsheid, betekent deze dingen uit het Goddelijk Ware dat voortgaat uit de Heer; en de dankzegging en de eer, betekent deze dingen uit het Goddelijk Goede dat voortgaat uit de Heer; en de macht en de sterkte, betekent de Almacht vanuit het Goddelijk Goede door het Goddelijk Ware; zij onze God tot in de eeuwen der eeuwen, betekent aan de Heer tot in het eeuwige; amen, betekent de bevestiging uit het Goddelijke.

462. En al de engelen stonden rondom de troon en de ouderen en de vier levende wezens; dat dit de verbinding betekent van de Heer met de algehele hemel, staat vast uit de betekenis van staan rondom de troon, namelijk de verbinding met de Heer; want onder Hem Die op de troon zit en het Lam, wordt de Heer alleen verstaan, zoals eerder is gezegd in nr. 460.

Met staan rondom wordt de verbinding aangeduid; in de geestelijke wereld immers verschijnen degenen aanwezig met wie er verbinding is en degenen afwezig met wie er geen verbinding is; en uit de betekenis van de engelen, de ouderen en de vier levende wezens, namelijk degenen die in de drie hemelen zijn, dus die in de algehele hemel zijn.

Onder de engelen worden degenen verstaan die in de eerste of laatste hemel zijn, onder de ouderen zij die in de tweede of middelste hemel zijn en onder de vier levende wezens zij die in de derde of binnenste hemel zijn.

Dat onder de 24 ouderen en onder de 4 levende wezens in het algemeen de hogere hemelen worden verstaan en in het bijzonder onder de ouderen zij die in de middelste of tweede hemel

zijn en onder de vier levende wezens zij die in de derde of binnenste hemel zijn, zie eerder de nrs. 313, 322, 362.

Daaruit volgt dat onder de engelen hier de lagere hemelen worden verstaan; allen weliswaar die in de hemelen zijn, worden engelen genoemd, maar zij die in de hogere hemelen zijn, omdat zij meer dan de overigen in het inzicht en de wijsheid zijn, worden hier ouderen genoemd en zij worden verstaan onder de vier levende wezens en daarom stonden zij ook het dichtst rondom de troon, zoals eerder door Johannes werd gezien.

Men moet weten dat door Johannes engelen werden gezien in grote menigte en tegelijk 24 ouderen en cherubim of de vier levende wezens en dat niet allen werden gezien die in de hemelen zijn, dat wil zeggen, de algehele hemel; het was immers een profetisch gezicht, dat zodanig is, dat de dingen die worden gezien, aanduiden; hier betekenen die weinigen de gehele of de algehele hemel, zoals de 24 ouderen de tweede of middelste hemel en de vier levende wezens de derde of binnenste hemel.

463. En zij vielen voor de troon op hun aangezichten en aanbaden God; dat dit betekent de dankzegging vanuit een nederig hart dat door de Heer zo velen gezaligd zijn, staat vast uit de betekenis van op de aangezichten vallen en aanbidden, hier namelijk vanuit een nederig hart dankzeggen.

Met vallen op de aangezichten immers wordt de vernedering van het hart aangeduid, aangezien vallen op de aangezichten met die vernedering overeenstemt; alle daden van het lichaam immers stemmen overeen met de aandoeningen die van het gemoed zijn en wel dermate dat zij één zijn door de overeenstemmingen.

Zo maakt vallen op de aangezichten vóór God in de eredienst door overeenstemming één met de vernedering van het hart en vandaar is het dat het bij de Ouden een plechtig gebruik was en dit nog bij verscheidene natiën wordt toegepast, om in de eredienst op de gezichten te vallen, maar heden ten dage in het christendom is het alleen gebruikelijk om te knielen.

Dat met aanbidden de dankzegging wordt aangeduid, daarover dat zo velen zijn gezaligd, staat vast uit het voorafgaande en in wat volgt; er wordt immers gehandeld over de zaliging van hen die in het goede volgens hun godsdiensten hebben geleefd, hoewel zij niet in echte waarheden zijn geweest.

De dankzegging door de algehele hemel daarvoor is die welke terstond volgt.

Gezegd wordt: Zij vielen op de aangezichten en aanbaden God en vallen op de aangezichten is de betuiging van de vernedering van het hart door de waarheden vanuit dat goede.

464. Zeggende: Amen; dat dit de Heer betekent ten aanzien van het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede, staat vast uit de betekenis van amen, te weten de waarheid en omdat de Heer de Waarheid Zelf is, zoals Hijzelf leert, zie (Johannes 14:6), wordt daarom met ‘amen’ in de hoogste zin de Heer aangeduid ten aanzien van het Goddelijk Ware.

Dit wordt dus hier met amen aangeduid, omdat het een ‘spreken’ is door de engelen van de drie hemelen tot de Heer.

Dat amen hier in de eerste plaats wordt gezegd en eveneens in de laatste plaats, betekent dat de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede is in eersten en in laatsten, of dat de Heer Zelf is de Eerste en de Laatste; want het Goddelijk Ware verenigd met het Goddelijk Goede is de Heer in de hemelen; dit is immers het Goddelijk voortgaande, waaruit alle dingen van de hemel en de hemel zelf zijn, zie ook hierover ‘Hemel en Hel’, nrs. 13, 126 tot 140, 275.

Dat zijn in eersten en in laatsten betekent in alle dingen, zie eerder de nrs. 41, 417 en in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 10044, 10329, 10335; en dat ‘Amen’ de Heer betekent ten aanzien van het Goddelijk Ware, hier in dit werk in nr. 228.

465. De zegen, de heerlijkheid en de wijsheid; dat dit betekent deze dingen uit het Goddelijk Ware dat voortgaat uit de Heer in de drie hemelen, staat vast uit de betekenis van de zegen, namelijk de opneming van het Goddelijk Ware en daaruit de vruchtmaking, waardoor de gelukzaligheid en het eeuwige leven is.

Dat deze dingen onder de zegen in het Woord worden verstaan, zie eerder nr. 340; uit de betekenis van de heerlijkheid, namelijk de opneming van het Goddelijk Ware in de innerlijke dingen, waarover de nrs. 34, 288, 345; en uit de betekenis van de wijsheid, dus de opneming van het Goddelijk Ware in de binnenste dingen, want daaruit is de wijsheid.

Dat deze drie dingen worden gezegd: de zegen, de heerlijkheid en de wijsheid, is omdat deze woorden zijn gezegd door de engelen van de drie hemelen, zie nr. 462; en de opneming van het Goddelijk Ware in de laatste of eerste hemel wordt de zegen genoemd, de opneming van het Goddelijk Ware in de middelste of tweede hemel wordt de heerlijkheid genoemd en de opneming van het Goddelijk Ware in de binnenste of derde hemel wordt de wijsheid genoemd.

Dat er echter wordt gezegd, dat de zegen, de heerlijkheid en de wijsheid Gode zij tot in de eeuwen der eeuwen, betekent dat zij mogen zijn in de hemelen uit Hem, aangezien er dan wordt gezegd van de zegen, de heerlijkheid en de wijsheid dat zij Gode zijn, wanneer deze zijn bij hen die in de hemelen zijn; die immers zijn het bij wie de Goddelijke zegen, de Goddelijke heerlijkheid en de Goddelijke wijsheid zijn.

Dit leert de Heer ook bij Johannes: ‘Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en Mijn discipelen wordt’, (Johannes 15:8).

En elders: ‘Vader, al Uw dingen zijn de Mijne en al Mijn dingen de Uwe, maar Ik ben verheerlijkt in die’, (Johannes 17:10).

Dit is iets eenders als wat eerder is gezegd, namelijk dat het heil Gode zij, zie nr. 460 en daarom was het bij de Ouden gebruikelijk om te zeggen: Gezegend zij God; en: De zegen zij Gode en verder ook: De heerlijkheid en de wijsheid zij Gode.

Hieronder verstonden zij niet dat Hem de zegen, de heerlijkheid en de wijsheid zij, aangezien Hijzelf het is uit Wie alle zegen, heerlijkheid en wijsheid is; maar zij verstonden: opdat die dingen zijn uit Hem, bij allen; zo spraken zij, opdat zij de dank ten aanzien van die dingen alleen aan God zouden weten en niets aan zichzelf en opdat zij zo uit het Goddelijke zouden spreken en niet uit zichzelf.

466. En de dankzegging en de eer; dat dit betekent dit uit het Goddelijk Goede dat voortgaat uit de Heer in de drie hemelen, staat hieruit vast dat zoals van de zegen, de heerlijkheid en de wijsheid wordt gesproken met betrekking tot de opneming van het Goddelijk Ware, dus van de dankzegging en de eer wordt gesproken met betrekking tot het Goddelijk Goede.

Het zijn immers twee dingen die voortgaan uit de Heer, waaruit alle dingen in de hemelen en op aarde zijn, namelijk het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede.

Het is het Goddelijk Ware waaruit alle inzicht en wijsheid is bij de engelen en de mensen en het is het Goddelijk Goede waaruit alle naastenliefde en liefde bij hen is; die twee gaan verenigd voort uit de Heer, zodat zij in hun oorsprong één zijn; maar bij de engelen en de mensen die opnemen, zijn zij twee; de oorzaak hiervan is dat er bij hen twee ontvangers van het leven zijn, die het verstand en de wil worden genoemd.

Het verstand is de ontvanger van het Goddelijk Ware en de wil is de ontvanger van het Goddelijk Goede, of wat hetzelfde is: het verstand is de ontvanger van de wijsheid uit de Heer en de wil is de ontvanger van de liefde uit de Heer; maar voor zoveel als die twee: het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede en daaruit het verstand en de wil, één zijn bij de engelen en de mensen, zijn deze in verbinding met de Heer en voor zoveel als die niet één zijn, zijn deze niet in verbinding.

Aangezien het Woord aan de mensen is gegeven opdat er daardoor verbinding zal zijn van de Heer met de engelen en de mensen, is daarom daarin overal het ware met het goede en het

goede met het ware verbonden; er zijn immers, vooral in de profetieën, tweeërlei uitdrukkingen, waarvan de ene betrekking heeft op het Goddelijk Ware en het andere op het Goddelijk Goede; maar deze verbinding in het Woord verschijnt niet aan anderen dan aan de engelen in de hemel en aan diegenen op aarde aan wie het daar is gegeven de geestelijke zin te zien; er zijn immers woorden die worden gezegd van het ware en die welke worden gezegd van het goede en daarom betekent daar waar er twee uitdrukkingen zijn van een bijna eendere zaak, de ene die zulke dingen van het ware zijn en de andere zulke die van het goede zijn. Er is een éénzijn in het Woord, omdat het Woord Goddelijk is en uit het Goddelijke gaat het Goddelijk Ware verenigd met het Goddelijk Goede voort.

Over dit éénzijn of over dit huwelijk van het goede en het ware in het Woord, dat tot dusver op aarde onbekend is geweest, zie de eerdere artikelen, nrs. 238, 288 en in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 683, 793, 801, 2516, 2712, 3004, 3005, 3009, 4158, 5138, 5194, 5502, 6343, 7022, 7945, 8339, 9263, 9314.

Deze dingen zijn aangevoerd, opdat men zal weten dat van: zegen, heerlijkheid en wijsheid wordt gesproken met betrekking tot de waarheden vanuit het Goddelijke, zoals eerder in nr. 465 is getoond en dat van de dankzegging en de eer wordt gesproken met betrekking tot de goedheden vanuit het Goddelijke.

Dat heerlijkheid in het Woord wordt gezegd van het Ware en eer in het Woord wordt gezegd van het goede, zie eerder de nrs. 288, 345, waar dit vanuit verschillende plaatsen in het Woord is getoond.

Dat dankzegging hier eveneens wordt gezegd van het Goede, is omdat er eerder ‘zeggen’ wordt gezegd en de zegen vindt plaats met de mond door de ware dingen en de dankzegging vindt plaats met het hart vanuit het goede.

467. En de macht en de sterkte; dat dit betekent de almacht vanuit het Goddelijk Goede door het Goddelijk Ware, staat vast uit de betekenis van de macht en de sterkte, wanneer het de Heer betreft, dus de almacht; maar macht wordt gezegd van het Goddelijk Ware en de sterkte van het Goddelijk Goede, vandaar wordt met het ene en het andere, de macht en de sterkte aangeduid: de Almacht door het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede.

Dat de mogendheid, wanneer het de Heer betreft, de Almacht is, zie nr. 338 en dat de waarheden vanuit het goede of het goede door de waarheden, alle macht hebben en dat de Heer de Almacht heeft vanuit het Goddelijk Goede door het Goddelijk Ware, zie eerder de nrs. 209, 333 en in het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 228 tot 233.

Ter wille van het huwelijk van het ware en het goede in de afzonderlijke dingen van het Woord, wordt er zowel macht als sterkte gezegd; anders zou het voldoende zijn geweest om het ene te zeggen; en dit is zo eveneens in verscheidene andere plaatsen.

468. Zij onze God tot in de eeuwen der eeuwen; dit betekent aan de Heer tot in het eeuwige, want onder onze God wordt verstaan: Hij Die op de troon zit en het Lam en onder de een en het ander wordt de Heer alleen verstaan, onder Hem Die op de troon zit, Hijzelf ten aanzien van het Goddelijk Goede en onder het Lam Hijzelf ten aanzien van het Goddelijk Ware, zoals eerder in nr. 460 is gezegd en getoond en met de eeuwen der eeuwen wordt, wanneer het de Heer betreft, het eeuwige aangeduid.

Dat niet gezegd wordt: tot in het eeuwige, maar tot in de eeuwen der eeuwen, is omdat het natuurlijk is om te zeggen de eeuwen der eeuwen, maar het geestelijk is om te zeggen het eeuwige en de letterlijke zin van het Woord is natuurlijk en de innerlijke zin is geestelijk en deze zin is bevat in de uiterlijke; zoals eveneens elders in het Woord, zoals bij Daniël: ‘Aan de Zoon des mensen werd gegeven de heerschappij en de heerlijkheid en het koninkrijk; Zijn heerschappij is een heerschappij der eeuw, welke niet zal voorbijgaan’, (Daniël 7:14). Bij Jesaja: ‘Vertrouwt op Jah Jehovah, de Rots der eeuwen’, (Jesaja 26:4).

Bij dezelfde: ‘Israël is gered door Jehovah met het heil der eeuwen; ook zullen zij niet met schaamte worden aangedaan tot in de voortdurende eeuwen’, (Jesaja 45:17).

Bij dezelfde: ‘Mijn heil zal zijn tot in de eeuw; Mijn gerechtigheid zal niet worden verbroken; Mijn gerechtigheid zal zijn tot in de eeuw en Mijn heil tot in geslacht en geslacht’, (Jesaja 51:6,8).

Bij David: ‘Voordat de bergen geboren waren en de aarde en het wereldrond was geformeerd, van de eeuw tot in de eeuw toe zijt Gij God’, (Psalm 90:2).

Bij dezelfde: ‘De barmhartigheid van Jehovah is van de eeuw tot in de eeuw over hen die Hem vrezen’, (Psalm 103:17).

In de Openbaring: ‘Hem zij de sterkte tot in de eeuwen der eeuwen; zie, Ik ben levend tot in de eeuwen der eeuwen’ (Openbaring 1:6,18).

Elders: ‘Hem Die zit op de troon en het Lam, zij de zegen, de eer en de heerlijkheid en de sterkte tot in de eeuwen der eeuwen; en zij aanbaden Hem Die leeft tot in de eeuwen der eeuwen’, (Openbaring 5:13,14).

Elders: ‘Hij zwoer bij Hem Die leeft tot in de eeuwen der eeuwen, Die de hemel heeft geschapen’, (Openbaring 10:6).

Elders: ‘De koninkrijken van de wereld zijn geworden van onze Heer en Zijn Christus en Hij zal regeren tot in de eeuwen der eeuwen’, (Openbaring 11:15) en tevens in vele andere plaatsen.

Bovendien ook betekent de eeuw in het Woord de tijd van oudsher en ook de tijd tot aan het einde; en eveneens iets eenders als de wereld; maar over deze betekenis van de eeuw elders.

469. Amen; dat dit de bevestiging uit het Goddelijke betekent, staat vast uit de betekenis van ‘amen’, te weten de waarheid en vandaar het Goddelijk Ware uit de Heer, zoals eerder in nr. 464; hier echter de bevestiging uit het Goddelijke, omdat het het einde is van de aanbidding van de engelen; de bevestiging uit het Goddelijke is, dat dit het Goddelijk Ware is en dus, dat dit zo is.

Wanneer iemand het Goddelijk Ware spreekt vanuit het hart, dan bevestigt de Heer dat; nergens anders vandaan kan de bevestiging komen; dit wordt aangeduid met amen aan het einde van het gebed; dat amen de bevestiging uit het Goddelijke is, zie ook nr. 34.

470. vers 13-17. En een uit de ouderen antwoordde, zeggende tot mij: Dezen die bekleed zijn met de witte lange klederen, wie zijn zij en van waar zijn zij gekomen. En ik zei tot hem: Heer, gij weet het; en hij zei tot mij: Dezen zijn het die komen vanuit de grote verdrukking en zij hebben hun lange klederen gewassen en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed van het Lam. Daarom zijn zij voor de troon van God en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Die op de troon zit, zal wonen over hen. Zij zullen niet meer honger en zullen ook niet meer dorsten en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte. Aangezien het Lam, Dat in het midden van de troon is, hen zal weiden en hen zal heenleiden tot de levende bronnen van de wateren; en God zal alle traan uit hun ogen afwissen.

En een uit de ouderen antwoordde, zeggende tot mij, betekent de invloeiing vanuit de hemel uit de Heer en vandaar de doorvatting

Dezen die bekleed zijn met de witte lange klederen, wie zijn zij en van waar zijn zij gekomen, betekent met betrekking tot hen die nu in de waarheden zijn en in de bescherming van de Heer, hoedanig zij zijn en hoedanig zij zijn geweest; En ik zei tot hem: Heer, gij weet het, betekent dat alleen de Heer dit wist; en hij zei tot mij: Dezen zijn het die komen vanuit de grote verdrukking, betekent de inlichting dat het degenen zijn die in de verzoeken zijn geweest; en zij hebben hun lange klederen gewassen, betekent de verwijdering van de valsheden daardoor; en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed van het Lam. Betekent de inplanting van het Goddelijk Ware door de Heer; daarom zijn zij voor de troon van God, betekent dat het vandaar is dat zij verbonden zijn met de Heer; en dienen Hem dag

en nacht in Zijn tempel, betekent dat zij bij voortduur worden gehouden in de ware dingen in de hemel; en Die op de troon zit, zal wonen over hen, betekent de invloeiing van het Goddelijk Goede in de waarheden bij hen; zij zullen niet meer hongeren en zullen ook niet meer dorsten, betekent dat het hun niet zal ontbreken aan het goede en het ware en aan de gelukzaligheid daaruit; en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte, betekent dat zij niet zullen hebben het boze en het valse vanuit begeerten; aangezien het Lam, Dat in het midden van de troon is, hen zal weiden, betekent dat de Heer vanuit de hemel hen zal onderrichten; en hen zal heenleiden tot de levende bronnen van de wateren, betekent in de Goddelijke waarheden; en God zal alle traan uit hun ogen afwissen, betekent de staat van de gezegendheid uit de aandoening van het ware, nadat de valsheden door de verzoeken zijn verwijderd.

471. En een uit de ouderen antwoordde, zeggende tot mij; dat dit de invloeiing betekent vanuit de hemel uit de Heer en vandaar de doorvatting, staat vast uit de betekenis van zeggen en antwoorden, wanneer het is vanuit de ouderen, met wie wordt aangeduid de hemel waar de Heer is, dus de invloeiing en de doorvatting: antwoorden de invloeiing en zeggen de doorvatting; en uit de betekenis van de ouderen, namelijk zij die in de tweede of middelste hemel zijn, waar degenen zijn die in het inzicht zijn en door wie de antwoorden gegeven worden, nr. 462; en omdat alle invloeiing alleen uit de Heer is, hoewel door de engelen, wordt met die woorden aangeduid de invloeiing en de doorvatting vanuit de hemel uit de Heer. Dat deze zin in die woorden is gelegen, schijnt vreemd; niettemin worden die woorden niet anders doorvat in de hemel; dat het vreemd schijnt is omdat dit wordt gezegd als een historisch gebeuren en de historische feiten verbergen een geestelijke zin, meer dan de loutere profetieën.

Alle historische feiten in het Woord bevatten ook een geestelijke zin, vandaar nog meer dan de historisch-profetische dingen, namelijk die welke zijn verschenen en gezegd aan de profeten, toen zij in het gezicht van de geest waren, want al die dingen zijn uitbeeldend en aanduidend.

Zoals dat door Johannes werden gezien 24 ouderen en 4 levende wezens; dit is een historisch-profetisch feit en het beeldde uit en betekende de engelen van de hogere hemelen, zoals eerder is getoond.

Daaruit volgt dat het eender een aanduiding is geweest, dat een van de ouderen tot hem sprak; het betekent immers de invloeiing en de doorvatting vanuit de hemel uit de Heer.

Dat hij antwoordde, hier niet antwoorden in de natuurlijke zin betekent, kan hieruit blijken, dat het wordt gezegd zonder vragen; en antwoorden is op een vraag; hier dus op het denken met betrekking tot hen die werden gezien in witte lange klederen; bovendien wordt in het Woord meermalen gezegd ‘antwoorden’, en dit betekent, wanneer het de Heer betreft: invloeiing, inblazing, doorvatting en inlichting en verder ook barmhartigheid en hulp, zoals in de volgende plaatsen, bij Jesaja: ‘In de tijd des welbehagens heb Ik u geantwoord en ten dage des heils heb Ik u geholpen’, (Jesaja 49:8).

Bij David: ‘Jehovah, red mij; de Koning antwoorde ons ten dage waarop wij aanroepen’, (Psalm 20:10).

Bij dezelfde: ‘Wanneer ik zal hebben geroepen, antwoord mij, o God van mijn gerechtigheid’, (Psalm 4:2).

Bij dezelfde: ‘Aanschouw, antwoord mij, Jehovah mijn God’, (Psalm 13:4).

Bij dezelfde: ‘Ik, ik roep U aan, omdat Gij mij antwoordt, o God’, (Psalm 17:6).

Bij dezelfde: ‘Ik heb Jehovah gezocht en Hij heeft mij geantwoord’, (Psalm 34:5).

Bij dezelfde: ‘Hij roept Mij aan en Ik zal hem antwoorden’, (Psalm 111:15).

Bij dezelfde: ‘Tot Jehovah heb ik, toen ik angstig was, geroepen, Die mij heeft geantwoord’, (Psalm 120:1) en elders.

In deze en andere plaatsen wordt onder antwoorden niet verstaan antwoorden, maar invloeden in het denken, doorvatting geven en eveneens hulp bieden vanuit barmhartigheid; vandaar is het, dat de antwoorden waarvan wordt gesproken met betrekking tot de Heer, de doorvattingen vanuit invloeding betekenen; men moet weten dat al wat uit de doorvatting uit de Heer komt, invloeding wordt genoemd.

472. Dezen die bekleed zijn met de witte lange klederen, wie zijn zij en van waar zijn zij gekomen; dat dit betekent ten aanzien van hen die nu in waarheden zijn en in de bescherming van de Heer, hoedanig zij zijn en hoedanig zij zijn geweest, staat vast uit de betekenis van de witte lange klederen bekleden, namelijk zij die nu in de waarheden zijn en in de bescherming van de Heer, zie eerder de nrs. 395, 457; en uit de betekenis van: wie zijn zij en van waar zijn zij gekomen, namelijk hoedanig zij zijn en hoedanig zij zijn geweest.

Dat wie zijn zij en van waar zijn zij gekomen, betekent hoedanig zij zijn en hoedanig zij zijn geweest, is omdat in de geestelijke wereld door de engelen als zij anderen zien en met hen samenkomen, nooit wordt nagevorst wie zij zijn en vanwaar zij komen, maar hoedanig zij zijn; en daarom is het dit geestelijke, dat met die woorden wordt aangeduid.

Dat door de engelen niet iets anders wordt nagevorst dan de hoedanigheid van hen die zij zien, is omdat de woningen van allen daar zijn volgens de hoedanigheid van de aandoeningen die bij hen zijn en ook omdat navorsen wie zij zijn een persoon insluit en er in het geestelijk denken en vandaar in de geestelijke spraak die de engelen hebben, geen idee van persoon en plaats is, maar in de plaats ervan de idee van de zaak en de staat ten aanzien van de hoedanigheid en daarom ook wordt aan eenieder daar een naam gegeven naar diens hoedanigheid.

Dat de engelen abstract van persoon en van plaats denken en dat zij vandaar wijsheid hebben, zie eerder de nrs. 99, 100, 270, 325.

Hieruit nu kan vaststaan, dat met: wie zijn zij en van waar zijn zij gekomen, in de geestelijke zin wordt aangeduid, hoedanig zij zijn en hoedanig zij zijn geweest; de hoedanigheid van hen is het ook wat in de nu volgende dingen wordt beschreven.

473. En ik zei tot hem: Heer, gij weet het; dat dit betekent dat alleen de Heer dit wist, staat vast uit wat eerder is gezegd in nr. 471, namelijk dat onder, een vanuit de ouderen, die antwoordde en tot wie nu wordt gezegd: Heer, gij weet het, wordt verstaan: vanuit de hemel uit de Heer.

Want alles wat de engelen hebben gesproken tot de mensen in het Woord, hebben niet zij gesproken, maar de Heer door hen en daarom worden ook de engelen die spraken, hier en daar Jehovah genoemd; en vandaar is het dat het Woord, ook dat wat de engelen spraken, Goddelijk is.

Niemand immers, ook de engel niet, kan vanuit zich zulke Goddelijke dingen spreken als er in het Woord staan en zelfs niet enig ware dat in zich Goddelijk is, maar alleen de Heer, door hen.

Hieruit nu kan vaststaan, dat met: Heer, gij weet het, wordt aangeduid dat de Heer alleen het wist.

474. En hij zei tot mij: Dezen zijn het die komen vanuit de grote verdrukking; dat dit betekent de inlichting dat het degenen zijn die in de verzoeken zijn geweest, staat vast uit de betekenis van de grote verdrukking of ellende, namelijk de verzoeken, waarover hierna. Eerst zal hier iets worden gezegd ten aanzien van de verzoeken die in de geestelijke wereld degenen ondergaan die in valsheden vanuit onwetendheid zijn, over wie hier wordt gehandeld; verzoeken daar ondergaan alleen degenen die in de wereld goed hebben geleefd volgens hun godsdienst waarin valsheden van leer waren, die zij hebben geloofd.

Door de verzoeken immers worden de valsheden uiteengeslagen en de waarheden ingeplant en zo worden zij voorbereid tot de hemel.

Allen immers die in de hemel zullen komen, zullen in waarheden zijn en daarom kunnen zij, zolang zij in valsheden zijn, niet in de hemel komen; de oorzaak hiervan is, dat het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer de hemel maakt en het leven van de engelen maakt die daar zijn en daarom moeten de valsheden, omdat die tegengesteld zijn aan de waarheden en tegengestelde dingen vernietigen, eerst worden verwijderd en zij kunnen niet worden verwijderd dan door verzoeken; dat de verzoeken dat nut bewerken, zie ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nrs. 187 tot 201, waar over verzoeken is gehandeld.

Dat zij in verzoeken worden gezonden in de geestelijke wereld na het leven in het lichaam, is omdat zij niet konden worden verzocht in de wereld vanwege de valsheden van de godsdienst waarin zij waren en die overal regeerden.

Men moet weten dat al diegenen worden gezaligd die in verzoeken worden gezonden; de bozen echter die in valsheden vanuit het boze zijn, worden niet verzocht; aan hen immers kunnen de waarheden niet worden ingeplant; de boze dingen van hun leven staan in de weg; maar van hen worden de waarheden afgenomen, waardoor zij in louter valsheden achterblijven en dan worden zij diep in de hel ondergedompeld volgens de hoedanigheid van hun boze waaruit het valse is; in een woord; zij die in de hemel zullen komen, worden verwoest ten aanzien van de valsheden en zij die in de hel zullen komen, worden verwoest ten aanzien van de waarheden; dat wil zeggen: van hen die in de hemel zullen komen worden de valsheden afgenomen en van hen die in de hel zullen komen, worden de waarheden afgenomen; want met valse dingen kan niet iemand de hemel binnentreden, noch met ware dingen de hel, aangezien de waarheden vanuit het goede de hemel maken en de valse dingen vanuit het boze, de hel.

Over de verzoeken die degenen ondergaan bij wie de valsheden uiteen moeten worden geslagen, wordt in vele plaatsen in het Woord gehandeld en vooral bij David, en zij worden verslagen, verdrukkingen en verwoestingen genoemd, maar het is niet nodig die plaatsen hier aan te voeren, omdat men zonder die kan weten, dat onder verdrukkingen en verslagenen, wanneer daarvan wordt gesproken met betrekking tot de goeden, in de geestelijke zin de verzoeken worden verstaan.

475. En zij hebben hun lange klederen gewassen; dat dit de verwijdering betekent van de valsheden hierdoor, staat vast uit de betekenis van wassen, namelijk zuiveren van valsheden en boosheden, dus die verwijderen.

Want de boosheden en de valsheden bij de mens, geest en engel, worden niet weggenomen, maar verwijderd en wanneer zij verwijderd zijn, schijnen zij als het ware weggenomen, zie hierover ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nrs. 166, 170; vandaar wordt met wassen aangeduid, valsheden verwijderen en dus zuiveren; en uit de betekenis van de lange klederen, te weten de beschermende waarheden in het algemeen, zie nr. 395; hier echter worden met de lange klederen, voordat zij gewassen en wit zijn gemaakt, de valsheden aangeduid, waarvan zij werden gereinigd.

Degenen die in valsheden vanuit onwetendheid zijn immers, verschijnen in de geestelijke wereld eerst in duistere klederen van bonte kleuren en zolang zij in verzoeken zijn, in morsige klederen; maar wanneer zij uit de verzoeken komen, verschijnen zij in witte lange klederen, die glinsteren volgens de zuivering van de valsheden.

Eenieder verschijnt in het andere leven met klederen volgens de waarheden en volgens de valsheden die bij hem zijn; vandaar is het dat de klederen waarheden betekenen en in de tegengestelde zin valsheden, zie eerder de nrs. 195, 271.

Hieruit nu kan vaststaan, wat daarmee wordt aangeduid dat zij hun lange klederen hebben gewassen en deze hebben witgemaakt.

In de oude tijden, toen alle uiterlijke dingen van de Kerk uitbeeldend en aanduidend waren voor geestelijke en hemelse dingen, waren wassingen gebruikelijk en daarmee werden de zuiveringen van de valsheden en de boosheden uitgebeeld; de oorzaak dat de wassingen dit betekenden, was dat de wateren de ware dingen betekenden en de vuile dingen de valsheden en de boosheden en alle zuivering van valsheden en boosheden vindt plaats door waarheden. Dat de wateren de waarheden betekenen, zie nr. 71; vandaar is het dat de wassingen bij de zonen Israëls op bevel waren ingesteld; bij hen was immers een uitbeeldende Kerk en alle dingen ervan betekenden geestelijke dingen en de wassingen de zuiveringen van valse en boze dingen en vandaar de wederverwekking.

Met dat doel, was een bronzen wasvat gesteld aan de ingang van de tent der samenkomst, (Exodus 30:18-20); en waren eveneens bronzen wasvaten gesteld buiten de tempel, een groot vat, dat de bronzen zee werd genoemd en tien kleinere', (1 Koningen 7:23-29).

Omdat de wassingen zulke dingen betekenden, werd het daarom, toen Aharon en diens zonen zouden worden ingewijd in het priesterschap, Mozes bevolen hen te wassen met wateren aan de ingang van de tent en hen zo te heiligen, (Exodus 29:4; 40:12; Leviticus 8:6).

De priesters immers beeldden de Heer uit ten aanzien van het Goddelijk Goede, zoals de koningen Hem ten aanzien van het Goddelijk Ware; zo beeldden de priesters ook de Goddelijke Heiligheid uit, die zuiver is zonder smetten

Deze uitbeelding werd over Aharon en diens zonen aangebracht door de wassing door Mozes; en daarom wordt gezegd dat zij zo werden geheiligd, hoewel er geen heiligheid op hen was door de wassing.

Daarom werd het ook bevolen, dat Aharon en diens zonen de handen en de voeten zouden wassen, voordat zij zouden binnentreden in de tent der samenkomst en voordat zij zouden toetreden tot het altaar om te bedienen; en er wordt gezegd: opdat zij niet zouden sterven en dat het hun zou zijn tot een inzetting der eeuw; (Exodus 30:18-21; 40:30,31); en dat Aharon zijn vlees zou wassen, alvorens de klederen der bediening aan te trekken; (Leviticus 16:4,24). Met de handen en de voeten wassen werd aangeduid de natuurlijke mens zuiveren en met het vlees wassen werd aangeduid de geestelijke mens zuiveren.

Daarom was het ook bevolen, dat de Levieten zouden worden geheiligd daardoor dat zij zouden worden besprenkeld met het water der verzoening en daardoor dat zij een scheermes zouden doen doorgaan over hun vlees en hun klederen zouden wassen; (Numeri 8:6,7); dit werd gedaan door de Levieten, omdat zij de uiterlijke dingen van de Kerk bedienden; onder Aharon en diens zonen en de zuivering van de uiterlijke dingen van de Kerk werd uitgebeeld door de sprenkeling van het water der verzoening, door het afscheren van de vleesharen en door de wassing van de klederen.

Bovendien wisten ook allen die onrein waren geworden door de aanraking van onreine dingen, zich en hun klederen; en er wordt gezegd dat 'zij zo rein waren geworden; zoals, zij die hadden gegeten het lijk van een rein beest, of het verscheurde', (Leviticus 17:15,16); 'die het bed zal hebben aangeraakt van iemand, aangedaan met de vloed en zal gezeten hebben op een vat waarop die heeft gezeten, of die diens vlees zal hebben aangeraakt'; (Leviticus 15:5-12).

'En dat de melaatse, nadat hij is gereinigd, de klederen zou wassen, al zijn haar scheren en zich met wateren wassen', (Leviticus 14:8,9).

Ja zelfs, 'dat de vaten die onrein waren geworden door de aanraking van onreine dingen, door de wateren zouden worden gehaald', (Leviticus 11:32) en meer dingen.

Wie gelooft dat zij die hun vlees of hun handen en voeten of hun klederen hadden gewassen, gereinigd en geheiligd waren, dat wil zeggen, gezuiverd, dat wil zeggen van zonden, dwaalt schromelijk; zonden immers worden niet afgespoeld en afgewist zoals vuil van water of door water; maar zij worden afgespoeld, dat wil zeggen, verwijderd, door waarheden en door een leven daarnaar.

Dit was het dat alleen wordt aangeduid door de wassingen, want de wateren betekenen de waarheden en de waarheden, als daarnaar wordt geleefd, zuiveren de mens.

Dat die uiterlijke dingen niets tot de zuivering van de boosheden en de valsheden bijdragen, leert de Heer duidelijk bij Mattheüs: ‘Wee u, gij schriftgeleerden en farizeeën, gij huichelaars, omdat gij het uiterlijke van de drinkbeker en van de schotel schoonmaakt; de innerlijke dingen echter zijn vol van roof en onmatigheid; gij blinde farizeeën, maak eerst het innerlijke van de drinkbeker en van de schotel schoon, opdat ook het uiterlijke rein zal worden’, (Mattheüs 23:25,26).

De Heer leert ook eendere dingen, toen de Joden en de farizeeërs de discipelen van de Heer daarover berispten, dat zij de handen niet wasten voor het eten; Hij leert immers, ‘dat dit de mens niet onrein zou maken, maar elk boze dat uitgaat vanuit het hart’, (Mattheüs 15:1,2,19,20; Markus 7:1 tot 23; Lukas 11:38,39).

Hieruit kan vaststaan, dat de Joden nooit geheiligd en gereinigd zijn geweest van de geestelijke vuiligheden, dus de vanuit het hart uitgaande boosheden, door wassingen, aangezien deze boosheden innerlijk zetelen; ook hebben zij in de wereld niet wat ook gemeen met de vuiligheid die het lichaam aankleven; gezegd wordt dat het innerlijke van de drinkbeker en van de schotel moet worden schoongemaakt, opdat ook het uiterlijke rein zal worden.

Het uiterlijke bij de mens kan immers niet gereinigd worden, voordat het innerlijke is gereinigd; door het innerlijke immers wordt het uiterlijke gereinigd.

Met de drinkbeker en de schotel worden de innerlijke en de uiterlijke dingen van de mens aangeduid, die het ware en het goede opnemen; de drinkbeker immers is de houder van de wijn en de schotel een houder van voedsel; en met de wijn wordt het ware aangeduid en met het voedsel iets eenders als met brood, namelijk het goede.

Daaruit blijkt wat er in de geestelijke zin wordt aangeduid met, ‘maak eerst het innerlijke van de drinkbeker en van de schotel schoon, opdat ook het uiterlijke rein zal worden.

Iets eenders als wat de Heer daar zegt, wordt eveneens verstaan onder de wassing van de voeten van de discipelen, waarover Hij het volgende spreekt tot Petrus, bij Johannes: ‘Wie gewassen is, heeft het niet nodig dat hij ten aanzien van de voeten gewassen worde en hij is gans rein’, (Johannes 13:10).

Wie gewassen is, betekent wie innerlijk rein is; heeft het niet nodig dan dat hij ten aanzien van de voeten gewassen worden, betekent dat hij dan uiterlijk moet worden gereinigd; de voeten immers betekenen de uiterlijke of natuurlijke mens, zie eerder nr. 69; maar over deze verborgenheid zie men meer in ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nrs. 179, 181; en in ‘Hemelse Verborgenheden’, waar het volgende wordt toegelicht, namelijk: dat de ene en de andere mens, zowel de innerlijke of geestelijke, als de uiterlijke of natuurlijke, moet worden gezuiverd, opdat de mens gezuiverd zal zijn en dat het uiterlijke het wordt door de innerlijke mens, nrs. 3868, 3469, 3493, 4353, 8746, 9325.

Dat de uiterlijke of natuurlijke mens uit de Heer wordt gezuiverd door de innerlijke of geestelijke, nrs. 3286, 3288, 3321.

Dat de mens niet is gezuiverd vooraleer ook de uiterlijke of natuurlijke ook gezuiverd is, nrs. 8742 tot 8747, 9043, 9046, 9061, 9325, 9331.

Dat indien niet de natuurlijke mens wordt gezuiverd, de geestelijke mens wordt gesloten, nr. 6299 en dat hij ten aanzien van de goede en ware dingen van het geloof en van de liefde als het ware blind is, nrs. 3493, 3969.

De innerlijke mens wordt gezuiverd door de waarheden van het Woord te weten, te verstaan en te denken en de uiterlijke mens door die te willen en te doen; hieruit nu blijkt, hoe de woorden van de Heer tot Petrus moeten worden verstaan: Wie gewassen is, heeft niets van node dan dat hij ten aanzien van de voeten gewassen worde; en ook hoe het moet worden verstaan de woorden van de Heer tot de farizeeën: Maak eerst het innerlijke van de drinkbeker en van de schotel schoon, opdat ook het uiterlijke rein zal worden.

Dat de innerlijke mens wordt gezuiverd door de waarheden die van het geloof zijn en de uiterlijke mens door het even daarnaar, wordt ook verstaan onder deze woorden van de Heer: ‘Tenzij iemand zal verwekt zijn uit water en geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan’, (Johannes 3:5); water betekent de waarheden van het geloof en geest het leven volgens die waarheden.

Hieruit kan nu vaststaan wat wassen betekent in de volgende plaatsen, bij Ezechiël: ‘Ik waste u met wateren en Ik spoelde de bloeden van over u af en Ik zalfde u met olie’, (Ezechiël 16:9); deze woorden met betrekking tot Jeruzalem, waarmee de Kerk wordt aangeduid. Haar zuivering van de valsheden en de boosheden wordt aangeduid met: Ik waste u met wateren en Ik spoelde de bloeden van over u af; met wateren wassen betekent haar zuiveren door waarheden en de bloeden afspoelen, zuiveren van de boze en de valse dingen; haar doordrenken met het goede van de liefde wordt aangeduid met: Ik zalfde u met olie; de olie is het goede van de liefde.

Bij Jesaja: ‘Wanneer de Heer zal hebben gewassen de drek van de dochters van Zion en de bloeden van Jeruzalem zal hebben afgespoeld uit het midden van haar, in de geest van het gericht en in de geest van de uitzuivering’, (Jesaja 4:4).

De drek van de dochters van Zion wassen, betekent van de boosheden van de eigenliefde, door de aandoeningen, te zuiveren van hen die van de hemelse Kerk zijn; de drek is het boze van de eigenliefde; de dochters zijn de aandoeningen; Zion is de Kerk die is in de liefde tot de Heer, die vandaar de hemelse Kerk wordt genoemd; de bloeden van Jeruzalem afspoelen, betekent die aandoeningen zuiveren van het valse van het boze; de bloeden zijn de valse dingen van het boze; in de geest van het gericht en in de geest van de uitzuivering, betekent door het verstand van het ware en door de aandoening ervan; de Geest is het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer; de geest van het gericht is het verstand van het ware daaruit en de geest van de uitzuivering is de geestelijke aandoening van het ware, want deze zuivert uit.

Bij Job: ‘Indien ik mij zal gewassen hebben in wateren van sneeuw en met zeep mijn handen zal gereinigd hebben, nochtans zult Gij mij in de kuil onderdompelen en mijn klederen zullen mij verafschuwen’, (Job 9:30,31).

Hieronder wordt verstaan, dat indien iemand zichzelf zou willen zuiveren, hoewel door ware en goede dingen, die echt zijn of schijnen, zo leidt hij zich toch in het valse; zich wassen is zich zuiveren; de wateren van sneeuw zijn de waarheden die echt zijn of schijnen; de zeep is het goede waaruit zij zijn; de kuil is het valse; dat daaruit vervalste waarheden ontstaan, wordt verstaan onder: Mijn klederen zullen mij verafschuwen; de klederen zijn de ware dingen en daarvan wordt gezegd dat zij hem verafschuwen, wanneer zij worden vervalst; dit gebeurt als de mens vanuit het eigen inzicht dingen uitbroedt en daaruit gevolgtrekkingen maakt.

Bij Mozes: ‘Die in de wijn zijn bekleedsel wast en in het bloed van druiven zijn omhulsel’, (Genesis 49:11); deze dingen ten aanzien van Juda, onder wie daar wordt verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware; dat Hij dit geheel en al heeft gezuiverd in Zijn Menselijke toen Hij in de wereld was, wordt daarmee aangeduid dat hij in de wijn zijn bekleedsel heeft gewassen en in het bloed van de druiven zijn omhulsel; het bekleedsel en het omhulsel betekent Zijn Menselijke, de wijn en het bloed van de druiven het Goddelijk Ware; zie deze dingen verder ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 6377, 6378.

Dat met wassen wordt aangeduid zuiveren van valsheden en boosheden, staat klaarblijkend vast bij Jesaja: ‘Wast u en zuivert u, verwijdert het boze van uw werken van voor Mijn ogen, houdt op het boze te doen’, (Jesaja 1:16); omdat wassen betekent de valse en boze dingen verwijderen, wordt daarom ook gezegd: Verwijdert het boze van uw werken, houdt op het boze te doen.

Bij Jeremia: ‘Spoel af van boosheid uw hart, o Jeruzalem, opdat gij moogt behouden worden; hoe lang zullen in het midden van u de denkingen van uw ongerechtigheid verblijven’, (Jeremia 4:14).

Bij David: ‘Was mij van mijn ongerechtigheid en van mijn zonde reinig mij; Gij zult mij ontzondigen met hysop en ik zal gereinigd worden; Gij zult mij wassen en ik zal witter zijn dan sneeuw’, (Psalm 51:4,9); hier staat klaarblijkend wassen voor zuiveren van valsheden en boosheden, want er wordt gezegd: Was mij van ongerechtigheid en van zonde reinig mij en daarna: Gij zult mij wassen en ik zal witter zijn dan sneeuw.

Wassen van ongerechtigheid is van de valsheden en van zonde is van de boosheden, want ongerechtigheid wordt gezegd van valsheden en zonde van boosheden; omdat het water der ontzondiging ook werd bereid uit hysop, wordt er daarom gezegd: Gij zult mij ontzondigen met hysop en ik zal gereinigd worden.

Bij Jeremia: ‘Al waste gij u met salpeter en vermenigvuldigde gij de zeep, uw ongerechtigheid zal vóór Mij de smetten behouden’, (Jeremia 2:22).

Hier blijkt ook duidelijk, dat de wassingen alleen maar de geestelijke wassingen hebben uitgebeeld en vandaar aangeduid, dus de zuiveringen van de boosheden en de valsheden, want er wordt gezegd: Hoewel gij u zult gewassen hebben met salpeter en de zeep zult vermenigvuldigd hebben, toch zal uw ongerechtigheid de smetten behouden.

Eender bij David: ‘Tevergeefs heb ik mijn hart gereinigd en in onschuld mijn handen gewassen; ik was geplaagd elke dag en mijn bestraffing is er tot de morgenstonden’, (Psalm 73:13,14).

In onschuld de handen wassen, is zich onschuldig betuigen en gezuiverd zijn van boosheden en valsheden, want het wassen van de handen was ook een betuiging van onschuld, zoals eveneens hieruit kan vaststaan, dat Pilatus zijn handen waste en zei: Ik ben onschuldig aan het bloed van deze Gerechte, (Mattheüs 27:24).

Aangezien de wassingen de zuiveringen betekenden van de valse en de boze dingen en omdat de blinde degenen betekende die de waarheden niet zien en vandaar in valsheden zijn, zei daarom de Heer tot de blinde, op wiens ogen Hij uit speeksel gemaakt slijk streek, dat hij zich zou wassen in het meer Siloam en deze, nadat hij zich had gewassen, kwam ziende’, (Johannes 9:6,7,11,15).

Door de blinde werden hier degenen uitgebeeld die niets van het ware kunnen zien, omdat zij zinlijk zijn en dezen zien slechts de dingen die voor de uiterlijke zinnen verschijnen, vandaar begoochelingen in plaats van waarheden, waaraan zij ook ter bevestiging de letterlijke zin van het Woord toevoegen; met het slijk uit het speeksel wordt het zinlijk ware aangeduid zodanig als het is voor hen in het Woord; met de wateren van het meer of van het bad Siloam worden de waarheden van het Woord aangeduid, want alle dingen tot aan de wateren toe in Jeruzalem duiden aan en met wassen wordt aangeduid zuiveren van begoochelingen, die in zich valsheden zijn.

Daaruit kan vaststaan wat die dingen in een reeks betekenen; alle wonderen en daden immers van de Heer toen Hij in de wereld was, betekenden hemelse en geestelijke Goddelijke dingen, dat wil zeggen, zulke dingen die van de hemel en van de Kerk zijn; de oorzaak hiervan was dat zij Goddelijk waren en het Goddelijke altijd werkt in laatsten vanuit eersten en zo in het volle.

Laatsten zijn ook zulke dingen die in de wereld voor de ogen verschijnen; vandaar is het, dat de Heer heeft gesproken en dat het Woord is geschreven door zulke dingen in het natuurlijke domein die overeenstemmen.

Iets eenders is het geval met het wonder dat plaatsvond aan Naäman, de melaatse op bevel van Elisa, waarover het volgende: ‘Het werd aan Naäman uit Syrië door melaatsheid aangedaan, bevolen door een bode van de zijde van Elisa, dat hij zich zevenmaal zou wassen in de Jordaan en dat zijn vlees zou wederkeren en hij zou worden gereinigd; en Naäman klom tenslotte af en doopte zich zevenmaal in de Jordaan in en toen werd zijn vlees hersteld zoals het vlees van een kleine knaap en hij werd gereinigd’, (2 Koningen 5:10,14).

Met Naäman de melaatse uit Syrië werden degenen uitgebeeld en aangeduid die de erkenningen van het ware en het goede vanuit het Woord vervalsen; de melaatsheid immers

betekent de vervalsingen en Syrië de erkentissen van het ware en het goede; met de wateren van de Jordaan werden de in de Kerk binnenleidende waarheden aangeduid, namelijk de erkentissen van het ware en het goede vanuit het Woord; want de rivier de Jordaan was de eerste grens waar men het land Kanaän binnenging en met het land Kanaän werd de Kerk aangeduid; vandaar was het, dat de wateren van de Jordaan de binnenleidende waarheden betekenden, dus de eerste erkentissen van het ware en het goede vanuit het Woord.

Vanwege de oorzaak van deze betekenis van de wateren van de Jordaan, werd het Naäman bevolen zich zevenmaal daarin te wassen, waarmee de zuivering van de vervalste waarheden werd aangeduid.

Zevenmaal betekent het volledige en er wordt van gesproken met betrekking tot de heilige dingen, zodanig als de Goddelijke ware dingen zijn.

Omdat zevenmaal dit betekent, wordt daarom gezegd dat hem het vlees werd hersteld, zoals het vlees van een kleine knaap; met het herstelde vlees wordt het geestelijk leven aangeduid, zodanig als degenen hebben die door de Goddelijke waarheden worden wederverwekt.

Aangezien met de wateren van de Jordaan, de in de Kerk binnenleidende waarheden werden aangeduid, namelijk de erkentissen van het ware en het goede vanuit het Woord en met de wassing daar de zuivering van de valse dingen werd aangeduid en vandaar de hervorming en de wederverwekking door de Heer, is daarom de doop ingesteld, die het eerst heeft plaatsgevonden in de Jordaan door Johannes, (Mattheüs 3:11 tot 16; Markus 1:4 tot 13), waarmee werd aangeduid, dat zij werden ingewijd in de erkentissen vanuit het Woord ten aanzien van de Heer, Zijn Komst en ten aanzien van de zaliging door Hem en omdat de mens door de waarheden vanuit het Woord door de Heer wordt hervormd en wederverwekt, is daarom de doop door de Heer bevolen, (Mattheüs 28:19); want het zijn de waarheden uit het Woord waardoor de mens wordt hervormd en wederverwekt en het is de Heer Die hervormt en wederverwekt, zie over deze zaak meer in ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nrs. 202 tot 209.

Johannes zei, ‘dat hij doopte met water, maar dat de Heer zou dopen met de Heilige Geest en met vuur’, (Lukas 3:16; Johannes 1:33); waaronder wordt verstaan, dat Johannes hen slechts inwijdde in de erkentissen vanuit het Woord ten aanzien van de Heer en hen zo voorbereidde om Hem op te nemen, maar dat de Heer Zelf de mens wederverwekt door het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede dat voortgaat uit Hem.

Johannes immers beeldde iets eenders uit als Elias, namelijk het Woord; de wateren waarmee Johannes doopte betekenden de binnenleidende waarheden, dus de erkentissen ten aanzien van de Heer vanuit het Woord; de Heilige Geest betekent het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer en het vuur betekent het Goddelijk Goede dat voortgaat uit Hem en de doop betekent de wederverwekking door de Goddelijke waarheden vanuit het Woord uit de Heer.

Dat de wassingen in de Oude Kerk waren ingesteld en daarna in plaats ervan de dopen, namelijk slechts uitbeeldende en aanduidende riten, was opdat de hemel zou worden verbonden met het menselijk geslacht en in het bijzonder met de mens van de Kerk; dan immers wordt de hemel met de mens verbonden wanneer de mens in laatsten is, dat wil zeggen, in zulke dingen die van de wereld zijn ten aanzien van zijn natuurlijke mens en in zulke dingen die in de hemel zijn ten aanzien van zijn geestelijke mens; anders kan er geen verbinding zijn; daarom is de doop ingesteld en eveneens het Heilig Avondmaal en ook dat het Woord is geschreven door zulke dingen die in de wereld zijn, of dat de letterlijke zin van het Woord natuurlijk is en daarin de geestelijke zin is.

Dat het Woord daardoor de engelen van de hemel verbindt met de mensen van de Kerk, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 303 tot 310; en in het werkje ‘Het Witte Paard’ van begin tot einde; en ook dat het Heilig Avondmaal verbindt in, ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nrs. 210 tot 222., en dus eveneens de doop; maar degene die gelooft dat de doop iets bijdraagt tot de zaliging van de mens, indien hij niet tevens is in de waarheden van de Kerk en in een leven volgens die waarheden, dwaalt schromelijk; want het dopen is een uiterlijk ritueel, dat zonder

het innerlijke niets bijdraagt tot de zaliging, maar het draagt bij waar het uiterlijke verbonden is met het innerlijke.

Het innerlijke van de doop is, dat door de waarheden vanuit het Woord en door het leven daarnaar, door de Heer de valse en de boze dingen worden verwijderd en zo de mens wordt wederverwekt, zoals ook de Heer leert, bij (Mattheüs 23:26,27) en met hetgeen eerder in dit artikel is ontvouwd.

476. En zij hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed van het Lam; dat dit de inplanting van het Goddelijk Ware door de Heer betekent, staat vast uit de betekenis van de lange klederen wit maken, namelijk de valsheden wegdoen en de waarheden aantrekken. Van wit immers en wit gemaakt worden wordt gesproken met betrekking tot waarheden en de lange klederen betekenen die; dat wit en wit gemaakt worden wordt gezegd van waarheden, zie nr. 196 en dat de lange klederen waarheden in het algemeen betekenen, ook eerder in nr. 395.

Gezegd wordt de lange klederen wit maken, omdat de klederen van hen die in het valse zijn, in de geestelijke wereld duister en eveneens bevlekt verschijnen en de klederen van hen die in verzoeking zijn, morsig.

Zodra zij daarentegen uit de verzoeking oprijzen, verschijnen over hen, omdat zij dan zijn doordrenkt van Goddelijke waarheden, klederen, wit en blinkend zonder vlekken, zoals eveneens eerder is vermeld; vandaar is het, dat met ‘zij hebben hun lange klederen wit gemaakt’, wordt aangeduid, dat zij de valse dingen hebben uitgetrokken en de ware dingen hebben aangetrokken; en uit de betekenis van het bloed van het Lam, te weten het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer, waarover eerder nr. 329; en omdat in de verzoeking de valsheden uiteen worden geslagen en de waarheden worden ingeplant, wordt er daarom in het algemeen met; zij hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed van het Lam, de inplanting van het Goddelijk Ware door de Heer aangeduid.

In de letterlijke zin van het Woord wordt onder het bloed van het Lam het lijden aan het kruis verstaan, maar in de innerlijke of geestelijke zin, wordt verstaan het Goddelijk Ware dat voortgaat uit de Heer, want daardoor wordt de mens gezuiverd van de valsheden en de boosheden, dat wil zeggen, worden de klederen wit gemaakt.

Het lijden aan het kruis was de laatste verzoeking van de Heer, waardoor Hij ten volle de hellen heeft onderworpen en Zijn Menselijke verheerlijkt; en na deze dingen te hebben volbracht en volledig gemaakt heeft, heeft de Heer de Parakleet, de Geest der waarheid, gezonden, waaronder wordt verstaan het Goddelijk Ware voortgaande vanuit Zijn verheerlijkt Menselijke, zoals Hijzelf leert bij (Johannes 7:39) en elders.

Door het Goddelijk Ware wordt, als het ware opgenomen, de mens hervormd en wederverwekt door de Heer en gezaligd, niet echter door de uitstorting van het bloed op het kruis, zie hierover ‘de Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nrs. 293, 294 en in de daar verzamelde dingen uit ‘Hemelse Verborgenheden.

Dit kan eveneens hieruit vaststaan, dat de klederen van de engelen schitterend van witheid en blankheid verschijnen, niet vanwege het geloof en het denken ten aanzien van het bloed van de Heer aan het kruis, maar vanwege het Goddelijk Ware uit de Heer bij hen; want zoals eerder is gezegd, hun klederen zijn alle volgens de ware dingen bij hen; ook is het niet enig engel geoorloofd te denken over het lijden van de Heer, maar over de verheerlijking van Hemzelf en over de opneming van het Goddelijke uit hemzelf.

477. Daarom zijn zij voor de troon van God; dat dit betekent dat het vandaar is, dat zij verbonden zijn met de Heer, staat vast uit de betekenis van voor de troon van God zijn, namelijk dat zij met de Heer zijn verbonden; dat de verbinding met de Heer wordt aangeduid, met staan voor de troon van God, zie eerder nr. 462; eerder met zijn voor de troon van God; onder de troon van God wordt verstaan voor de Heer, want op de troon was de Heer zoals in

het volgende 17de vers wordt gezegd: Het lam, Hetwelk in het midden van de troon is, zal hen weiden.

478. En dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel; dat dit betekent dat zij bij voortduur worden gehouden in de ware dingen in de hemel, staat vast uit de betekenis van dienen, namelijk dat het wordt gezegd van hen die in de waarheden zijn, waarover hierna.

Uit de betekenis van dag en nacht, dus bij voortduur en in elke staat, waarover eveneens hierna; en uit de betekenis van de tempel Gods, namelijk de hemel waar het Goddelijk Ware regeert, zie de nrs. 220, 319.

Vandaar wordt met die woorden aangeduid, dat zij bij voortduur worden gehouden in de ware dingen van de hemel; dat dit wordt aangeduid, is omdat deze dingen zijn gezegd ten aanzien van hen, die toen zij in de wereld leefden, in valsheden vanuit onwetendheid waren geweest, zoals eerder is getoond; en degenen die in valsheden vanuit onwetendheid zijn en toch in het goede van het leven volgens hun godsdienst, kunnen niet worden gezaligd voordat de valsheden bij hen zijn verwijderd en waarheden in de plaats ervan zijn ingeplant en deze worden ingeplant door verzoeking en daarom blijven, wanneer zij uit de verzoeking oprijzen, de valsheden toch, hoewel verwijderd door de waarheden.

Niet immers kan enig boze en valse volledig van mens en engel worden afgewist, maar slechts verwijderd; zij worden immers afgehouden van hun boze en valse dingen en zij worden gehouden in het goede en in het ware door de Heer en wanneer dit plaatsvindt, schijnt het aan hen toe alsof zij zonder boosheden en valsheden zijn.

Vandaar is het, dat indien zij die in valsheden vanuit onwetendheid in de wereld zijn geweest, niet aanhoudend door de Heer in de waarheden werden gehouden, zij terug zouden glijden in hun valsheden.

Dit is het dus, wat daaronder wordt verstaan dat zij Hem dag en nacht dienen in Zijn tempel; de tempel betekent ook de hemel, waar waarheden regeren.

Dat zij in het goede van het leven volgens hun godsdienst zijn geweest, dit zaligt weliswaar, maar het zaligt niet zolang zij in de valsheden zijn en daarom worden na het leven in de wereld de valse dingen bij hen verwijderd.

De oorzaak dat zij niet eerder kunnen worden gezaligd, is dat het goede zijn wezen trekt uit het ware; het goede immers is het ‘Zijn’ van het Ware en het ware is de ‘Vorm’ van het goede.

Hoedanig daarom de waarheden zijn, zodanig wordt het goede; hieruit is het ook duidelijk dat hoewel iemand goed leeft, hij toch niet in de hemel kan komen voordat hij in de ware dingen is; daarom zijn er plaatsen van onderricht voor hen die in de hemel zullen komen, want niemand kan daar komen, voordat hij is onderricht.

Over het onderricht en over de plaatsen van onderricht voor hen die in de hemel zullen komen, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 512 tot 520.

Gezegd wordt dat zij Hem dienen dag en nacht in Zijn tempel, maar daaronder wordt niet verstaan dat zij aanhoudend in de tempel zullen zijn, of aanhoudend in een eredienst en in gebeden, want dit vindt niet plaats in de hemel; daar is eenieder, zoals in de wereld, in zijn ambt en werk en bij beurten, zoals in de wereld, in een tempel; toch wordt van hen gezegd dat zij de Heer dienen dag en nacht in Zijn tempel, wanneer zij bij voortduur in waarheden zijn; zo immers dienen zij innerlijk bij voortduur.

Iedere goede geest immers en iedere engel is zijn ware en zijn goede, zij zijn immers aandoeningen van het ware en het goede; de aandoening of de liefde maakt het leven van eenieder en daarom dienen degenen die in de aandoening van het ware zijn, voortdurend de Heer, ook wanneer zij in ambten, zaken en werken zijn; de aandoening immers regeert van binnen aanhoudend en dient.

Dit is ook het dienstbare dat de Heer wil, maar niet dat zij bij voortduur in tempels en in een eredienst zijn.

In tempels en in een eredienst daar zijn en niet in de ware dingen, is niet de Heer dienen; maar de Heer dienen is in de ware dingen zijn en oprecht en gerecht handelen in elke zaak, want dan dienen de ware, de oprechte en de gerechte dingen zelf die bij de mens zijn, Hem; daardoor kan de mens ook na het leven in de wereld, in de hemel zijn, echter niet door de eredienst alleen, want een eredienst zonder die dingen, dus zonder ware dingen, is een ledige eredienst, waarin geen invloeiing valt.

In het Woord wordt gesproken van dienen en bedienen en verder ook van dienstknechten en bedienaren en van hen die in waarheden zijn, wordt gezegd dienstknechten van de Heer en Hem dienen en van hen die in het goede zijn, wordt gezegd bedienen van de Heer en Hem bedienen; dat diegenen dienstknechten in het Woord worden genoemd die in waarheden zijn, zie eerder nr. 6 en diegenen bedienaren die in het goede zijn, nr. 155.

479. En Die op de troon zit, zal wonen over hen; dat dit de invloeiing van het Goddelijk Goede in de waarheden bij hen betekent, staat vast uit de betekenis van Hem Die op de troon zit, namelijk de Heer ten aanzien van het Goddelijk Goede, nrs. 297, 343, 460; en uit de betekenis van, over hen wonen, te weten invloeiën met het goede in de ware dingen van hen. Wonen immers wordt in het Woord gezegd van het goede en daarom worden met bewoners degenen aangeduid die in het goede zijn; wanneer dus wonen wordt gezegd van de Heer, zoals hier over hen wonen, dan wordt de invloeiing van het Goddelijk Goede aangeduid. Dat deze invloeiing is in de waarheden, is omdat over de waarheden bij hen eerder is gehandeld en ook omdat allen in de hemelen in de ware dingen worden gehouden door de invloeiing van het Goddelijk Goede uit de Heer daarin.

Het Goddelijk Goede immers kan niet invloeiën dan in de waarheden, omdat de waarheden zijn vanuit het goede; zij zijn immers de vormen van het goede; daarom is het noodzakelijk dat de mens in het goede zal zijn, want de Heer vloeit door het goede in de met het goede overeenstemmende waarheden.

Wie gelooft dat de Heer rechtstreeks in de waarheden bij de mens invloeit, dwaalt schromelijk; maar over deze invloeiing is gehandeld in ‘Hemelse Verborgenheden’, namelijk: dat de invloeiing van de Heer is in het goede bij de mens en door dit goede in de waarheden die bij hem zijn, maar niet omgekeerd, nrs. 5482, 5649, 6027, 8685, 8701, 10153.

Dat de invloeiing is door het goede in de waarheden van elk geslacht, het meest in de echte waarheden, nrs. 2531, 2554.

Dat in het goede het vermogen is om de waarheden op te nemen, nr. 8321.

Dat de invloeiing van de Heer niet is in de van het goede gescheiden waarheden, nr. 1831, 1832, 3514, 3564.

Hieruit nu kan vaststaan hoe de dingen in dit vers en in het vorige samenhangen, namelijk dat zij, aan wie de waarheden zijn ingeplant uit de Heer door verzoeking, bij voortduur daarin worden gehouden door de invloeiing van het Goddelijk Goede daarin.

Dat wonen in het Woord wordt gezegd van het goede, zie ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 2268, 2451, 2712, 3613, 8269, 8309, 10153; en dat het habitakel van de Heer, de hemel en de Kerk is ten aanzien van het goede, dus het goede van de hemel en de Kerk en met betrekking tot de mens, het goede bij hem, nrs. 8269, 8309.

480. Zij zullen niet meer hongeren en zullen ook niet meer dorsten; dat dit betekent dat het hun niet zal ontbreken aan het goede en het ware en aan de gelukzaligheid daaruit, staat vast uit de betekenis van hongeren, namelijk het gebrek aan het goede, hier dus ‘zij zullen niet hongeren’, dat er geen gebrek aan het goede zal zijn en uit de betekenis van dorsten, dus het gebrek aan het ware, hier dus ‘zij zullen niet dorsten’, dat er geen gebrek aan het ware zal zijn; dat met dezelfde woorden ook de gelukzaligheid wordt aangeduid, is omdat alle gelukzaligheid en gezegendheid, die de engelen in de hemel hebben, is vanuit het goede en het ware die zij opnemen uit de Heer en volgens die, dat wil zeggen, volgens hun opneming.

Dat alle hemelse gelukzaligheid of dat alle hemelse vreugde is gelegen in de aandoening van het goede en het ware, dus in het huwelijk van het goede en het ware, waarin de engelen zijn, zie het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 395 tot 414.

Dat ‘zij zullen niet hongeren’, betekent dat het hun niet zal ontbreken aan het goede, is omdat met brood het goede van de liefde wordt aangeduid en van hongeren wordt gesproken met betrekking tot brood en spijs; en dat ‘zij zullen niet dorsten’, betekent dat het hun niet zal ontbreken aan het ware, is omdat met water en wijn het ware wordt aangeduid en van dorsten wordt gesproken met betrekking tot water en wijn; vandaar is het dat meermalen in het Woord wordt gezegd: hongeren en dorsten, waaronder niet wordt verstaan het natuurlijke hongeren en dorsten, maar het geestelijk hongeren en dorsten, dus de beroving van, het gebrek aan en de onwetendheid omtrent de erkentissen van het ware en het goede en tevens het verlangen daarnaar.

Dat deze dingen met hongeren en dorsten of met honger en dorst in het Woord worden aangeduid, zie nr. 386, waar verscheidene plaatsen ten aanzien van honger en dorst zijn aangevoerd en ontvouwd.

481. En de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte; dat dit betekent dat zij niet zullen hebben het boze en het valse vanuit begeerten, staat vast uit de betekenis van de zon, namelijk de Heer ten aanzien van de Goddelijke Liefde en bij de mensen, de geesten en de engelen het goede van de liefde uit de Heer tot de Heer en in de tegengestelde zin, zoals hier, de eigenliefde, vandaar het boze vanuit begeerte, waarover nr. 401 en in het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 116 tot 125; en uit de betekenis van de hitte, te weten het valse vanuit het boze, dus het valse vanuit begeerten.

Want wanneer de mens in de hitte is, dat wil zeggen, wanneer hij verhit is door de warmte, dan begeert hij te drinken om de hitte te bedaren; hij is immers droog; en met zwelgen en drinken wordt aangeduid waarheden putten en in de tegengestelde zin valsheden putten. De oorzaak hiervan is dat water en wijn, die worden gezwolgen of gedronken, waarheden betekenen.

Dat de hitte het valse vanuit begeerte betekent, of de begeerte tot het valse, kan vaststaan uit deze volgende plaatsen, bij Jeremia: ‘Gezegend de man die op Jehovah vertrouwt; en hij zal zijn zoals een boom geplant aan wateren; aan de rivier zendt hij zijn wortels uit en hij zal niet zien wanneer de hitte komt, maar zijn blad zal groen zijn; deswege zal hij in het jaar van droogte niet bezorgd zijn, noch zal hij ophouden van vrucht te dragen’, (Jeremia 17:7,8); de mens die zich door de Heer laat leiden, wordt vergeleken met een boom en de groei ervan en de vruchtmaking, omdat met de boom in het Woord de erkenning en de doorvatting van het ware en het goede wordt aangeduid en dus de mens in wie die zijn.

Onder de boom geplant aan wateren, wordt verstaan de mens bij wie de waarheden uit de Heer zijn; de wateren zijn de waarheden; aan de rivier zendt hij zijn wortels uit, betekent de uitbreiding van het inzicht van de geestelijke mens tot de natuurlijke; en hij zal niet zien wanneer de hitte komt, betekent dat hij niet zal worden aangedaan door de begeerte van het valse; maar zijn blad zal groen zijn, betekent de wetenschappelijke dingen die leven vanuit de ware dingen; het blad betekent het wetenschappelijke en groen het levende vanuit het ware; daarom zal hij in het jaar van de droogte niet bezorgd zijn, noch zal hij ophouden van vrucht te dragen, betekent dat hij in de staat wanneer er niet het ware en het goede is, niet zal zijn in de vrees van verlies en van de beroving ervan, maar dat ook dan de waarheden verbonden met het goede zich zullen bevruchten.

Het jaar van droogte betekent de staat van het verlies en van de beroving van het ware; dit wordt gezegd, omdat bij de geesten en de engelen de staten afwisselen, zie hierover het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 154 tot 161.

Bij Jesaja: ‘Gij zijt geworden een vesting voor de arme, een vesting voor de noodlijdende, als hij angstig was, een toevlucht tegen de overstroming, een schaduw tegen de hitte, want de

geest van de gewelddadigen is zoals een overstroming van de wand, zoals droogte in een dorre plaats; het tumult van de vreemdelingen zult Gij vernederen, de hitte door de schaduw van een wolk, de scheut van de gewelddadigen zal Hij neerdrukken', (Jesaja 25:4,5).

Met de arme en de noodlijdende worden degenen aangeduid die gebrek hebben aan het goede door onwetendheid van het ware en dit toch verlangen; overstroming en hitte wordt er gezegd wanneer de boosheden en de valsheden vanuit het eigene en eveneens vanuit anderen die in het boze zijn, opstand bedrijven en invloeden.

De geest van de gewelddadigen betekent diezelfde, die tegen de goede en ware dingen van de Kerk zijn; gewelddadigen worden degenen genoemd die ernaar streven de goedheden en de waarheden te vernietigen en de geest van hen betekent de begeerte van te vernietigen.

Het tumult van de vreemdelingen zult Gij vernederen, betekent dat de Heer de inval van de valse dingen vanuit het boze zal doen bedaren en opheffen; het tumult betekent de inval, de vreemdelingen betekenen de valse dingen vanuit het boze en vernederen betekent doen bedaren en wegnemen; de hitte zal Hij neerdrukken door de schaduw van een wolk, betekent dat Hij zal beschermen tegen de begeerten van het valse; de hitte is de begeerte van het valse en de schaduw van de wolk is de bescherming daartegen, want de schaduw van een wolk tempert de hitte van de zon en matigt het branden.

Bij Jeremia: 'Zijn lijk zal worden voortgeworpen aan de hitte overdag en aan de koude in de nacht', (Jeremia 36:30); deze woorden ten aanzien van Jojakim, de koning van Juda, nadat hij de door Jeremia geschreven rol had verbrand en met deze daad wordt aangeduid dat de waarheden van de Kerk zullen vergaan door de begeerte tot valsheden en vandaar door de afschuw tot de waarheden.

Door de koningen van Juda werden de waarheden vanuit het goede uitgebeeld en vandaar in het Woord aangeduid en daar met die koning het ware van de Kerk dat zou vergaan.

Met de rol die hij verbrandde, wordt het Woord aangeduid; hiervan wordt gezegd dat het wordt verbrand, wanneer het wordt vervalst en verechtbreukt, wat gebeurt door de begeerte van het valse vanuit het boze.

Met het lijk wordt de mens van de Kerk aangeduid zonder het geestelijk leven, dat hij heeft door de waarheden vanuit het Woord en wanneer dit leven is uitgeblust begeert hij niets anders dan valsheden en verafschuwt hij de waarheden; vandaar wordt hij dood en in geestelijke zin een lijk.

De begeerte tot valsheden wordt aangeduid met de hitte overdag en de afschuw van de waarheden met de koude in de nacht; zij die in valse dingen vanuit het boze zijn, hebben immers, wanneer het licht uit de hemel invloeit, dat in zijn wezen het Goddelijk Ware is, koude en wel volgens de intensiteit van het aangloeien van het valse vanuit het boze.

Bij dezelfde: 'Wanneer zij verhit zullen zijn, zal Ik hun feestmalen opstellen en Ik zal hen dronken maken opdat zij opspringen, opdat zij de slaap der eeuw slapen en niet ontwaken', (Jeremia 51:39); deze woorden ten aanzien van Babel, waarmee de ontwijding van het goede en het ware wordt aangeduid; wanneer zij verhit zullen zijn, betekent het aangloeien en de begeerte om de waarheden te vervalsen en de goede dingen te echtbreken; hun feestmalen opstellen, dronken maken en opspringen, betekent vanwege de vervalsingen waanzinnig zijn in de uiterste graad; hun feestmalen betekenen de echtbrekingen van het goede en het ware; het dronken worden en opspringen betekenen de waanzinnigheden tot in de hoogste graad of in het uiterste; de slaap der eeuw slapen en niet ontwaken, betekent dat zij tot in het eeuwige de waarheden niet zullen doorvatten.

Bij Hosea: 'Allen zijn verhit zoals een bakoven en zij verteren hun rechters; al hun koningen vallen; geen onder hen is roepende tot Mij', (Hosea 7:7).

Verhit zijn zoals een bakoven, betekent het valse vanuit de liefde ervan begeren; de rechters verteren, al hun koningen vallen, betekent alle inzicht verderven nadat de waarheden verdorven zijn, die het inzicht maken; de rechters betekenen degenen die inzichtsvol zijn en in de abstracte zin de dingen die van het inzicht zijn en de koningen betekenen de waarheden;

geen onder hen is roepende tot Mij, betekent dat niemand zich bekommert om de waarheden vanuit het Goddelijke.

Bij Job: ‘Hij ziet niet om naar de weg der wijngaarden; de droogte en de hitte zullen de sneeuwwateren wegnemen’, (Job 24:18,19); niet omzien naar de weg der wijngaarden, betekent de waarheden van de Kerk voor niets achten; de droogte en de hitte zullen de sneeuwwateren wegnemen, betekent dat het ontbreken van het ware en vandaar de begeerte tot het valse alle echte waarheden zullen vernietigen; de sneeuwwateren zijn de echte waarheden.

Bij Jesaja: ‘Hij zal zeggen tot de gebondenen: Gaat uit; en tot hen die in de duisternis zijn: Wordt onthuld; op de wegen zullen zij weiden en in alle hellingen zal hun weide zijn; zij zullen niet hongeren, noch dorsten en de hitte of de zon zal hen niet steken, want hun Ontfermer zal hen leiden, zodat Hij hen ook zal leiden tot de bronnen van de wateren’, (Jesaja 49:9,10).

Het is niet nodig om afzonderlijk uiteen te zetten wat de woorden betekenen, aangezien het eendere dingen zijn als deze die nu in de Openbaring worden ontvouwd.

Hier wordt gezegd: Zij zullen niet langer hongeren, noch dorsten en de zon zal niet op hen vallen, noch enige hitte, aangezien het Lam hen zal weiden en zal heenleiden tot de levende bronnen der wateren.

Deze dingen zijn in de Openbaring gezegd ten aanzien van de Heer; eender bij de profeet; met de gebondenen tot wie Hij zal zeggen: Gaat uit en met hen die in de duisternis zijn, tot wie Hij zal zeggen: Wordt onthuld, worden ook aangeduid de natiën die in het goede hebben geleefd volgens hun godsdienst, maar toch in valsheden uit onwetendheid zijn geweest; en dezen worden gebonden genoemd wanneer zij in verzoeking zijn en de duisternissen zijn de valsheden uit onwetendheid; dat de hitte hen niet zal steken, betekent dat het valse vanuit begeerte hen niet zal belagen.

In de Openbaring: ‘De vierde engel goot zijn fiool uit op de zon en het werd hem gegeven met hitte de mensen te verzengen door het vuur; dus werden de mensen verhit met grote hitte en zij lasterden de Naam van God’, (Openbaring 18:4; Zacharia 8:2), waar hitte aan Jehovah, dat wil zeggen, aan de Heer, wordt toegekend.

In vele plaatsen wordt van toorn en ontsteking gesproken met betrekking tot God en met de toorn wordt aangeduid de ijver voor het goede en met de ontsteking de ijver voor het ware; want naar hetzelfde woord wordt in de oorspronkelijke taal van ontsteking en hitte gesproken.

482. Aangezien het Lam, Hetwelk in het midden van de troon is, hen zal weiden; dat dit betekent dat de Heer vanuit de hemel hen zal onderrichten, staat vast uit de betekenis van het Lam, namelijk de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware, nr. 297, 343, 464.

Uit de betekenis van de troon, namelijk de hemel, nr. 253; in het midden van de troon, betekent in de algehele hemel, want in het midden betekent in alle en de afzonderlijke dingen, of in het geheel, zie eerder nr. 213; en uit de betekenis van weiden, namelijk onderrichten, waarover hierna.

Hieruit staat vast dat met ‘Het Lam, Hetwelk in het midden van de troon is, zal hen weiden’, wordt aangeduid dat de Heer vanuit de hemel hen zal onderrichten.

Hier wordt gezegd, dat het Lam, Hetwelk in het midden van de troon is, hen zal weiden en eerder Hij Die op de troon is, over hen zal wonen; hieruit blijkt duidelijk, dat onder het ene en het andere: onder Hem Die op de troon zit en onder het Lam in het midden van de troon, de Heer wordt verstaan; maar dat onder Hem Die op de troon zit, wordt verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk Goede en onder het Lam in het midden van de troon de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware; want van wonen, dat wordt gezegd van Hem Die op de troon zit, wordt gesproken met betrekking tot het goede, nr. 470 en van weiden, dat gezegd wordt van het Lam, wordt gesproken met betrekking tot de waarheden; weiden immers betekent onderrichten in de waarheden.

In het Woord van het Oude Testament wordt meermalen gezegd: Jehovah en God en ook Jehovah en de Heilige Israëls en onder het ene en het andere wordt de Heer alleen verstaan; onder Jehovah de Heer ten aanzien van het Goddelijk Goede en onder God en onder de Heilige Israëls, de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware; er wordt zo gesproken ter wille van het huwelijk van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware in de afzonderlijke dingen van het Woord.

Dat weiden betekent onderrichten, kan zonder verdere uiteenzetting vaststaan, aangezien het gebruikelijk is vanuit het Woord om Herder te zeggen van hen die leren en kudde van hen die aanleren, maar dat zij zo worden genoemd, daarvan is de oorzaak nog niet bekend en daarom zal het worden gezegd: in de hemel, waar alle dingen uitbeeldend zijn die voor de ogen verschijnen, zij beelden immers onder een natuurlijke schijn geestelijke dingen uit die de engelen denken en waardoor zij worden aangedaan; vertoont zich zo hun denken en hun aandoening voor hun ogen in zulke vormen als er in de wereld zijn of in vormen die eender zijn aan die van natuurlijke dingen en dit vanwege de overeenstemming die er door de Heer is gemaakt tussen de geestelijke en natuurlijke dingen; over deze overeenstemming is in vele plaatsen gehandeld, en in het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 87 tot 102 en 103 tot 115.

Vanwege die overeenstemming is het, dat in de hemel kudden van schapen, lammeren en geiten verschijnen, die weiden in groene dreven en eveneens tuinen en deze schijnbaarheden ontstaan vanuit het denken van hen die in de goede en de ware dingen van de Kerk zijn en daaruit inzichtsvol en wijs denken.

Vandaar nu is het, dat er in het Woord zo vaak wordt gesproken van kudde en eveneens van graasweide, van weiden en van herder; het Woord immers in de letterlijke zin is vanuit zulke dingen die voor de ogen in de hemel verschijnen en daarmee worden de dingen aangeduid die met de geestelijke dingen overeenstemmen.

Aangezien het in de Kerk bekend is, dat weiden betekent onderrichten, de graasweide het onderricht en de herder de onderrichter, zou ik alleen enige plaatsen daaruit zonder verder ontvouwing willen aanvoeren, waar weide en graasweide worden vermeld, zoals bij Jesaja: ‘Uw kudden zullen te dien dage weiden in een brede weide’, (Jesaja 30:23).

Bij dezelfde: ‘Zoals een Herder zal Hij Zijn kudde weiden, in Zijn arm zal Hij de lammeren verzamelen, de zogende zal Hij zachtjes leiden’, (Jesaja 40:11).

Bij dezelfde: ‘Hij zal tot de gebondenen zeggen: Gaat uit; tot hen die in de duisternis zijn: Wordt onthuld; op de wegen zullen zij weiden en in alle hellingen zal hun weide zijn’, (Jesaja 49:9).

Bij Jeremia: ‘Tegen de herders weidende Mijn volk: Gij, gij hebt Mijn kudde verstrooid, vanwege de vervloeking rouwt het land; de weiden van de woestijn zijn uitgedroogd’, (Jeremia 23:2,10).

Bij dezelfde: ‘Israël zal weiden in Karmel en Basan’, (Jeremia 50:19).

Bij Ezechiël: ‘Ik, Ik zal Mijn kudde zoeken en Ik zal hen uitvorsen, Ik zal hen weiden op de bergen Israëls, inde beddingen en in alle woningen des lands; in een goede weide zal Ik hen weiden en in de bergen der hoogte Israëls zal hun stal zijn; daar zullen zijn nederliggen in een goede stal en in een vette weide zullen zij weiden op de bergen Israëls’, (Ezechiël 34:11,13,14).

Bij Hosea: ‘Ik heb hen gekend in de woestijn, in het land der droogte, toen hadden zij hun weide’, (Hosea 13:5,6).

Bij Joël: ‘Verward zijn de kudden van het rund, deswege dat zij geen weide hebben; en de kudden van het kleinvee zijn verlaten’, (Joël 1:18).

Bij Micha: ‘Vanuit Bethlehem van Efrata zal uitgaan Hij Die zal staan en zal weiden in de sterkte van Jehovah’, (Micha 5:1,3).

Bij dezelfde: ‘Weid Uw volk met Uw roede, de kudde van Uw erfenis; laten zij weiden in Basan en in Gilead’, (Micha 7:14).

Bij Zefanja: ‘De overblijfselen Israëls zullen weiden en zij zullen rusten’, (Zefanja 3:13).

Bij David: ‘Jehovah is mijn Herder; mij zal niet ontbreken; in weiden des kruids zal Hij mij doen nederliggen’, (Psalm 23:1,2).

Bij dezelfde: ‘De Heer verkoos David; van achter de zogenden leidde Hij hem toe om Jakob Zijn volk te weiden en Israël Zijn erfenis en deze heeft hen geweid in de ongereptheid van zijn hart’, (Psalm 78:70-72).

Bij dezelfde: ‘Jehovah heeft ons gemaakt Zijn volk en de kudde van Zijn weide; derhalve zijn wij het volk van Hem en de kudde der weide van Hem’, (Psalm 100:3).

Bij Johannes: ‘Jezus zei tot Petrus: Hebt gij Mij lief. Hij zei dat hij liefhad. Hij zei: Weid Mijn lammeren.

Ten tweede male zei Hij: Weid Mijn schapen; en eveneens ten derde male zei Hij: Weid Mijn schapen’, (Johannes 21:15-17).

Verder eveneens in zeer veel andere plaatsen waarin weiden ook betekent onderrichten in waarheden en de weide de waarheden waarin zij worden onderricht.

483. En hen zal heenleiden tot de levende bronnen der wateren; dat dit betekent in de Goddelijke waarheden, staat vast uit de betekenis van de levende bronnen der wateren, te weten de Goddelijke waarheden; met levend wordt aangeduid, levend uit het Goddelijke; met de bron wordt het Woord aangeduid en met de wateren de waarheden daaruit.

In het Woord wordt meermalen gesproken van levende wateren en daaronder worden verstaan de ware dingen die vanuit de Heer komen en worden opgenomen; dat die levend zijn, is omdat de Heer het Leven Zelf is, zoals Hijzelf leert en wat vanuit het Leven Zelf komt, dit is levend; wat echter uit de mens komt, is dood.

Opdat de Heer het leven zal geven aan de waarheden, vloeit Hij in die waarheden in door het goede, en het goede maakt levend; het vloeit ook in vanuit het hogere of het innerlijke en opent het geestelijk gemoed en geeft daaraan de aandoening van het ware in; en de geestelijke aandoening van het ware is het leven zelf van de hemel bij de mens.

Het is dit leven, dat de mens wordt ingeboezemd door de waarheden en daaruit kan vaststaan, wat er wordt verstaan onder de levende wateren in de volgende plaatsen, bij Jesaja: ‘De armen en de noodlijdenden zijn zoekende water, maar er is geen; hun tong versmacht van dorst; Ik zal op de hellingen rivieren openen en in het midden van de valleien zal Ik bronnen stellen, de woestijn tot een poel der wateren en het droge land tot springaders van de wateren’, (Jesaja 41:17,18); daar wordt gehandeld over de zaliging van de natiën door de Heer, die armen en noodlijdenden worden genoemd, vanwege het gebrek aan en de onwetendheid omtrent het ware; hun verlangen om de waarheden te weten van hen die in de Kerk zijn, waar niet de waarheden waren, wordt daarmee beschreven dat zij wateren zoeken en er is niet; hun tong versmacht van dorst; het water is het ware, dorsten is het water verlangen.

Dat zij door de Heer zullen worden onderricht, wordt aangeduid met: Ik zal op de hellingen rivieren openen en in het midden van de valleien zal Ik bronnen stellen; rivieren openen is inzicht geven; in de hellingen is in de innerlijke mens; in het midden van de valleien is in de uiterlijke mens; bronnen stellen is onderrichten in waarheden; de woestijn stellen tot een poel der wateren en het droge land tot springaders van de wateren, betekent de overvloed van het ware bij hen die tevoren daaraan gebrek hadden en in onwetendheid waren geweest.

De woestijn is waar niet het goede is omdat het ware er niet is; het droge land is waar niet het ware en vandaar niet het goede is; de poel der wateren en de bronnen der wateren betekenen de overvloed van erkenningen van het ware.

Hieruit blijkt duidelijk, dat hier met de wateren, bronnen, springaders, rivieren en de poelen van wateren, niet die dingen worden aangeduid, maar de erkenningen van het ware en het inzicht daaruit, waarvandaan de zaliging is.

Bij dezelfde: ‘Zie, uw God zal ter wrake komen en Hij zal u verlossen; dan zal de dorre plaats tot een poel zijn en het dorstige tot springaders van de wateren’, (Jesaja 35:4,7).

Deze dingen zijn eveneens gezegd ten aanzien van het onderricht van de natiën in de waarheden en de hervorming ervan door de Heer, wanneer Hij in de wereld zal komen en daarmee, dat de dorre plaats tot een poel zal zijn en het dorstige tot springaders van de wateren, worden eendere dingen aangeduid als eerder, daarmee dat de woestijn zal zijn tot een poel of een verzameling van wateren en het droge land tot springaders van de wateren.

Bij Jeremia: ‘Met gewezen zullen zij komen en met gebeden zal Ik hen aanvoeren; Ik zal hen leiden tot bronnen der wateren in een rechte weg; laten zij daarin niet aanstoten’, (Jeremia 31:9).

Hier wordt eveneens over de opneming van de Heer door de natiën gehandeld; dat Hij hen zal onderrichten in de echte waarheden, wordt daarmee aangeduid dat Hij hen zal leiden tot bronnen der wateren in een rechte weg; laten zij daarin niet aanstoten.

Bij Jesaja: ‘Zij zullen niet hongeren en dorsten, noch zal hitte of de zon hen steken, want hun Ontfermer zal hen leiden, zodat Hij hen zal leiden over de bronnen der wateren’, (Jesaja 49:10).

Hier eveneens ten aanzien van het onderricht van de natiën uit de Heer; het onderricht in de waarheden wordt daaronder verstaan dat Hij hen zal leiden over de bronnen der wateren; wat hongeren en dorsten betekent, zie nr. 480 en ook wat de hitte en de zon, eerder nr. 481.

Bij Joël: ‘Het zal te dien dage geschieden, de bergen zullen van most druipen en de heuvels vloeien van melk en alle beken van Juda zullen vloeien van wateren en een bron zal van het huis van Jehovah uitgaan en bewateren de stroom Sittim’, (Joël 3:18).

Wat daarmee wordt aangeduid dat de bergen van most zullen druipen, de heuvels van melk zullen vloeien en alle beken van Juda van wateren zullen vloeien, zie nr. 433; en dat: een bron zal vanuit het huis van Jehovah uitgaan en bewateren de stroom Sittim, betekent dat vanuit de hemel, uit de Heer zal zijn het Ware, dat de wetenschappelijke dingen en de erkenningen die in het natuurlijke zijn, verlicht.

Bij David: ‘Vóór U baart gij, o aarde, van vóór de God van Jakob, Die de rots verkeert in een poel der wateren, de kei in een bron der wateren’, (Psalm 114:7,8).

Onder de poel der wateren en onder de bron der wateren, worden hier eveneens de waarheden die daar zijn verstaan, waardoor de Kerk is; want met: Gij baart, o aarde, wordt de inzet van de Kerk aangeduid en van deze wordt gezegd dat zij baart, wanneer daar waarheden worden voortgebracht; de aarde is de Kerk.

Bij dezelfde: ‘Jehovah Die bronnen uitzendt tot rivieren; laten zij tussen de bergen gaan; zij verschaffen drank aan het wilde dier der velden, de woudezels breken hun dorst, aan dezelve woont de vogel der hemelen’, (Psalm 104:10-12).

De bronnen uitzenden tot rivieren, betekent inzicht geven door de waarheden vanuit het Woord; laten zij gaan tussen de bergen, betekent die zullen zijn vanuit het goede van de liefde; de bronnen zijn de waarheden uit het Woord; de rivieren zijn de dingen die van het inzicht zijn en de bergen zijn de goede dingen van de liefde.

Het onderricht van hen die in het goede van de Kerk zijn, wordt daarmee aangeduid dat zij drank verschaffen aan het wilde dier der velden; het onderricht van diegenen in de Kerk die de waarheden verlangen, wordt daarmee aangeduid dat de woudezels de dorst breken; dat vandaar het verstand wordt vervolmaakt, wordt daarmee aangeduid dat aan dezelve de vogel woont; onder de wilde dieren van de velden worden in de geestelijke zin verstaan de natiën die in het goede van het leven zijn; onder de woudezels het natuurlijk ware; onder de dorst het verlangen naar de waarheden en met de vogel der hemelen wordt het denken vanuit het verstand aangeduid.

Dat onder de bron in de hoogste zin wordt verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware of het Goddelijk Ware uit de Heer, dus het Woord, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Jeremia: ‘Twee boze dingen heeft Mijn volk gedaan, Mij hebben zij verlaten, de Bron van de levende wateren, om voor zich kuilen uit te houwen, gebroken kuilen die de wateren niet samenhouden’, (Jeremia 2:12,13).

Hier noemt Jehovah, dat wil zeggen, de Heer, Zich de Bron van de levende wateren, waarmee wordt aangeduid het Woord of het Goddelijk Ware, dus de Heer Zelf, Die het Woord is; want er wordt gezegd: Mij hebben zij verlaten, de Bron van de levende wateren; om voor zich kuilen uit te houwen, gebroken kuilen die de wateren niet samenhouden, betekent om voor zich leerstellingen te verzinnen vanuit het eigen inzicht, waarin geen ware dingen zijn; de kuilen zijn de leerstellingen, de gebroken kuilen zijn leerstellingen die niet samenhangen; die de wateren niet samenhouden, betekent waarin geen waarheden zijn; zodanig zijn de leerstellingen die niet vanuit het Woord zijn, dat wil zeggen, uit de Heer door het Woord, want de Heer leert door het Woord; maar vanuit het eigen inzicht, dat zij niet zijn uit de Heer door het Woord, wordt daaronder verstaan dat zij de Bron van de levende wateren hebben verlaten.

Bij dezelfde: ‘Allen die U achterlaten, zullen beschaamd worden en zij die van Mij wijken, zullen in de aarde worden geschreven, omdat zij de bron van de levende wateren, Jehovah, hebben verlaten’, (Jeremia 17:13).

Hier, eender, noemt Jehovah, dus de Heer, Zich de Bron van de levende wateren, naar het Goddelijk Ware dat uit Hem is; in de aarde worden geschreven, betekent verdoemd worden, zie nr. 222.

Bij David: ‘Zij worden gevuld met het vet van Uw huis en aan de stroom van de verrukkingen drinkt Gij hen, omdat met U de bron des levens is; in Uw licht zien wij het licht’, (Psalm 36:9,10).

Met het vet wordt het goede van de liefde aangeduid en met de stroom der verrukkingen het ware vanuit dat goede; drinken is onderwijzen; met U is de bron des levens, betekent dat met de Heer en vanuit Hem het Goddelijk Ware is; omdat dit met de bron des levens wordt aangeduid, wordt daarom ook gezegd: In Uw licht zien wij het licht; met het licht van de Heer wordt het Goddelijk Ware aangeduid.

Bij Zacharia: ‘Te dien dage zal een bron geopend zijn voor het huis Davids en voor de bewoners van Jeruzalem, voor de zonde en de onreinheid; en te dien dage zal Ik de namen der afgoden afhouden uit het land; ook zal Ik de profeten en de onreine geest doen doorgaan uit het land’, (Zacharia 13:1,2).

Ook hier met betrekking tot de Komst van de Heer; dat dan diegenen het Woord zullen verstaan of het Goddelijk Ware daarin, die in het rijk van de Heer zijn, wordt verstaan met: Te dien dage zal een bron geopend zijn voor het huis Davids en voor de bewoners van Jeruzalem; de bron betekent het Woord, het huis Davids en de bewoners van Jeruzalem het geestelijk rijk van de Heer.

Het geestelijk rijk van de Heer is bij diegenen in de hemel en op aarde, die in de Goddelijke waarheden zijn; voor de zonde en de onreinheid, betekent de verwijdering van de boosheden en de valsheden door de waarheden vanuit het Woord.

Omdat onder de bron het Woord of het Goddelijk Ware daarin wordt verstaan, wordt daarom gezegd: Te dien dage zal Ik de namen van de afgoden afhouden; ook de profeten en de onreine geest zal Ik doen doorgaan uit het land; met de afgoden worden de valse dingen van de godsdienst aangeduid, met de profeten de valse leer en met de onreine geest de boosheden die opwellen vanuit de valsheden van de leer; want als men leeft volgens de valsheden van de godsdienst en van de leer, dan wordt de geest onrein.

Dat het Goddelijk Ware uit de Heer wordt verstaan onder de bron, leert de Heer Zelf met de klaarblijkende woorden bij Johannes: ‘Toen de Heer gezeten was aan de bron van Jakob in het veld van Samaria, zei Hij tot de Samaritaanse vrouw: Een elk die drinkt van dit water, zal wederom dorsten; wie echter zal gedronken hebben van het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een bron des waters springende tot in het eeuwige leven’, (Johannes 4:5 tot 20).

Dat onder het water dat de Heer geeft, niet water wordt verstaan, maar het Goddelijk Ware, staat klaarblijkend vast, want er wordt gezegd dat men van dat water dat de Samaritaanse vrouw kwam putten, wederom zal dorsten, niet echter het water dat de Heer geeft.

Dat het leven in dat Ware is, wordt daaronder verstaan dat dit water in hem zal worden tot een bron des waters springende tot in het eeuwige leven; dat het leven in de ware dingen is, wanneer de Heer die geeft, zie eerder in dit artikel.

Dat de Heer deze dingen zei tot de Samaritaanse vrouw toen Hij gezeten was aan de bron Jakobs, had als oorzaak dat de Heer verstond onder de Samaritanen, de natiën die de Goddelijke waarheden uit Hem zouden opnemen en onder de Samaritaanse vrouw, de Kerk vanuit hen; en omdat Hij onder de bron Jakobs het Goddelijk Ware uit Hem, of het Woord verstond.

Bij Mozes: ‘Aldus woonde Israël zeker, alleen, bij de bron Jakobs’, (Deuteronomium 33:28); deze woorden staan in de profetie van Mozes over de zonen Israël en die besluit met deze dingen.

Omdat Israël daar de Kerk betekent die in de Goddelijke waarheden vanuit het Woord is, wordt daarom gezegd: aan de bron Jakobs, waaronder het Woord wordt verstaan, dus eveneens de Heer ten aanzien van het Woord; Hijzelf immers is het Woord, omdat Hij het Goddelijk Ware is, zoals Hijzelf leert bij (Johannes 1:1-3,14).

Deze dingen zijn gezegd aan het einde van de profetie, omdat in die profetie wordt gehandeld over het Woord.

Iets eenders wordt onder die bron ook verstaan in de profetie van Israël de vader, ten aanzien van Jozef: Zoon der vruchtbare, Jozef, zoon der vruchtbare aan de bron’, (Genesis 49:22); onder de bron hier wordt de bron Jakobs verstaan, want het veld waarin die bron was, was aan Jozef gegeven door diens vader, zie (Johannes 4:5,6); wat er wordt aangeduid met: Zoon der vruchtbare, zoon der vruchtbare aan de bron, zie eerder nr. 448.

Onder de bron wordt ook het Woord verstaan en onder de bronnen de Goddelijke waarheden daaruit, bij David: ‘In de vergaderingen zegent God, de Heer, vanuit de bron Israëls’, (Psalm 68:27).

In de Openbaring: ‘De dorstige zal Ik geven vanuit de bron des waters des levens om niet’ (Openbaring 21:6).

Bij Jesaja: ‘Dan zult gij wateren putten met blijdschap vanuit de bronnen des heils’, (Jesaja 12:3).

Bij David: ‘Al mijn bronnen zijn in U, o Jehovah’, (Psalm 87:7).

Aangezien de meest dingen in het Woord ook een tegengestelde zin hebben, is dit ook het geval met de bron en de bronnen; in deze zin betekenen zij de leer van de valsheden en de valsheden van de leer; zoals bij Jeremia: ‘Ik zal haar zee uitdrogen en haar bron dor maken’, (Jeremia 51:36).

Deze dingen ten aanzien van Babel en met haar zee worden de valsheden in één samenvatting aangeduid en met de bron de leer van het valse.

Bij Hosea: ‘De oostenwind zal komen, de wind van Jehovah, uit de woestijn opklimmende en de bron ervan uitdrogen en de springader ervan zal verdrogen’, (Hosea 13:15).

Deze dingen ten aanzien van Efraïm en onder hem daar wordt het verdraaide verstand van het Woord verstaan, waarmee de valsheden door het Woord worden bevestigd; de vernietiging ervan wordt daarmee aangeduid dat de bron ervan zal uitdrogen en de springader ervan zal verdrogen door de oostenwind, de wind van Jehovah, uit de woestijn.

De bron ervan is de leer van het valse daaruit; de springader is het valse ervan; de oostenwind vanuit de woestijn is de vernietiging ervan ten gevolge van de begoochelingen die vanuit de zinlijke dingen zijn; de uiterlijke zinlijke dingen immers vernietigen, als zij niet zijn verlicht door de innerlijke dingen het verstand van de mens, omdat alle begoochelingen daaruit zijn.

Bij David: ‘Gij hebt met Uw sterkte de zee gespleten, Gij hebt de koppen der walvissen verbroken over de wateren; Gij hebt de koppen van de Leviathan verpletterd; Gij hebt hem tot spijs gegeven aan het volk der ziim [volk in de woestijn]; Gij hebt de bronnen en de rivier gespleten; Gij hebt de rivieren der sterkte uitgedroogd’, (Psalm 74:13-15).

Hier wordt eveneens met de bronnen en de rivieren aangeduid de valse leer, die vanuit het eigen inzicht is; de rivieren der sterkte zijn de bevestigde beginselen van het valse daaruit; met de walvissen en de Leviathan worden aangeduid de wetenschappelijke dingen, die van de zinlijk en natuurlijke mens zijn, waaruit al het valse is, wanneer daarover de geestelijke mens is toegesloten.

In de zinlijke en natuurlijke mens zetelt het eigene van de mens en daarom wordt dat wat geconcludeerd wordt, alleen vanuit dit, geconcludeerd vanuit het eigene of vanuit het eigen inzicht; het Goddelijke immers vloeit door de geestelijke mens in de natuurlijke in, maar niet in de natuurlijke, wanneer daarover de geestelijke is toegesloten; maar de geestelijke mens wordt geopend door de waarheden en door het leven daarnaar; het volk der ziim waaraan de Leviathan tot spijs zou worden gegeven, betekent degenen die in helse, valsheden zijn.

484. En God zal alle traan uit hun ogen afwissen; dat dit betekent de staat van de gezegendheid uit de aandoening van het ware, nadat de valsheden door verzoeken zijn verwijderd, staat vast uit de betekenis van de traan afwissen uit de ogen, dus de smart van het gemoed om de valsheden en vanuit de valse dingen weg te nemen; en omdat, wanneer die smart ophoudt na de verzoeken die zij hebben ondergaan, daarop de gezegendheid volgt door de ware dingen vanuit het goede, wordt daarom ook dit aangeduid.

De engelen hebben immers alle gezegendheid door de waarheden vanuit het goede of door de geestelijke aandoening van het ware; de geestelijke aandoening van het ware is vanuit het goede, want het goede maakt die.

Dat de engelen alle gezegendheid daaruit hebben, is omdat het uit de Heer voortgaande Goddelijk Ware de hemel maakt in het algemeen en in het bijzonder; en daarom zijn zij die in de Goddelijke waarheden zijn, in het leven van de hemel, en dus in de eeuwige gelukzaligheid.

Dat de traan uit de ogen de smart van het gemoed betekent vanwege de valsheden en vanuit de valsheden, is omdat met het oog het verstand van het ware wordt aangeduid en vandaar betekent de traan de smart vanwege het ontbreken van het verstand van het ware, dus vanwege de valsheden; iets eenders wordt eveneens aangeduid met de traan bij Jesaja: ‘Hij zal de dood verzwelgen tot in het eeuwige en de Heer Jehovih zal de traan afwissen van over alle aangezichten’, (Jesaja 25:8); waarmee wordt aangeduid dat de Heer door Zijn Komst de boosheden en de valsheden zal verwijderen bij hen die leven vanuit Hem, zodat er geen smart van het gemoed zal zijn vanwege dit en vanuit dit.

De dood betekent het boze, omdat daaruit de geestelijke dood is en traan wordt gezegd van het valse.

Men moet weten dat het geweene en het gehuil de smart betekenen vanwege de valsheden en vanuit de valsheden, maar het geweene is de smart van het gemoed en het gehuil de smart van het hart vanwege dit; de smart van het gemoed is de smart van het denken en van het verstand, dat van het ware is en de smart van het hart is de smart van de aandoening of van de wil, dat van het goede is en omdat overal in het Woord het huwelijk is van het ware met het goede, wordt er daarom het ene en het andere, zowel gehuil als traan in het Woord gezegd, wanneer wordt aangeduid de smart vanwege de valsheden van de leer of van de godsdienst.

Dat het gehuil de smart van het hart is, kan hieruit vaststaan dat gehuil vanuit het hart wordt opgesloten en in de weklachten door de mond losbreekt; en dat het geweene de smart van het gemoed is, kan hieruit vaststaan, dat het vanuit het denken door de ogen uitgaat.

In het ene en het andere, zowel in het gehuil als in het geweene, gaat water uit, maar bitter en wrang, dat uitgaat door de invloeiing vanuit de geestelijke wereld in de smart van de mens, waar het bittere water overeenstemt met het gebrek aan het ware vanwege de valsheden en de smart daaruit en daarom is er bij hen die in waarheden zijn, smart vanwege de valsheden.

Hieruit kan men zien, vanwaar het is, dat in het Woord, daar waar traan wordt gezegd, ook gehuil wordt gezegd, namelijk vanwege het huwelijk van het goede en het ware in de afzonderlijke dingen daar.

Ter bevestiging zou ik slechts de volgende plaatsen willen aanvoeren, bij Jesaja: ‘Ik zal met gehuil bewenen Jaëser, de wijnstok van Sibma; ik zal u besproeien met mijn traan, Hesbon en Eleale’, (Jesaja 16:9).

Bij Jeremia: ‘In de verborgen plaatsen zal mijn ziel huilen en neerdalen zal mijn oog van tranen’, (Jeremia 13:7).

Bij dezelfde: ‘Wie zal het geven, mijn oog een springader van tranen, opdat ik zal huilen dag en nacht’, (Jeremia 9:1).

In Klaagliederen: ‘Door te huilen zal zij huilen in de nacht en de traan zal zijn op haar wang’ (Klaagliederen 1:2).

Bij Maleachi: ‘Met tranen bedekken het altaar van Jehovah, met gehuil en gezucht’, (Maleachi 2:13).

Bij David: ‘Die zaaien met tranen en al huilende draagt hij de worp van het zaad’, (Psalm 126:5,6).

Bij Jeremia: ‘Weerhoud uw stem van gehuil en uw ogen van tranen’, ((Jeremia 31:16).

Bij dezelfde: ‘Dat de klaagvrouwen zich haasten en over ons een weeklacht aanheffen en laten onze ogen vervloeien in tranen’, (Jeremia 9:17).

De weeklacht staat voor het gehuil, omdat het een stem van het geluid is.

Bij David: ‘Ik ben moede van mijn hijgen; ik baad de ganse nacht door mijn bed; met mijn tranen bevochtig ik mijn bedstede’, (Psalm 6:7).

Onder, door het bed baden wordt verstaan, met gehuil, dus van de mond, omdat het wordt gezegd van het hijgen; maar de bedstede nat maken, wat toch iets anders is, wordt gezegd van de tranen.

Deze dingen zijn aangevoerd, opdat men zal weten, dat tweeërlei eendere uitdrukkingen in het Woord, vooral in het profetische, niet zinledige herhalingen zijn, maar dat de ene betrekking heeft op het goede en de andere op het ware.

Einde hoofdstuk 7

